

Giới thiệu Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi

"Mami hãy nói cho con biết ba con là người nào đi! nếu ba là tội phạm thì con cũng không chê đâu" Điền Bảo Bảo khéo léo hỏi mẹ mình.

Điền Kỳ Kỳ lười biếng ngáp một cái, thực ra cô cũng đâu biết ba của bảo bảo là ai đâu.

Thời điểm bảy năm trước, cô vì lấy 100 vạn tiền giao dịch, đi nhầm phòng rồi bị người ta cưỡng hiếp, sau đó thì có Điền Bảo Bảo cục nợ này.

Sau khi từ Mỹ quay về cô chưa từng nghĩ đến người đàn ông kia lại chính là giám đốc của công ty mình. Cô tìm mọi cách che giấu, lấp liếm nhưng cuối cùng anh cũng biết đến sự tồn tại của bảo bảo.

Hiểu lầm ngày càng chồng chất, anh cho rằng cô đã lừa dối mình. Anh đẩy cô ngã xuống giường, rồi phát tiết lửa giận của mình lên người cô.

Mọi chuyện đã xong, anh mới phát hiện ra tình cảm của mình, muốn xin lỗi cô nhưng không được. Anh đã tìm cách phối hợp với con trai, bảo nó nói với mẹ rằng “Mẹ ơi, mẹ bỏ qua cho daddy hư đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Tiểu dẫn (đầu)

“Mẹ à, mẹ nói thật với con đi, ba con là ai vậy. Ba con có là tội phạm giết người thì con cũng không sao đâu.”

Điền Bảo Bảo cầm ipad bước đến gần Điền Kỳ Kỳ. Câu hỏi cứ như vô tình, băng quơ nhưng bên trong lại có mục đích rõ ràng.

Điền Kỳ Kỳ đang nằm thẳng cẳng trên sofa, nghe con trai hỏi như thế thì liền cảnh giác.

“Con trai, con hỏi cái này làm gì?”

Điền Bảo Bảo nghe Điền Kỳ Kỳ nói thế thì hơi phiền. Bàn tay mồm mồm vẽ vẽ trên Ipad vài đường, lại lập kỉ lục mới trong game, mới hài lòng ném Ipad qua một bên.

Cậu nhóc nhích lại gần mẹ mình “Thông minh, dũng cảm, lạnh lùng, đáng yêu, ngoan ngoãn, đẹp trai ngồi ngồi, là tiểu thiên tài ai gặp cũng thích- chính là Điền Bảo Bảo con, thế mà lại không biết ba mình là ai... Chuyện này thật là mất mặt!”

Bàn tay mộp mộp đầy thịt kéo lấy gấu áo của Điền Kỳ Kỳ, dùng bộ mặt “quyến rũ chết người” phát huy hết cỡ.

Điền Kỳ Kỳ nghĩ rằng đó chỉ là lòng hiếu kỳ của đứa nhóc bảy tuổi, cô liền yên tâm vài phần.

Nếu như con trai mình giống với những đứa trẻ khác, thiếu thốn tình cảm cha nên nhân cách phát triển không toàn diện, cô nhất định sẽ rất lo lắng. Nhưng đối với Điền Bảo Bảo thì không.

Điền Kỳ Kỳ lười biếng ngáp một cái, gãi gãi đầu, làm ra vẻ rất vô tội và áy náy: “Con trai à, làm sao bây giờ đây??? Mẹ cũng không biết cha con là ai! Hay là đợi con lớn thì giúp mẹ tìm xem thằng đàn ông đấy là ai đi. Nếu anh ta có tiền thì chúng ta sẽ nhận nhau. Còn mà nghèo quá thì con không cần nói cho mẹ biết, còn nếu mà...”

Nghe mẹ mình tính toán như thế, Điền Bảo Bảo liền đen mặt. Ông trời ơi nhìn xuống đây mà coi, tại sao mình lại có một bà mẹ như vậy hả trời?

Nếu không phải cái mũi với đôi mắt của mình có phần giống với mẹ thì Điền Bảo Bảo nhất định sẽ cho rằng Điền Kỳ Kỳ mộng du rồi nhặt mình về.

“Con trai ơi, mẹ đói rồi, con đi nấu cơm cho mẹ đi. Hôm nay mẹ muốn ăn sườn xào chua ngọt!”

Điền Bảo Bảo lườm cô một cái khinh bỉ.

“Con là con trai của mẹ chứ không phải nô lệ của mẹ. Có đứa con trai như vậy mà không lo quý trọng. Con mà bị áp bức quá thì sẽ trốn nhà đi cho mà xem”

Điền Bảo Bảo uy hiếp lần thứ n trong đời, rồi tung tăng quay vòng vào bếp. Cậu chỉ có một người mẹ này, làm sao có thể bỏ đi cơ chứ!

Điền Bảo Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn lên bầu trời nước Mỹ, rồi thở dài thườn thượt.

Điền Kỳ Kỳ ló đầu ra nhìn con trai một cái, rồi yên tâm nằm xuống trở lại. Lúc này Điền Bảo Bảo hỏi cô câu kia làm cô hơi bối rối. Cô đột nhiên nhớ về

kỉ ức bảy năm trước.

Bảy năm trước, Điền Kỳ Kỳ lúc đó chỉ mới 20 tuổi. Cô vừa bước ra khỏi cánh cổng Đại học, chưa hề rành sự đời, vẫn còn lương thiện chất phác. Thế mà ở hiện tại không gặp lành. Tính cách cô đơn thuần, vận mệnh lại không cho cô cuộc sống bình yên.

Một năm trước, người mẹ sống nương tựa cùng cô đã ra đi. Cô yêu một người hơn một năm, đã từng hứa hẹn sẽ bên nhau cả đời. Nhưng anh ta lại vì sự nghiệp của mình mà ra nước ngoài bỏ cô ở lại. Điền Kỳ Kỳ xin vào một quán bar tư nhân để kiếm chút tiền trang trải cuộc sống.

“Điền Kỳ Kỳ, cô mang cái này đến phòng 810 đi!”

Quản lý ra lệnh cho cô, Điền Kỳ Kỳ gật gật đầu, cầm lấy khay, đi đến phòng 810.

“À!”

Điền Kỳ Kỳ vừa định gõ cửa, bỗng nhiên có một người đi ra từ trong phòng. Điền Kỳ Kỳ không có chút đề phòng nào, lao đảo người, toàn bộ chất lỏng trên khay đều đổ hết lên người kia.

La Hạo nhìn ngực mình ướt nhèm nhẹp, giận tím mặt. Con người thâm trầm giống như con báo tức giận, như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt. Cả người Điền Kỳ Kỳ đều co rúm, cô lùi về phía sau một bước.

Đây chính là phòng VIP của quán bar, cho nên, người đối diện nhất định đây không phải là người bình thường. Nhưng mà, bộ quần áo bị ướt kia đắt tiền lắm, chỉ sợ có bán cô đi cũng không có tiền mua nổi.

Điền Kỳ Kỳ càng nghĩ càng thấy sợ hãi, nếu không có thái độ đúng mực thì chắc mình sẽ bị đuổi việc mất.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý. Quần áo bẩn tôi sẽ giặt cho anh. ...Ách...Tôi biết bộ quần áo này rất quý, nhưng tôi lại không có khả năng bồi thường cho anh, mỗi tháng tôi có 2000 tệ tiền lương, tôi đem 1000 tệ bồi thường cho anh.... nếu không thì 1500”

Điền Kỳ Kỳ nói năng có chút lộn xộn, cô chỉ muốn biểu hiện sự xin lỗi chân thành nhất, cô không muốn mất công việc này.

La Hạo nhăn nhu mày, sự tức giận cũng giảm đi không ít bởi vì Điền Kỳ Kỳ gần như khom lưng khụy gối xin lỗi. Nha đầu này, thật là biết điều!

“Ngẩng đầu lên!”

Giọng nói kia vang lên trên đỉnh đầu cô, Điền Kỳ Kỳ sợ hãi, không dám cãi lại lời anh ta. Cô liền ngẩng đầu lên, nhìn chàng trai trước mặt. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, giống như là đá cẩm thạch được điêu khắc. Đôi mắt thâm trầm, lại mang theo vài phần bồn chồn tà mị. Nếu không được tận mắt nhìn thấy, cô thật sự không tin trên đời này lại có một người đàn ông đẹp như vậy.

Tất cả biểu tình trên gương mặt cô đều được La Hạo nhìn thấy hết. Toàn bộ sự giận dữ của anh đều biến mất, thay vào đó, anh lại nghĩ cô gái này thật thú vị.

“Cô thật sự thiếu tiền sao?”

Nhớ tới lúc này cô hốt hoảng nên không hề giấu diếm về tiền lương của mình, La Hạo cảm thấy buồn cười vô cùng.

Điền Kỳ Kỳ ngạc nhiên, nếu anh ta biết mình nghèo quá thì có khi nào anh ta sẽ rủ lòng từ bi mà không đòi mình bồi thường không. Vậy nên, cô gật đầu lia lịa.

“Tôi cho cô 100 vạn!”

La Hạo hào hứng nói ra một con số mà đối với Điền Kỳ Kỳ, cô sẽ không bao giờ có được.

Điền Kỳ Kỳ giống như đang nằm mơ, tưởng tượng đến một con mưa tiền từ trên trời rơi xuống, làm cô đếm không xuể.

“Anh nói cái gì? Cho...cho... tôi100 vạn?”

Trên thế giới này còn có chuyện tốt như vậy sao? Đã làm sai không cần bồi thường rồi, lại còn được thưởng.

La Hạo kéo kéo cái áo ướt đầm trước ngực, làm ra vẻ không để ý.

“Đúng vậy, 100 vạn, tôi mua cô một đêm.”

Nói xong, La Hạo suy nghĩ có thể cô nàng sẽ tát anh một cái, mắng anh vô liêm sỉ hay gì gì đó. Thế nhưng hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Giương mắt nhìn cô, lại thấy cô đang dùng hết cả mười ngón tay để tính toán trong miệng thì thầm cái gì đó “Một tháng tiền lương là 2 ngàn, một năm là 2 vạn 4, mà muốn tích góp đến 100 vạn thì lâu quá. Nhưng một đêm nhiều nhất là 24h, 100 vạn...”

“Được, vậy quyết như vậy đi!” Một lúc sau, Điền Kỳ Kỳ mới trịnh trọng trả lời. Đây là kết quả mà cô đã tính toán này giờ.

La Hạo dựa cả người vào cánh cửa phòng VIP, hoàn toàn đã quên hẳn việc lúc đầu mà anh muốn làm là đi ra ngoài.

“Anh...Anh đổi ý sao?”

Thấy La Hạo không có phản ứng gì, Điền Kỳ Kỳ hơi lo lắng, trong lòng hơi tiếc nuối. Hai con người đầy oán trách nhìn về phía anh, hơi chu môi ra, tạo nên một lực hấp dẫn kì lạ.

“Ha ha...”

La Hạo đảo đôi mắt qua cô, nếu không phải cô gái này quá giỏi ngụy trang thì chính là quá đơn thuần.

“Đêm mai 9h, khách sạn Đế Quốc phòng 1037. Nhớ kỹ, tôi tên là La Hạo”

La Hạo nhẹ nhàng nói một câu, rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Tiểu dẫn (cuối)

Ngày hôm sau, Điền Kỳ Kỳ rất đúng hẹn, đến khách sạn Đế Quốc. Điền Kỳ Kỳ vô cùng kinh ngạc, quả nhiên là khách sạn năm sao cao cấp xa hoa, từ bên ngoài nhìn vào, người nào cũng sẽ choáng váng. Đèn thủy tinh lấp lánh khiến người ta hoa mắt, phong cách trang trí ở đây ban đêm cũng như ban ngày, âm nhạc du dương, nhẹ nhàng.

Xa xỉ, xa xỉ quá rồi!

Điền Kỳ Kỳ căng thẳng hít một hơi thật sâu, rồi đi đến thang máy.

“Leng keng!”

Cửa thang máy mở ra, Điền Kỳ Kỳ mò theo địa chỉ phòng mà hôm qua La Hạo để lại” 103...” Cái phòng kia cứ như đang mở ra, chắc là phòng cô cần tìm rồi. Điền Kỳ Kỳ cực kì vui mừng, đẩy cửa đi vào, rồi đóng sập cửa lại. Cô không hề hay biết rằng, việc làm này lại xáo trộn cả cuộc sống của cô đến cả sau này.

Trên chiếc giường lớn hoa lệ có một người đang nằm, Điền Kỳ Kỳ đoán rằng người đó là La Hạo. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, cúc áo mở đến ngực, lộ ra phần da thịt cứng rắn. Hô hấp phập phồng nặng nề. Trong không khí là mùi rượu nồng nặc, chắc là anh mới vừa uống rượu.

“Lấy nước cho tôi với, khát quá.”

Tự nhiên nghe được một giọng nói trầm trầm mà mơ hồ, nghe có vẻ đang rất khó chịu, Điền Kỳ Kỳ có chút không đành lòng, liền đi kiếm chỗ rót nước.

“Nước đây”

Điền Kỳ Kỳ vội vàng chạy đến mép giường, thì phát hiện ra người này không phải là La Hạo. Cô liền đứng ngẩn người, trong một lúc lâu không biết phải làm sao.

“Sao lại như thế này?”

Khuôn mặt trước mắt mình thật điên cuồng, sự u ám kia khác hẳn với La Hạo. Trên người anh ta có một loại khí chất cực kì đồ sộ. Làn da ngăm đen, tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, con người lộ ra sự lạnh lẽo, đôi môi được đo đạc tuyệt mỹ, khuôn mặt kia nếu đem so với Satan thì còn đẹp trai hơn ba phần, người này quả thật là đứa con của thượng đế.

Anh ta đang say mềm, nhưng vẫn toát ra được sự cao quý, ưu nhã. Bộ quần áo bó sát trên người là được đặt may, cứ như được làm ra để dành cho anh. Dù bây giờ anh ta đang nằm, thì sự tà mị ấy vẫn len lỏi khắp cả phòng.

“Cho tôi uống!” Không biết từ khi nào, người đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, nhìn Điền Kỳ Kỳ rồi ra lệnh.

Điền Kỳ Kỳ liền đem nước tới bên môi của anh ta, còn trong lòng thì suy nghĩ tại sao La Hạo không ở đây mà là người đàn ông xa lạ này. Chẳng lẽ cô đi nhầm phòng? Nghĩ đến tình huống này, Điền Kỳ Kỳ đen mặt, cô định ra ngoài tìm phòng La Hạo đã hẹn.

Lâm Dật uống hết một cốc nước lớn, cảm thấy trong người đỡ khó chịu hẳn. Anh ý thức được trong phòng có thêm một người nữa, Lâm Dật đứng dậy khó khăn, đôi mắt thâm trầm có một tầng mê ly, mờ mịt, nhìn vào cô gái bên cạnh.

“Anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra!”

Nếu cô thật sự đi nhầm phòng, chẳng phải 100 vạn kia sẽ bốc hơi sao. Điền Kỳ Kỳ trong lòng còn đánh mình vì tính toán nhỏ nhặt.

“Y Ninh! Em đã trở lại! Là em sao? Y Ninh?”

Lâm Dật bắt lấy cô, nói ra một cái tên.

“Thật xin lỗi, anh nhận sai người rồi!”

Điền Kỳ Kỳ giãy giụa, sức của nam với nữ khác nhau, cơ thể của cô căn bản không thể chống lại sức mạnh của anh ta. Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, Điền Kỳ Kỳ hô một tiếng, tất cả những lời còn lại đều bị nuốt xuống.

Lưỡi dài tiến quân thần tốc, hung hăng cạy hàm răng của Điền Kỳ Kỳ ra, rồi tiến vào khoang miệng thơm mát của cô, từng bước chiếm lấy lí trí của cô. Cô không phải là chưa nếm thử qua kiểu hôn Pháp, nhưng mà mãnh liệt như thế này, lại khiến người ta sợ hãi. Điền Kỳ Kỳ ý thức được, một sự nguy hiểm đang hướng về phía cô, thậm chí làm cô không thể rút lui.

“Ách.....”

Điền Kỳ Kỳ đưa bàn tay xô anh ra, ngăn cản anh tới gần. Cô liên tục đánh đấm vào ngực Lâm Dật, nhưng đối với Lâm Dật thì đó chính là một loại khiêu khích.

“Y Ninh, anh rất nhớ em, em đừng bỏ đi nữa được không?” Một lúc lâu sau, khi cánh môi của cô đã ửng đỏ, Lâm Dật mới chịu buông ra.

“Anh.... Anh mau thả tôi ra, tôi không phải là Y Ninh của anh!”

Điền Kỳ Kỳ la ré trong tiếng thờ gấp.

“Y Ninh, em đã nói nhất định sẽ không rời bỏ anh mà.”

Dục vọng trong anh ngày càng lớn, đôi môi mỏng của anh ngậm mấy vành tai của cô. Hơi thở nóng ẩm phả vào sau gáy, khiến từng tế bào của Điền Kỳ Kỳ đều run rẩy.

“A, anh rút ra!”

Một dòng điện nóng lan truyền trong từng mạch máu của Điền Kỳ Kỳ.

“Y Ninh, anh yêu em”

Lâm Dật chạm vào người cô, xoa xoa thân thể cô, như sợ làm đau cô, lại như muốn tra tấn cô. Thanh âm trầm khàn phun trước ngực Điền Kỳ Kỳ, đôi mắt đục ngầu, giống như con chó săn dữ tợn.

Anh giống như là chúa tể của thế giới, quá lớn mạnh. Như không kiềm chế được nữa, Lâm Dật nâng eo Điền Kỳ Kỳ lên, đâm vào...

“A.... đau... đau quá...”

Điền Kỳ Kỳ kêu thành tiếng. Anh ta hưng hân đến mức cứ như xé nát cô ra. Thân thể cô như bị tách ra làm hai, thần kinh của Điền Kỳ Kỳ căng ra. Nước mắt của cô ứa ra, hàng lông mi dài ướt nhẹp, đau đớn vô cùng.....

Nước mắt chảy xuống gò má, thanh âm oà khóc nức nở, lại kích thích ai đó càng thêm điên cuồng.

“Anh rút đi. Buông tôi ra...”

Điền Kỳ Kỳ cầu xin một lần nữa, nhưng Lâm Dật thì lại đang đắm chìm vào hồi ức của chính mình, anh điên cuồng đâm vào, rút ra, rồi phóng thích dòng nước ấm...

Lâm Dật đã say mềm, dần chìm vào giấc ngủ. Điền Kỳ Kỳ đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn trần nhà sáng choang.

Nước mắt theo nhau rơi xuống. Nước mắt ngày càng nhiều, ngày càng mặn, tắm ướt toàn bộ thể giới của cô...

Nước mắt hoà lẫn với thanh âm nức nở, toàn bộ thể giới đều trở nên yên tĩnh, như là yên lặng nghe cô khóc.....

Có lẽ là bị tiếng khóc của Điền Kỳ Kỳ đánh thức, Lâm Dật không vui nhú nhú mày, chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy có người nằm bên cạnh anh thì hơi sửng sốt, nhưng cũng chỉ loé lên một chút thôi.

Ngay sau đó, anh bình tĩnh rời khỏi giường, nhặt kên từng cái quần áo ở dưới đất, rồi ung dung mặc vào, cứ như chuyện này đã quá quen thuộc với anh rồi.

Nhìn xung quanh phòng kiểm bóp da của mình, Lâm Dật bỗng nhiên phát hiện trên ga trải giường màu xanh lá có một vết màu đỏ tươi, giống như một đóa hoa hồng sinh trưởng ở một nơi hoang vu, nhìn rất chói mắt. Anh liền thở dài, trong lòng như bị một con dao đâm một chút, rồi tùy ý mà rút ra một tờ chi phiếu 10 vạn đặt ở đầu giường, cũng không quay đầu lại mà rời đi ngay.

Sau đó, Điền Kỳ Kỳ không đi tìm La Hạo, cô cũng không muốn sẽ phải ở chung một đất nước, gặp lại người đàn ông quý dữ kia. Điền Kỳ Kỳ cầm 10 vạn quyết định đi Mỹ.

Nhưng mà mấy tháng sau, cô lại phát hiện mình có thai. Tâm trạng cô gần như suy sụp, tưởng tượng ra được một sinh mệnh nhỏ bé đang nằm trong bụng của mình. Mà cái đáng nói chính là, Điền Kỳ Kỳ căn bản không biết nửa dòng máu chảy trong đứa bé này xuất phát từ đâu. Cô không biết người đàn ông kia là ai, mà anh ta, chắc cũng sớm quên cô rồi.

Vốn cho rằng cô vượt qua Thái Bình Dương, đến nước Mỹ thì sẽ thoát khỏi cuộc sống bất hạnh trước đây. Nhưng ông trời lại muốn cùng mình đùa giỡn. Làm sao cô có thể một mình nuôi đứa bé này? Rốt cuộc thì bản tính cô lương thiện, mà cô hi vọng sau khi có con thì sẽ có một hy vọng mới. Điền Kỳ Kỳ cuối cùng vẫn luyến tiếc, đành quyết định giữ lại đứa bé.

Sự thật đã chứng minh, lựa chọn của Điền Kỳ Kỳ là vô cùng chính xác. Mấy năm đầu, cô sống với Điền Bảo Bảo ở đất nước xa lạ này thật sự rất khó khăn. Một bên tiền sinh hoạt, một bên tiền chi phí học hành của cô khiến cô không thở nổi.

Ban ngày Điền Kỳ Kỳ đi học, buổi tối còn phải làm thêm. Nhưng may mắn là Điền Bảo Bảo rất ngoan ngoãn nghe lời, không quậy phá mẹ, điều này làm cho Điền Kỳ Kỳ vô cùng vui mừng. Điền Bảo Bảo từ nhỏ đã thông minh hơn những đứa trẻ khác, thẳng thớm ba tuổi là có thể nói khá lưu loát tiếng Trung và tiếng Anh. Bốn tuổi, Điền Bảo Bảo đã biết tham gia các kỳ thi, và đều mang giải về nhà. Lâm Điền Kỳ Kỳ vô cùng sung sướng, cô đã sinh ra một thiên tài.

“Bảo bối, nếu một ngày nào đó, cha con muốn mang con đi, con nhất định không được vứt bỏ mẹ – người đã sống nương tựa cùng con nhiều năm nay, đã nuôi nấng con đến hôm nay.”

Điền Kỳ Kỳ thấy nguy hiểm, bật dậy từ sofa, nghiêm túc nói với đứa con trai đang bận rộn trong phòng bếp.

“Mẹ làm ơn đừng suốt ngày suy nghĩ lung tung nữa được không? Mau rửa tay ăn cơm đi. Con là ai chứ? Con rất có hiếu đấy! Vậy nên sẽ không bỏ rơi mẹ cô đơn một mình đâu.”

Điền Bảo Bảo vừa đem đồ ăn đặt lên bàn, vừa trả lời câu hỏi của Điền Kỳ Kỳ. Cô chớp mắt nhìn con trai, trong đôi mắt màu đen phản chiếu bóng dáng nho nhỏ

“Mẹ, mẹ có chuyện gì muốn nói sao?”

“Bảo bối, chúng ta về nước đi!”

Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, cô thật sự rất nhớ Trung Quốc, muốn trở về nhìn một cái.

Hướng hồ cô cũng đã xa Lôi Vũ lâu lắm rồi, cô rất nhớ bạn tốt của mình.

“Dạ Được.”

“Trả lời nhanh vậy? Con không hỏi lý do sao?”

Điền Kỳ Kỳ nghi hoặc, chẳng lẽ trong lòng thẳng thớm này đã sớm có tính toán?

“Mẹ ở đâu Bảo Bảo sẽ ở đó.” Cậu nhóc đẩy Điền Kỳ Kỳ vào toilet rửa tay, rồi lại kéo cô đến trước bàn ăn. Mẹ mình “ngu” thơ như vậy, nếu để mẹ về nước một mình cậu thật sự không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-3

Editor: Heo Cute và Khánh già

Chiếc máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay quốc tế Ninh Thành.

Bảy năm rồi, Điền Kỳ Kỳ mới được lại hít thở không khí quen thuộc này. Tham lam hít lấy hít để, Điền Kỳ Kỳ cảm thấy thoải mái vô cùng.

Điền Bảo Bảo ở bên cạnh nhìn qua, ánh mắt vô cùng ghét bỏ biểu hiện của Điền Kỳ Kỳ.

Lúc trên máy bay nghe được người ta thông báo sắp đáp xuống, cậu nhóc liền đẩy cái kính râm đang ở trên đầu xuống dưới mắt. Đây chính là quả sinh nhật mà chú Dịch Thần đã tặng cho cậu à. Nghĩ đến mình sắp được gặp chú Dịch Thần ở Trung Quốc, tâm tình cậu nhóc sung sướng vô cùng.

Cái kính râm hơi to, che hơn gần nửa khuôn mặt của Điền Bảo Bảo, nhưng không làm ảnh hưởng đến khí chất của cậu nhóc. Những người đi ngang qua Điền Bảo Bảo đều ngoáy đầu lại nhìn. Nhận ra được điều đó, cậu hãnh diện vô cùng, tung tăng nhảy nhót.

“Mẹ, con muốn đi vệ sinh!”

Vấn đề sinh lý này yêu cầu Điền Bảo Bảo giải quyết ngay lập tức.

“Thật là! Lúc này ở trên máy bay sao không giải quyết đi!”

Điền Kỳ Kỳ lẩm bẩm miệng, nhú nhú mày. Từ trước tới nay, mười người gặp thì sẽ có mười một người nghĩ là cô hai mươi tuổi. Không ai có thể nghĩ tới Điền Kỳ Kỳ lại là một bà mẹ có đứa con bảy tuổi. Khó trách Điền Bảo Bảo vẫn thường lắc đầu nói rằng: “Đầu óc thì “ngu” hơn, mặt thì non nớt, quá lừa tình!”

Nhưng nói thì nói vậy thôi, Điền Bảo Bảo vẫn luôn là người tạo điều kiện hết mức để mẹ gặp được người đàn ông tốt.

“Con biết đường đến nhà vệ sinh rồi, mẹ đi lấy hành lý đi. Tớ nữa chúng ta sẽ gặp lại ở đây.”

Điền Bảo Bảo cứ như ông chủ, phân công nhiệm vụ cho từng người.

“Con chắc không?”

Tuy rằng Điền Bảo Bảo là đứa trẻ thông minh, với cả xã hội Trung Quốc rất ổn định, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu nó về nước, thân làm mẹ, Điền Kỳ Kỳ vẫn cảm thấy lo lắng.

“Ok, con chắc mà!”

Điền Bảo Bảo nói rồi phui phui tay, vội vội vàng vàng chạy về hướng phía nhà vệ sinh.

Nhưng cuối cùng cũng có chuyện. Từ buồng vệ sinh đi ra, Điền Bảo Bảo chờ mãi vẫn không thấy mẹ xuất hiện. Trục giác cho cậu nhóc cho biết, bà mẹ kia lại lạc đường rồi.

Nghĩ thế, cậu nhóc liền thở dài, nghĩ cách để tìm mẹ.

“Lâm Dật, sao anh có thể đối với em như vậy! Em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh!”

Một giọng nói oán trách bỗng chốc vang lên trong đại sảnh sân bay, mang theo vài phần giận giữ cuồng loạn.

Điền Bảo Bảo nương theo âm thanh đó mà nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ cao gầy đang giận dữ. Thân hình gầy gò được bao lấy bởi một chiếc váy đắt tiền. Gương mặt xinh đẹp hiện ra vài phần gian xảo. Điền Bảo Bảo chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi nhú mày.

Người phụ nữ này, mặt mày gian xảo, hồng hách. Điền Bảo Bảo bất giác nhớ tới mẹ mình, dịu dàng như tiểu bạch thỏ, giống như một cô công chúa, tạo cho người khác cảm giác muốn che chở, nhưng lại không hề yếu đuối. Điền Kỳ Kỳ mang trong mình một dòng năng lượng dồi dào, mạnh mẽ không tưởng được. Có vẻ như không chuyện gì có thể khiến Điền Kỳ Kỳ gục ngã.

Điền Bảo Bảo đang khen thầm mẹ mình nức nở, thì bỗng phát hiện ra cái gì đó. Hơi nghi ngờ, cậu nhóc nhìn kỹ một chút. Rồi Bảo Bảo phát hiện ra có một vật đang nằm dưới đất. Mà cái đáng nói ở đây, vật đó chính là chiếc vòng cổ trứ danh của nhà thiết kế châu báu Monica.

Nếu cậu nhóc nhớ không lầm thì đó chính là chiếc vòng cổ mà Điền Kỳ Kỳ đã mơ ước lâu rồi. Cũng bởi vì đắt quá nên Điền Kỳ Kỳ mới phải lực bất tòng tâm.

Điền Bảo Bảo ngẩng đầu lần nữa thì thấy người phụ nữ lúc này đã dẫm lên giày cao gót 10 phân giận dữ rồi đi. Ngay sau đó, có một ánh mắt nhìn về phía cậu. Trái tim nhỏ bé của cậu nhóc đánh rơi một nhịp, đôi mắt đen nhánh như hòn bi ve chớp hai cái. Ánh mắt kia không rời khỏi mặt cậu một giây nào.

Chỉ đứng cách người đàn ông vài bước, nhưng Điền Bảo Bảo lại cực kì hoảng hốt.

Rõ ràng đôi mắt của người đàn ông đó lạnh như băng, cao ngạo, không có chút tiêu cực, đầy mắt thâm trầm bình tĩnh. Thế nhưng Điền Bảo Bảo lại cảm thấy thân thiết lạ thường. Cái cảm giác kì lạ này, Điền Bảo Bảo chưa bao giờ cảm nhận qua. Nó thâm nhập đến cả dòng máu đang chảy trong cơ thể. Cậu vốn luôn tự xưng mình là thiên tài nhưng cũng không cách nào giải thích được điều kì lạ này.

Người đàn ông kia có mái tóc đen ngắn, có vẻ sạch sẽ, thanh lịch, vừa lạnh lùng lại vừa rất giống quý tộc.

Điền Bảo Bảo siết chặt tay, lấy hết dũng khí tiến lên.

“Chú ơi, cái này là của chú ạ?” Điền Bảo Bảo rất lễ phép hỏi.

Lâm Dật nhìn cậu nhóc lon ton chạy tới mình, nhìn giống như một tiểu thiên thần. Rõ ràng là cậu nhóc đó mặc đồ rất bình thường, nhưng lại toát ra một khí chất cao quý, giống như một tiểu hoàng tử. Lòng anh liền mềm nhũn ra.

“Đúng vậy, cảm ơn nhóc.”

Lâm Dật cúi đầu xuống một chút, đưa tay muốn lấy vòng cổ từ tay Điền Bảo Bảo, nhưng Điền Bảo Bảo không đưa ngay cho Lâm Dật.

“Chú ơi, chúng ra thương lượng một chút được không?”

Điền Bảo Bảo mở miệng, tuy ra vẻ người lớn, nhưng cái nét con nít vẫn chưa hoàn toàn mất đi.

“Hà? Thương lượng cái gì?”

Lâm Dật không hề chán ghét đứa bé này, ngược lại, anh cảm thấy rất thú vị.

“Con muốn mua cái vòng cổ này. Dù sao cái cô lúc nãy cũng không cần, nhường cho con được không?”

Điền Bảo Bảo tỏ vẻ vừa đáng yêu lại vừa lưu manh, cười nhe răng.

Lâm Dật nghe được câu nói này, liền cảm thấy buồn cười. Đứa nhóc này ít nhất cũng bảy tuổi, nhưng lại mạnh miệng xin mình một cái vòng cổ mấy chục tỉ đồng. Trẻ con cũng chỉ là trẻ con, anh đã nhìn lắm rồi.

Nhìn thấy bộ dạng mĩa mai của Lâm Dật, lòng tự trọng của Điền Bảo Bảo hơi hơi tổn thương.

Nhưng vì mẹ mình, cậu không tiếc gì cả. Điền Bảo Bảo lấy lại bình tĩnh.

“Con biết cái vòng cổ này ở trên thị trường không mua được. Nó là do nhà thiết kế Monica bị bỏ đá nên buồn đời thiết kế ra sợi dây này này, không ngờ nó lại được khách hàng coi trọng đến như thế. Nếu con nhớ không nhầm, một năm trước, nó được bán đấu giá với giá 38 tỷ đồng...”

Điền Bảo Bảo thao thao bất tuyệt, làm Lâm Dật kinh ngạc vô cùng.

Anh không thể tưởng tượng được, một đứa nhóc thế này lại hiểu biết được nhiều như vậy.

Đôi mắt anh sâu không đáy.

“Cho nên... nhóc muốn mua? Nhóc có thể trả cho chú bao nhiêu?”

Lâm Dật càng lúc càng thấy hứng thú với Điền Bảo Bảo. Lòng buồn bực vì vừa mới cãi nhau với bạn gái cũng tan biến đi.

Điền Bảo Bảo bĩu môi, trông giống hệt Điền Kỳ Kỳ, làm bộ suy nghĩ, khó xử mà nói.

“Thực xin lỗi, chú, tiền của con mẹ đều giữ. Chú ra một cái giá đi, để con xem bao lâu có thể trả cho chú được.”

Điền Bảo Bảo nói rất nghiêm túc. Thật sự đối với cậu mà nói, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng. Nếu thiếu thì cậu chỉ cần chơi thêm mấy cái game kiếm ra tiền là đủ rồi.

Lâm Dật đột nhiên cười lớn lên, vỗ vỗ đầu Điền Bảo Bảo.

“Có thể nói cho chú biết tại sao nhóc lại thích cái này không?” Chỉ là một cái vòng cổ, anh cũng không để ý lắm.

Điền Bảo Bảo vừa nghe lời này liền vui vẻ, hai con mắt toát ra ánh sáng lạ thường. “Cái vòng cổ này mẹ con thích đã lâu, con định sẽ mua nó vào dịp sinh nhật của mẹ.”

Vì chuyện quà cáp cho mẹ mà Điền Bảo Bảo đã suy nghĩ rất lâu. Vậy là có thể giải quyết được rồi! Cậu nhóc nghĩ nghĩ, chơi game còn dễ hơn chọn quà cho mẹ hơn hẳn.

“Thật là cậu bé hiếu thảo. Vậy tặng cho nhóc đó.”

Điền Bảo Bảo ngần ra, sau đó liền lắc đầu nguầy nguậy “Không được, quà này quá quý, nếu mẹ con biết, mẹ sẽ nghĩ con bán mẹ để mua cái này mất.” Tự nhiên được nhận đồ free, Điền Bảo Bảo có chút bất an.

Lâm Dật nhún vai, tỏ vẻ nếu không nhận thì anh cũng bất lực. Điền Bảo Bảo nói Lâm Dật tên của mình, trao đổi số điện thoại với nhau, hẹn đến sinh nhật Điền Kỳ Kỳ sẽ lấy. Hai người lập ra một giao ước nhỏ.

Lâm Dật tự dưng thấy buồn cười, anh thế mà lại giao ước cái vớ vẩn này với một đứa nhóc. Nhưng nhìn lại đứa trẻ trước mặt thông minh lanh lợi, trong

lòng anh lại vô cùng vui vẻ.

“Đúng rồi, sao nhóc lại một mình ở đây, mẹ nhóc đâu rồi?”

“Oh my god! Nhắc mới nhớ, mẹ cháu lạc đường rồi, chú có thể chỉ cho cháu phòng thông tin của sân bay ở đâu không?”

Điền Bảo Bảo thực sự phát điên, chỉ có Điền Kỳ Kỳ là bà mẹ duy nhất đi lạc rồi để con mình đi tìm.

“Nhóc xác định không phải mình lạc đường, mà là mẹ nhóc mới là người lạc đường?” Lâm Dật dẫn Điền Bảo Bảo đến phòng thông tin của sân bay, buồn cười hỏi. Tâm trạng của anh ít khi vui vẻ như vậy.

Y Ninh, nếu em không rời đi, con của chúng ta cũng lớn như vậy rồi!

Lâm Dật theo thói quen đưa tay lên vành tai bên trái, sờ sờ chiếc hoa tai trên đó. Mọi người đều cho đó là một thói quen tâm thường. Nhưng không ai biết rằng, động tác này luôn xuất hiện khi anh nhớ đến Y Ninh.

Sau khi nói lý do với nhân viên sân bay, nhân viên liền dùng loa thông báo khắp đại sảnh sân bay để tìm Điền Kỳ Kỳ.

“Ngại quá nhóc à, chú có việc gấp phải đi trước.”

Lâm Dật cúp điện thoại trong tay, áy náy nhìn Điền Bảo Bảo nói lời xin lỗi.

Điền Bảo Bảo vẫy vẫy tay “Không sao, không sao. Con có thể ở một mình, chú có việc thì đi trước đi. Cảm ơn chú.”

Điền Bảo Bảo cười hớn hở, lộ ra hàm răng sữa đều tăm tắp. Lâm Dật đưa cho Điền Bảo Bảo một tấm danh thiếp, nói rằng có thể liên hệ với anh bất cứ lúc nào.

Cuối cùng cũng đến lúc phải đi, cả hai đều luyến tiếc.

Lần đầu tiên Lâm Dật có cái cảm giác kì lạ như vậy với người khác, hướng chỉ đây lại là một đứa nhóc. Còn Điền Bảo Bảo, cậu lại nghĩ một hướng khác. Cậu nhóc ngăn người ra, nhìn bóng dáng Lâm Dật xa dần. Hình dáng Lâm Dật thanh lịch, quý phái mà ung dung, lại rất xa vời không ai có thể với tới. Điền Bảo Bảo cúi đầu nhìn cái danh thiếp trong tay, rồi cẩn thận nhét vào trong túi tiền của mình...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Editor: Heo cute and Miuomin

Đây là lần thứ n Điền Kỳ kỳ bị đứa con trai bảy tuổi của mình xem thường. Ngồi trên xe taxi, cô vẫn luôn cúi đầu, nghe con trai ân cần dạy bảo.

“Mẹ, con thật bó tay với mẹ. Nếu mẹ không lạc đường thì đã có thể nhìn thấy chú đẹp trai kia rồi.”

Điền Kỳ Kỳ không khỏi ngạc nhiên. Đứa con trai này của cô rất tự kỷ, rất ít khi khen người khác. Người đó nhất định phải cực kì ưu tú, thế nên Điền Bảo Bảo chỉ mới gặp mặt một lần mà đã khen không dứt miệng.

“Không phải con nói ai gặp con cũng thích, hoa gặp thì hoa nở, là đứa bé đẹp trai quyến rũ nhất trên thế giới sao? Vậy sao chú đẹp trai mà con nói không ở lại với con?” Điền Kỳ Kỳ vất vả lắm mới chen vào được một câu.

“Mẹ im lặng để nghe con nói.” Điền Bảo Bảo quát lớn một tiếng, không để cho Điền Kỳ Kỳ một chút mặt mũi nào.

Tài xế ngồi phía trước về mặt đen kịt lại, rốt cuộc ai là mẹ ai là con vậy? Đầu óc anh ta vô cùng hỗn loạn, chẳng lẽ trật tự thế giới đảo ngược hết rồi sao?

Dọc đường đi, Điền Kỳ Kỳ vẫn ngồi nghe Điền Bảo Bảo ân cần dạy bảo. Điền Bảo Bảo tận tình chỉ mẹ cách dùng GPS trên di động. Có một người mẹ như vậy thật là mất mặt!

Xe taxi cuối cùng cũng dừng lại, Điền Kỳ Kỳ liền thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vàng trả tiền rồi xuống xe, kéo hành lý đi đến nhà Lôi Vũ.

“Kỳ Kỳ, bây giờ mày mới chịu trở lại à, tao nhớ mày chết mất!” Cánh cửa vừa mở ra, Lôi Vũ đã ôm chầm lấy Điền Kỳ Kỳ. Hai người đã không gặp nhau bảy năm rồi.

Mặc dù thường xuyên nói chuyện điện thoại với nhau nhưng mà đứng trước mặt, mắt chạm mắt thế này vẫn có cảm giác chân thật hơn. “Tiểu Vũ, tao

cũng rất nhớ mày.” Điền Kỳ Kỳ xúc động rơi nước mắt. Bảy năm, hơn hai ngàn ngày, cô đã trở lại rồi.

“Con chào di.” Điền Bảo Bảo đứng ở một bên, lần đầu tiên có cảm giác bị xem nhẹ.

Bình thường khi cùng mẹ đi ra ngoài, cậu nhóc luôn được mọi người chú ý như là một ngôi sao. Nhưng mà bây giờ nhìn hai người kia ôm nhau thắm thiết trước mặt, tâm hồn Bảo Bảo có chút tổn thương.

Sự chú ý của Lôi Vũ lập tức chuyển sang trên người Điền Bảo Bảo “Ôi trời, đây là con nuôi của mẹ mà. Điền Bảo Bảo nha! Đáng yêu quá!”

Lôi Vũ nhìn khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của Điền Bảo Bảo mà không chịu được, liền bế cậu nhóc lên hôn một cái. “Kỳ Kỳ, mày cũng thật là quá đáng. Đến tận bây giờ mới cho tao cơ hội gặp mặt con nuôi.”

Lôi Vũ tiếc nuối buông Điền Bảo Bảo xuống, nắm tay dắt cậu vào nhà.

“Mấy lần trước tao nói mày sang Mỹ chơi mày không chịu thì trách ai! Với chả phải bây giờ mày gặp được rồi sao. Đường nào nó cũng là con nuôi của mày, ai dám cướp chứ.” Điền Kỳ Kỳ vừa khệ nệ mang hành lý vào nhà, vừa nói.

“Bảo Bảo, con thích nơi này không? Về sau hai mẹ con con ở đây với mẹ nuôi được không?”

“Đừng hòng dụ dỗ. Con trai của tao để mình tao hành hạ là đủ rồi.” Điền Kỳ Kỳ từ chối lời mời của bạn. Mấy năm nay cô vẫn luôn nhận sự giúp đỡ của Lôi Vũ, trong lòng cô thực sự rất ngại. Bây giờ bản thân cô đã có thể xoay sở được rồi, cô không muốn làm phiền cô ấy nữa.

“Mẹ, mẹ có tâm quá! Cần thận con kiện mẹ tội ngược đãi trẻ em đấy! ” Điền Bảo Bảo đang uống cốc sữa bò, nghe được mấy lời của mẹ mình thì suýt nữa phun ra. Minh thật sự là do mẹ mang thai chín tháng mười ngày sao? Tại sao mình lại bị hành hạ đến như thế?

“Ha ha, Bảo Bảo, con thật đáng yêu! Yên tâm, đến lúc đó mẹ nuôi đây sẽ lên làm chứng cho con.” Lôi Vũ bị chọc cười bởi cái bộ đáng kia của Điền Bảo Bảo, liền hứa theo đúng chung phe với cậu nhóc.

Tự nhiên cô có cảm giác hâm mộ Điền Kỳ Kỳ vì có một đứa con trai vừa ngoan ngoãn, hiểu chuyện lại vừa đáng yêu như vậy. Khó trách cô ấy ở lại nước Mỹ lâu như vậy. Dù cho cuộc sống có khó khăn thế nào đều cần răng chịu đựng.

Mặc dù Điền Kỳ Kỳ đã là bà mẹ một con rồi nhưng ai cũng biết, chỉ cần cô ấy muốn, sẽ có người tình nguyện bảo vệ. Không giống như cô, chỉ có thể âm thầm, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng anh, nhìn anh yên lặng làm tất cả vì Điền Kỳ Kỳ. Bỗng dưng nghĩ đến vấn đề này, cặp mắt linh động của Lôi Vũ bỗng chốc ngập tràn cô đơn và lạnh lẽo.

Điền Kỳ Kỳ tùy ý lật một quyển tạp chí ra xem, nghe lời a dua của Lôi Vũ liền bĩu môi lắc lắc đầu.

“Vậy lần này về nước mày có dự định gì chưa?” Lôi Vũ ngay lập tức khôi phục lại như bình thường, nghiêm túc hỏi.

“Thì mày biết đấy, tao về đây chủ yếu là vì ngày giỗ của mẹ tao. Có thể sau đó tao sẽ quay về Mỹ, cũng có thể ở lại. Nói chung là vẫn mông lung lắm.” Điền Kỳ Kỳ vừa nói chuyện vừa nhìn Điền Bảo Bảo, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

“Mày biết là anh Dịch Thần vẫn luôn đợi mày trở về mà.” Mỗi lần nhắc đến cái tên này, ánh mắt của Lôi Vũ liền sáng rực lên. Người đàn ông kia chính là sinh mệnh của cô, nhưng mỗi lần nhắc tới, ruột gan cô lại dẫn xé.

Điền Kỳ Kỳ biết Lôi Vũ thích Dịch Thần, cô cũng biết tình cảm của Dịch Thần dành cho cô. Vậy nên cô vẫn luôn giữ khoảng cách với Dịch Thần. Ba người bon họ là bạn tốt của nhau. Cô không muốn vì những chuyện như vậy mà tình bạn giữa họ sẽ rạn nứt.

“Mày cũng biết là mẹ anh ấy không thích tao mà.” Điền Kỳ Kỳ tự biết thân biết phận nói một câu. Bây giờ cô chỉ cần có Điền Bảo Bảo là đủ rồi.

“Haizz, biết ngay là mày không chịu nhận sự giúp đỡ của anh Dịch Thần mà. Mày xem cái này đi!” Lôi Vũ rút ra một tấm danh thiếp đưa cho Điền Kỳ Kỳ.

“Tập đoàn Điền Lâm? Tập đoàn đứng đầu trong nước?” Đôi mắt Điền Kỳ Kỳ lập tức sáng lên. Có thể vào làm việc ở tập đoàn Điền Lâm là ước mơ của tất cả những nhà thiết kế trang sức. Cái này thực sự hấp dẫn cô vô cùng. Điền Kỳ Kỳ cầm tấm danh thiếp lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Nghe nói nhà thiết kế và giám đốc tập đoàn Điền Lâm có quan hệ bầy bạ với nhau.” Lôi Vũ là nhà thiết kế trang phục, làm ở một công ty quốc tế. Ở trong nước cô cũng có danh tiếng. Mà đã là người trong giới thì ai cũng phải biết chuyện này. “Nghe nói là nhà thiết kế Mina đang ấy ấy với thẳng giám đốc thì bị bạn gái bắt gặp nên bị đuổi việc đấy.”

Điền Kỳ Kỳ gật gật đầu. Một tháng trước, chuyện Mina bị đuổi khỏi Điền Lâm cô cũng có nghe qua. Người này làm ở tập đoàn Điền Lâm được năm năm. Từ trợ lý thiết kế lên chức nhà thiết kế chỉ mất hai năm. Những tác phẩm của Mina là sự dung hòa giữa sự xa hoa và linh khí. Nhưng mà giới thượng lưu từ trước nay đều như vậy, tài năng cũng chỉ là điều kiện. Quan trọng là cái thế lực phía sau. Thế nhưng nói Mina có quan hệ không bình thường với giám đốc Điền Lâm thì cô sẽ không tin.

“Tập đoàn Bách Toàn là nơi thích hợp để cô ấy phát triển hơn. Những thiết kế của cô ấy không hợp với Điền Lâm.” Điền Kỳ Kỳ luôn dùng con mắt chuyên nghiệp để nhìn nhận những sự việc như thế này.

“Thì kệ đi, sao cũng được. Nhưng cái tao muốn nói với mày không phải là cái này. Mina đi rồi, có nghĩa là trụ cột của bọn họ đi rồi. Cho nên gần đây bọn họ đang tuyển dụng nhà thiết kế mới. Nếu mày không ngại thì đi thử đi, tập đoàn Điền Lâm dù sao cũng là một tập đoàn lớn!” Lôi Vũ vô cùng hy vọng người bạn này có thể ở lại. Cô ấy làm việc ở nước ngoài một mình, còn gánh vác thêm một đứa bé, Lôi Vũ không yên tâm một chút nào.

“Tao thừa nhận tao rất thích với việc này. Nhưng mà.....” Điền Kỳ Kỳ liếc nhìn Điền Bảo Bảo, trong lòng thấp thỏm. Người đàn ông kia.... không chớp mắt... ném xuống 10 vạn.... nhất định không phải người tầm thường.....

“Để tao coi lại.”

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con. Mẹ ở đâu con sẽ ở đó.” Điền Bảo Bảo nhìn ra được lo lắng của Điền Kỳ Kỳ.

“Hay là trước khi Điền Lâm thông báo hết hạn kỳ tuyển dụng, mẹ cứ đi thử xem. Dù sao quyền quyết định cuối cùng vẫn ở trong tay mẹ. Có lẽ tới nơi đó rồi, mẹ sẽ quyết định được là có nên ở lại hay là không.”

Nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ cuối cùng cũng gật đầu, Lôi Vũ liền thở phào nhẹ nhõm. Khuôn mặt xinh đẹp giãn ra, giống như hoa hướng dương đón ánh sáng mặt trời. Khóe miệng cô chậm rãi nở nụ cười. Nhưng mà, lòng cô lại một lần mờ mịt. Anh Dịch Thần, cuối cùng em cũng thuyết phục được Kỳ Kỳ ở lại rồi. Nếu anh biết thì hắt định anh sẽ rất vui.

Ngày thứ ba, Điền Kỳ Kỳ tới tập đoàn Điền Lâm để phỏng vấn. Đứng trước cửa công ty, cô có cảm giác như đang bước vào một cung điện. Càng đi vào, cô càng cảm giác mình là vua tiến vào Đại Quan Viên. Toàn bộ đại sảnh bên trong đều được nhuộm bởi màu ánh kim chói lóa, tựa hồ như cả toà nhà đều được mạ vàng. Lộng lẫy kinh thật! Điền Kỳ Kỳ cẩn thận đi từng bước.

Sau khi làm đơn đăng ký và xuất trình giấy tờ, bảo vệ mới cho cô đi vào. Điền Kỳ Kỳ âm thầm thở dài. Hèn gì tất cả mọi người đều mong muốn vào làm việc ở đây, nơi này quả thực chính là thiên đường của trang sức. Lầu một, đại sảnh treo một đèn thủy tinh Địa Trung Hải lớn, bốn phía là tủ kính làm bằng thủy tinh, trong đó trưng bày những thiết kế nổi tiếng của Điền Lâm. Đèn chiếu lồng lầy, càng khiến nơi đây thêm hoàn mỹ và xa hoa. Trên vách tường là những tấm poster của những minh tinh nổi tiếng, bọn họ là người đại diện cho Điền Lâm. Toàn bộ đại sảnh khiến cho người ta cảm thấy kì diệu vô cùng. Phía đối diện đại sảnh là một thác nước, người ta nhìn vào liền có cảm giác “Nước chảy thẳng xuống ba ngàn thước”, trông vô cùng rộng lớn và khí thế.

Điền Kỳ Kỳ thật sự bị ấn tượng. Cô dụi mắt cả chục lần để chắc chắn thứ mình nhìn thấy không phải là ảo giác.

“Xin chào, cô là cô Điền phải không ạ? Thang máy ở chỗ này.” Một giọng nói cực kỳ dễ nghe vang lên bên tai cô. Điền Kỳ Kỳ cũng lễ phép mà đáp lại, rồi đi đến trước thang máy.

Có thể nhìn thấy có mười mấy cái thang máy đang vận chuyển, có thể biết được nơi đây rất bận rộn. Nhân viên ở đây đã được huấn luyện rất kỹ càng, cô còn chưa có làm gì thì đã có người thay cô ấn thang máy.

Mới vừa bước vào, cô liền nghe được một giọng nói nghiêm túc “Tổng giám đốc!” ở bên ngoài thang máy vang lên. Trong đầu Điền Kỳ Kỳ liền hiện ra một số tin tức: giám đốc tập đoàn Điền Lâm tên là Lâm Dật, nghe nói là một người đàn ông không chỉ đẹp trai mà còn rất tài giỏi. Chỉ tiếc anh ta rất ít xuất hiện trước mặt truyền thông. Cô thật tò mò, không biết mặt mũi anh ta thế nào. Cửa thang máy chậm rãi khép lại, Điền Kỳ Kỳ ngẩng đầu lên, cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng thon dài xẹt qua trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Editor: Bông Béo

Beta: Heo cute

Lâm Dật ung dung bước vào thang máy dành riêng cho giám đốc. Guong mặt anh giống như pho tượng cổ Hy Lạp, không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng lại toả ra một sự lạnh lẽo chết người. Trợ lý Alan ở bên cạnh không ngừng báo cáo lịch trình hôm nay của anh, anh đều ghi nhớ trong lòng.

“Chuyện thông báo tuyển dụng nhà thiết kế đến đâu rồi?” Ai cũng đều biết những nhà thiết kế là linh hồn tập đoàn Điền Lâm. Nhà thiết kế Mina rời đi tạo nên một sự đả kích lớn đối với Điền Lâm. Không ai hiểu nổi tại sao Lâm Dật lại dễ dàng để Mina rời đi như vậy.

“Hôm nay là ngày tuyển dụng cuối cùng. Hết hôm nay phòng nhân sự sẽ đưa tư liệu đến cho anh.”

Trợ lý Alan nghiêm túc mà trả lời, không hề qua loa lấy lệ, cũng không hề có ý đùa dờn.

“Không cần, cậu bảo bọn họ lập tức đem tài liệu đưa đến văn phòng của tôi. Tôi muốn xem trước.”

“Tôi biết rồi. À, những người xin việc hôm nay hình như vẫn còn đang phỏng vấn ở dưới kia. Anh có muốn xem qua một chút không?”

Nhận ra anh rất coi trọng chuyện này, trợ lý Alan mới hỏi thử.

Lâm Dật suy nghĩ vài giây, đang định muốn trả lời là được. Bỗng nhiên, di động trong túi reo lên. Nhìn thấy một chuỗi dãy số lạ, anh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn bấm nghe.

“Là chú Lâm hả?” Điện Bảo Bảo ngồi trên sofa, một tay cầm ống nghe của điện thoại, một tay thì lướt lướt chơi ipad.

“Nhóc là...?” Nghe được giọng nói của một đứa bé, Lâm Dật hơi hoang mang.

Nghe Lâm Dật hỏi như vậy, Điện Bảo Bảo liền phẫn nộ. Cậu vội vàng ngồi dậy, bất chấp cả trò chơi đang đến lúc cao trào. Cậu nhóc cảm thấy mình bị đá kích, chính xác mà nói là bị sỉ nhục. Bao nhiêu năm nay, chưa có một ai dám coi nhẹ mình. Dù gì thì hai người họ cũng đã từng gặp nhau một lần, thế mà lại không nhớ giọng mình! Trí nhớ của ông chú này có vấn đề hả trời!??

Điện Bảo Bảo chửi thề trong bụng một chuỗi dài, rồi buồn buồn mà nói “Chú à. Con là Điện Bảo Bảo, chúng ta gặp nhau ở sân bay.....”

“Thì ra là nhóc à. Xin lỗi nhóc nhé, chú quên mất. Tìm chú có việc gì hả?” Nghe Điện Bảo Bảo nhắc qua, Lâm Dật mới nhớ ra cái ngày gặp thằng nhóc này ở sân bay. Không ngờ đứa bé kia lại nhớ rõ mình như vậy.

Chẳng hiểu sao, trong lòng anh cực kì vui vẻ. Tâm trạng anh giống như được mặt trời chiếu sáng, ấm áp vô cùng. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên tạo nên một nụ cười nhẹ.

Trợ lý Alan ở một bên nhìn thấy vẻ mặt đó của anh mà hoảng hồn. Anh ta đẩy đẩy cái kính trên mặt, cứ ngỡ là mắt mình có vấn đề. Theo Lâm Dật nhiều năm như vậy mà anh ta chưa bao giờ được chứng kiến được thái độ vừa rồi.

Nếu không phải anh biết rõ Lâm Dật chưa lập gia đình thì chắc chắn Alan sẽ nghĩ rằng, ở đầu dây bên kia là con trai của anh. Một người tự phụ, cao ngạo như Lâm Dật thế mà lại mở miệng nói ra từ “Xin lỗi” sao? Trợ lý Alan đỡ đỡ trán, hiện giờ anh hoang mang vô cùng.

“Con... ” Điện Bảo Bảo mới biết được Điện Kỳ Kỳ đi phỏng vấn xin việc ở tập đoàn Điện Lâm. Vừa hay, cậu nhóc lại thấy cái danh thiếp mà Lâm Dật để lại có viết anh là tổng giám đốc Tập đoàn Điện Lâm.

Cậu muốn nhờ anh chiếu cố cho mẹ mình một chút, nhưng mà lời nói đến bên miệng thì Bảo Bảo liền đổi ý “Mẹ con đi làm rồi không có ở nhà, con thì mới về nước chưa được bao lâu. Ở nhà hoài chán quá! Chú có biết ở đây có nơi nào thú vị không ạ?”

Ham chơi là bản tính của tất cả những đứa trẻ. Cho dù Điện Bảo Bảo có là thiên tài, IQ cao hay là được lọt vào câu lạc bộ thiên tài của thế giới đi chăng nữa, cậu nhóc vẫn giữ nguyên cái tính nết trẻ con của mình.

“Chẳng lẽ nhóc đi chơi một mình sao? Không được đâu!” Lâm Dật không nghĩ ngợi gì đã từ chối đề nghị của Điện Bảo Bảo.

“Nhóc còn nhỏ, nếu xảy ra chuyện gì ở Ninh Thành thì nguy hiểm lắm! Ngoan đi, nhóc ngoan ngoãn ở nhà chờ mẹ về, lúc đó thì mới được đi chơi!” Lâm Dật chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình lại đi dạy bảo một đứa nhóc như thế này.

Trợ lý Alan gần như khiếp sợ. Đứa trẻ này là ai mà có thể làm cho một người lạnh lẽo vô tình như Lâm Dật trở nên ôn hoà như vậy chứ? Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Mẹ con đi xin việc rồi. Hôm nay mẹ con đều đi tìm việc, chả có thời gian chơi với con gì cả. Con chán chết mất chú à. Chú nói cho con biết đi, không là con sẽ tự ra ngoài tìm...”

Điện Bảo Bảo bĩu môi, nghe thì có vẻ như đang làm nũng nhưng thực ra lại đang uy hiếp Lâm Dật.

Lâm Dật không còn cách nào khác “Được rồi, được rồi. Nhóc nói cho chú biết nhóc đang ở đâu, để chú đưa nhóc ra ngoài chơi một lát. Nhưng chỉ một lát thôi đấy!” Lâm Dật nhấn mạnh.

“Cám ơn chú. Con yêu chú chết mất!!!” Điện Bảo Bảo sung sướng hươu chân múa tay.

Hình như cũng cảm nhận được Điện Bảo Bảo ở đây đang rất vui, tâm tình của Lâm Dật cũng trở nên thoải mái. Tắt điện thoại, thang máy cũng vừa mở ra, Lâm Dật trực tiếp nhấn nút xuống lầu một “Lâm tổng, anh vừa nhận được một lời mời ở phía bên kia.”

“Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, hai tiếng sau sẽ về.”

Vì một đứa trẻ mà bỏ việc sao? Thế giới này loạn rồi hả trời? Người trợ lý nhìn Lâm Dật bước nhanh ra ngoài, cả người như đông cứng trong thang máy.

Lâm Dật vô cùng hối hận vì lần này đã bị Điện Bảo Bảo lừa. Cái thằng nhóc này nói là đi chơi thế mà lại dẫn mình đi chợ. Anh không hiểu đứa nhóc này nghĩ cái gì nữa! Cứ nghĩ rằng nó sẽ đòi anh chở đi ăn KFC hay là đi công viên, ai ngờ lại.... Đúng là mấy đứa nhóc thiên tài thì không giống những người

thường.

“Chú à, chú không thích con hả?” Bảo Bảo nhìn Lâm Dật mặc một bộ âu phục đen rất khí chất, thế nhưng hai tay lại cầm theo rất nhiều túi đồ ăn mà nhóc đã mua. Trông mắc cười không tả nổi!

Lâm Dật tuy tức giận trong lòng nhưng không có nói ra. “Sao nhóc lại nghĩ như vậy? Nếu không thích nhóc thì chú sẽ chẳng dẫn nhóc tới đây đâu!” Anh có cảm giác đứa nhóc này còn khó hiểu hơn phụ nữ gấp trăm nghìn lần. Ít nhất đối với phụ nữ anh chỉ cần đưa ra chỉ phiếu một dãy số thì có thể giải quyết vấn đề được rồi. Nhưng đứa nhóc thì lại khác hoàn toàn.

“Tại sao nhóc lại muốn tới đây?” Lâm Dật tò mò. Nó chỉ là một thằng nhóc bảy tuổi mà lại có sở thích của mấy bà nội trợ ư? Cặp mắt thâm trầm kia mang theo sự cuốn hút lạ thường.

Hai người họ cứ dạo quanh trong chợ và trở thành tiêu điểm của mọi người, mà Điền Bảo Bảo thì không hề hay biết.

“Con đi chợ mua đồ ăn, tí nữa về nấu rồi chờ mẹ về ăn chung.”

Lâm Dật mờ mịt đầu óc. Chỉ mới là trẻ con mà phải nấu cơm cho mẹ?

“Chú đừng có hiểu lầm. Những việc này con đều làm được đấy. Mẹ con bảo, con gái phải nuôi trong nhung lụa sung sướng, con trai phải nuôi trong hoàn cảnh khó khăn. Mẹ muốn rèn luyện con từ bé để trở thành đàn ông tốt thế kỉ 21!”

Lâm Dật thấy hơi bất công, người mẹ nào mà có thể bắt một đứa trẻ bảy tuổi làm việc như vậy? Thế thì không khác thì ngược đãi trẻ em cả!

“À mà ba nhóc đâu?” Trước giờ chỉ nghe cậu nhóc nhắc đến mẹ mình, anh liền hỏi thử.

Điền Bảo Bảo dừng chân, chần chờ một chút rồi mới lắc đầu “Con không có daddy.”

Cậu nhóc nói mà không quay đầu lại. Chẳng ai biết rằng Điền Bảo Bảo rất để ý việc mình không có ba, chỉ là cậu sợ mẹ buồn nên không biểu hiện ra bên ngoài.

“Là thế à?” Lâm Dật á náy vì nghĩ mình đã đụng chạm đến nỗi đau của Điền Bảo Bảo

“Xin lỗi nhóc nhé, chú không cố ý.”

Bây giờ anh mới chợt hiểu ra rằng, tại sao thằng nhóc lại trưởng thành sớm như vậy. Không nhận được tình thương của cha, thế nhưng Điền Bảo Bảo vẫn rất kiên cường. Chứng tỏ rằng mẹ của nó nuôi con rất tốt, yêu thương con mình gấp hai, ba lần so với những bà mẹ khác.

“Không biết không có tội. Không trách chú được.” Điền Bảo Bảo chỉ hơi rầu rĩ một chút, rồi khôi phục lại hình thái ban đầu.

“Mẹ con thích ăn sườn xào chua ngọt lắm. Chúng ta mua thêm sườn nữa rồi về.” Điền Bảo Bảo tròn tròn đôi mắt nói. Mặc dù thời gian của Lâm Dật không còn nhiều nhưng anh vẫn không thể từ chối cậu nhóc này được. Không hiểu sao anh lại rất yêu thích Điền Bảo Bảo.

“Ôi trời, anh chàng này dẫn con trai đi chợ kìa...”

“Nhìn anh ta chắc cũng có địa vị nhỉ? Chắc, đàn ông như thế mà chịu khó đi chợ thì là hàng hiếm rồi...”

“Anh chàng này đẹp trai quá đi, cả con trai của anh ta cũng vậy. Trời ơi cặp cha con này giống nhau như đúc...”

.....

Thử nghĩ xem, một người đàn ông thân hình cân đối, mặc một bộ âu phục bó sát được cắt may hoàn mỹ. Khuôn mặt đẹp trai đến mê hồn. Cái bông tai kim cương càng làm anh ta thêm mị hoặc.

Mà con trai anh ta đứng bên cạnh, hai hàng lông mày rậm tựa như ngọn sóng, cong cong. Làn da cậu nhóc trắng nõn nà như trứng gà bóc, khiến người khác không nhìn được mà hôn một cái. Khóe miệng hơi hơi cong lên, luôn mang theo ý cười. Nhìn có vẻ rất hoạt bát đáng yêu.

Hai người một lớn một nhỏ cùng xuất hiện, làm sao mà người ta không chú ý được! Làm sao người ta không cảm thán cho được!

“Chú à, mọi người nói chúng ta giống nhau đấy! Bộ có giống nhau thật hả?” Điền Bảo Bảo ngửa đầu lên, cẩn thận nhìn nhận, đánh giá khuôn mặt của người đàn ông đi phía sau mình.

Lâm Dật cũng cúi đầu nhìn Điền Bảo Bảo. Anh vươn tay ra,捏o gương mặt cậu nhóc “Nếu chú có đứa con trai giống mình như vậy chú cũng không ngại đâu!”

“Có khi con là con trai của chú không chừng!?!?”

“Thế mẹ nhóc tên gì?”

“Điền Kỳ Kỳ ạ..”

“Ngại quá! Chúng ta không có duyên phận làm ba con rồi. Chú chưa bao giờ nghe qua cái tên đó cả.”

“Này, con nói nhỏ cho chú biết nhé. Chỉ mình chú được biết thôi. Hồi ấy mẹ con bị mộng du, rồi lượm con về đấy... Cho nên chú vẫn có khả năng là ba của con ... hahahaha...” Điền Bảo Bảo sung sướng, nhảy lon ton về phía trước. Hình dáng kia khơi gợi một điều gì đó từ đáy lòng của Lâm Dật. Nếu anh có một đứa con trai như vậy thì....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Editor: Miuomin

Beta: Heo cute

“Mẹ, mẹ đã về rồi! Phòng vẫn thế nào rồi ạ?” Nghe thấy tiếng mở cửa, Điền Bảo Bảo biết Điền Kỳ Kỳ đã về, vội chạy ra hỏi. Thế nhưng cậu nhóc trước sau vẫn không rời tay khỏi ipad.

Điền Kỳ Kỳ vỗ vỗ khuôn mặt đầy thịt của Điền Bảo Bảo, chậm rãi nói: “Chưa có kết quả, còn phải chờ thông báo. Nhưng mà nhìn thái độ của họ, chắc mẹ không có khả năng được chọn làm đâu. Chỉ có thể hy vọng thôi.” Điền Kỳ Kỳ rầu rầu nhéo nhéo khuôn mặt của đứa trẻ giống mình tới hai ba phần. Điền Bảo Bảo không để tâm mà nói “Mẹ không sao cả. Lần này không được thì còn có lần sau. Mẹ nuôi con lớn đến bây giờ thì đứa con trai này sẽ ra tay cứu sống mẹ.”

“Dù sao con cũng không mong mẹ có thể nuôi sống con.” — Điền Bảo Bảo nghĩ thầm. Cặp mắt cậu nhóc khẽ chuyển động.

“Tiểu Bảo, nếu con thật sự có thể nuôi sống mẹ thì tất nhiên mẹ rất vui. Nhưng mà..... như thế thì lòng tự trọng của mẹ sẽ bị tổn thương...”

Điền Kỳ Kỳ rầu rĩ không vui mà nằm ngửa người trên sofa. Thấy con mình xuất sắc như vậy, cô nghi ngờ rằng ông trời không cần thận mà dồn hết ưu điểm của mình cho nó. Dù có chết cô cũng không muốn thừa nhận là do ghen của người đàn ông kia tốt.

“Mẹ là mẹ của con, mẹ vất vả lắm mới có thể sinh ra một đứa con trai thiên tài như vậy. Mẹ phải tự hào chứ!” Lời vừa dứt thì một âm thanh chiến thắng vang lên từ ipad, lại lập tức im lặng!

Điền Bảo Bảo hiểu được tâm trạng lúc này của mẹ nên quyết định sẽ nấu một bữa toàn món ngon để an ủi tâm hồn của Điền Kỳ Kỳ.

“Mẹ, chúng ta ở lại Trung Quốc đi.” Dưới sự dụ dỗ của mẹ nuôi Lôi Vũ và sau mấy ngày học tập trong môi trường giáo dục Trung Quốc, Điền Bảo Bảo liền có suy nghĩ này.

“Vi sao?” Điền Kỳ Kỳ cảm thấy cách giáo dục của Trung Quốc sai trái vô cùng. Nếu mà tốt thì cô cũng đâu chịu khổ bao nhiêu năm, còn mẹ của cô cũng không bị người ta coi thường như thế. Nhớ hồi xưa, cô làm việc khổ mướm mới học xong nổi đại học. Cô không muốn Điền Bảo Bảo sẽ bị nhiễm những thói hư tật xấu của Trung Quốc.

“Kỳ Kỳ, cậu không biết con trai bảo bối của cậu ở trường học làm rung động bao nhiêu người đâu!” Lôi Vũ phấn khởi nói, cô là người đến trường đón Điền Bảo Bảo tan học nên biết rất rõ. Từ nhỏ cô luôn là một học sinh xuất sắc, được các giáo viên đặc biệt quý mến. Nhưng hôm nay nhìn thấy Điền Bảo Bảo được các giáo viên tranh nhau ôm ấp, cô mới thực sự hiểu được cái gì gọi là sức hút của thiên tài.

Ban đầu Điền Kỳ Kỳ chỉ nhờ một người bạn làm giáo viên cho Điền Bảo Bảo đến lớp học thử mấy bữa. Nhưng hôm nay đi đón cậu nhóc tan học, Lôi Vũ mới biết được Điền Bảo Bảo đã biểu hiện rất xuất sắc ở trên lớp. Khi cô đi vào văn phòng giáo viên để cảm ơn thì không ngờ được các cô chủ nhiệm của các lớp cao đều yêu cầu Điền Bảo Bảo chuyển tới lớp của mình. Điền Bảo Bảo chỉ mới bảy tuổi, dựa theo số tuổi đi học thì cũng chỉ mới lớp Một thôi. Nhưng mà, hôm nay lại có một cô giáo chủ nhiệm lớp Sáu nói cho cô biết, Điền Bảo Bảo có thể trực tiếp nhảy lớp.

Điền Kỳ Kỳ nghe Lôi Vũ kể lại khoa trương như thế, rồi lại nhìn vẻ mặt cao ngạo của Điền Bảo Bảo, mới thở dài nói: “Bảo Bảo, mẹ đã dạy con bao nhiêu lần rồi. Phải khiêm tốn một chút, phải luôn khiêm tốn!”

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy, ở cái môi trường đầy sự khoa trương này, thời thơ ấu của con cô không phải sẽ bị huỷ hoại sao? Trong đầu của cô bỗng nhiên hiện ra một câu trong cuốn sách có tựa đề là “Yêu thương lâu dài”. Cô không nghĩ tới Điền Bảo Bảo đến cuối cùng cũng “Làm cho mọi người lo lắng”.

“Mẹ, không phải là con không muốn khiêm tốn mà bởi vì giáo viên viết đề bài lên bảng. Mà cái đề ấy dễ ồm, con làm chưa tới 5 phút là xong. Ai biết được là cái đề đó là của lớp sáu chứ....” Điền Bảo Bảo vừa lải nhải, vừa mở tủ lạnh lấy kem ly ra ăn.

“Kỳ Kỳ, nếu Bảo Bảo đã thích ở lại trong nước như thế thì mày cũng đừng quay về Mỹ nữa, được không?” Lôi Vũ chớp lấy thời cơ.

“Tiểu Bảo, không phải con không thích ăn thạch xoài sao? Con nhét thạch xoài vào cặp của con làm gì?” Điền Kỳ Kỳ đang ở suy nghĩ về lời đề nghị của Lôi Vũ, liếc mắt sang chỗ khác thì nhìn thấy hành vi khác thường của Điền Bảo Bảo.

“Mẹ yên tâm đi. Con không làm gì đâu! Tại An Tiểu Mễ thích ăn cái này, con muốn mang cho bạn ấy ăn.” Điền Bảo Bảo nói rất hợp lý hợp tình. Cậu nhóc không muốn nhảy lên học lớp 6 đâu. Mỗi người chỉ có một thời ấu, tội gì phải bỏ qua nó.

“An Tiểu Mễ là ai?” Sao cô lại thấy sai sai nhỉ? Lấy đồ mẹ mình thích ăn đem đi lấy lòng một bé gái khác?

“Mẹ...ẹ...ẹ... ẹ...” Điền Bảo Bảo làm nũng, kéo dài một tiếng, làm ra vẻ dễ thương chạy đến bên cạnh Điền Kỳ Kỳ. “Khi nào mẹ rảnh thì mời An Tiểu Mễ tới nhà mình chơi được không?”

Điền Kỳ Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng ngu si của con trai, mặt cô đen kịt lại. “Điền Bảo Bảo, con bé tên An Tiểu Mễ là bạn gái của con à?”

Điền Kỳ Kỳ hoảng hốt. Chẳng lẽ thiên tài không chỉ có IQ cao mà ngay cả EQ cũng phát triển sớm sao? Cô nhủ mày, để con trai vừa đẹp trai lại vừa khí chất như vậy thật là rắc rối!

“Không phải.”

Điền Kỳ Kỳ vỗ ngực định nói vậy là tốt rồi. Nhưng chưa kịp nói thì Điền Bảo Bảo lại bổ sung thêm một câu làm cho Điền Kỳ Kỳ hít thở không thông “Con muốn bắt đầu theo đuổi bạn ấy.”

Thấy con trai rất nghiêm túc nói, Điền Kỳ Kỳ không thể không nghi ngờ rằng con mình thật sự rung động rồi sao? Cô có nên ngăn cản hành vi yêu sớm của thằng nhóc này hay không đây?... Cuối cùng, Điền Kỳ Kỳ quyết định nói rõ ràng, thận trọng với con trai. Từ nhỏ cô cũng từng trải qua cảm giác này, và cũng đã thất bại. Cô đúng là không dạy dỗ tốt Bảo Bảo.

Lôi Vũ đã quen với mấy hành động khác người của Điền Bảo Bảo, nhưng bây giờ, cô vẫn không thể không cảm thán dừng khí của thằng nhóc. “Tiểu Bảo à, không sao đâu. Mẹ nuôi sẽ ủng hộ con! Cái cô bé An Tiểu Mễ mà con nói có phải là cô bé có mái tóc xoăn xoăn, cái mũi cao cao giống búp bê công chúa Tây Dương không?”

“Dạ đúng rồi ạ.” Điền Bảo Bảo gật đầu không ngừng.

Lôi Vũ giơ ngón tay cái lên nói “Tiểu bảo bối của mẹ, ánh mắt thật không tồi!”

“Cái gì mà không tồi. Vừa nghe mày miêu tả là biết chỉ là bình hoa thôi. Con trai, con không thể bị sắc đẹp mê hoặc.” Điền Kỳ Kỳ bỗng nhiên có cảm giác mình phải làm trách nhiệm của trụ cột gia đình. Mặc dù Điền Bảo Bảo là một thiên tài nhưng cô cần giáo dục nhân cách nó nữa. Cô bỗng nhiên thấy gánh thì nặng mà đường thì xa.

“Mẹ, không phải mẹ định trở thành một bà già ác độc đi phá hoại hạnh phúc của người khác như trong phim truyền hình chứ?” Điền Bảo Bảo nghiêng đầu, đôi mắt long lanh như đá quý lóe sáng, thể nhưng lại làm cho người khác khiếp sợ. Điền Kỳ Kỳ đột nhiên lại nhớ tới đêm hôm đó, đôi mắt của người đàn ông xa lạ kia dù lạnh thấu xương nhưng vẫn dịu dàng kêu cô đừng căng thẳng.

Người đàn ông đó chỉ cần liếc mắt một cái là không thể quên được. Đẹp như vậy, giống như yêu nghiệt rơi xuống trần gian, khuôn mặt ấy làm cho người người ghen tị.

Cô không thể không thừa nhận, mấy năm nay cô nhìn Bảo Bảo từng ngày trưởng thành, thì bóng dáng của người đàn ông kia cũng ngày càng hiện rõ lên trên người Bảo Bảo. Mỗi lần nhìn thấy con, cô sẽ luôn vô tình mà nhớ tới anh ta.

Đôi mắt của cô luôn bị một loại quyền rũ, thu hút che kín. Tựa như là hơi thở của anh đang ở tới gần, xuyên qua ý thức không kiên định của cô.

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?” Thấy Điền Kỳ Kỳ tự nhiên ngây người, Điền Bảo Bảo liền đóng cửa trước mặt mẹ.

“Không..... Không có gì.” Điền Kỳ Kỳ chột dạ phủ nhận, nhưng lại không tránh khỏi ánh mắt của Lôi Vũ...

Trong lòng của Điền Bảo Bảo đã có tính toán, nếu cậu muốn ở lại Trung Quốc, trước tiên phải giải quyết vấn đề của mẹ thật tốt đã.

Xem ra tối này phải hỏi thăm chú Lâm về việc phỏng vấn của mẹ đã. Nếu thật sự không được chọn thì chỉ còn cách hạ mình cầu xin chú Lâm thôi.

“Kỳ Kỳ, mày sợ cái gì vậy?” Sau khi ăn cơm chiều, Lôi Vũ liền lấy lý do đi dạo phố, kéo Điền Kỳ Kỳ đi theo.

“Sợ cái gì? Mày nói cái gì vậy?” Lôi Vũ đột nhiên hỏi khiến Điền Kỳ Kỳ chả hiểu đầu vào đâu.

“Kỳ Kỳ, mày không lừa được tao đâu. Mày không muốn ở lại có phải vì sợ đối mặt với cái gì đó phải không? Trước giờ mày không bao giờ kể về ba

ruột của Bảo Bảo” Lôi Vũ không phải là muốn đào bới bí mật gì của bạn. Kỳ Kỳ là một người đơn thuần và yếu ớt nhưng lại luôn làm ra vẻ kiên cường. Con nhỏ này luôn âm thầm chịu đựng một mình, cô thật sự sợ có một ngày nó chịu không nổi.

“Tiểu Vũ à, bây giờ tao không muốn nhắc đến chuyện này. Mày yên tâm, một ngày nào đó tao nhất định sẽ nói cho mày biết.”

Những năm gần đây, cô vẫn luôn cố tình quên mất cái đêm bảy năm trước. Chỉ có quên đi, cô mới có thể yên tâm rằng con trai sẽ vẫn luôn bên cạnh cô, chỉ thuộc về mình cô. Nhưng mà chỉ cần nhìn Bảo Bảo, ký ức về chuyện đó lại hiện về. Điều này làm cho cô luôn ở trạng thái rối rắm và mâu thuẫn. Nhất là khi quay về nước, cái cảm giác ấy còn tăng thêm vài phần, cô luôn cảm thấy không an toàn chút nào.

“Ừ. Tao thật sự hi vọng mày có thể ở lại trong nước. Mày ở bên ngoài một mình, tao không yên tâm.” Lôi Vũ không muốn ép buộc Kỳ Kỳ. Cô luôn hi vọng bạn mình có thể luôn vui vẻ, còn Điền Bảo Bảo thì vẫn cứ hồn nhiên ngây thơ như vậy. Cô cũng chắc chắn một điều rằng Điền Kỳ Kỳ đã giáo dục Bảo Bảo rất tốt. Nếu là cô, cô sẽ không thể làm được như vậy.

“Yên tâm đi. Tao sẽ nghĩ thật kỹ. Với lại tao còn ở lại trong nước một thời gian nữa mà, sẽ không về Mỹ liền đâu.” Điền Kỳ Kỳ nói chắc nịch.

Ở một nơi khác, trong một căn phòng có đôi nam nữ đang chìm trong dục vọng, kêu gọi lẫn nhau. Âm thanh thờ dốc, làm cho không khí trong phòng thêm nóng bỏng. Trên giường, hai thân thể trần trụi áp sát nhau, làm ra những động tác làm người khác đỏ mặt tía tai.

“Dật... a...aa...” cô gái cảm lòng không được mà rên lên, vừa đau vừa sướng. Cô vòng tay ôm chặt lấy thân thể cường tráng đang vận động trên người mình, khao khát anh giải phóng thật nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Editor: Heo cute

Thân thể người đàn ông bị người kia ôm lấy, hô hấp càng lúc càng dồn dập. Bộ ngực mềm mại cọ nhẹ vào ngực anh, động tác ám muội vô cùng. Lâm Dật không chịu nổi mà rên lên một tiếng. Vào ngay lúc dục vọng dâng trào, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

“Dật.....đừng để ý.....tiếp tục đi.....” Phạm Thiên Du thở hổn hển, ôm lấy cánh tay anh. Cô ta không muốn Lâm Dật bị phân tâm vào lúc này.

Lâm Dật thở ra một hơi dài. Vài giây sau, khuôn mặt vốn đang nhuộm đậm dục vọng đã khôi phục lại vẻ lạnh lẽo thâm sâu ngày thường. Phạm Thiên Du ở một bên lúi lúi kéo kéo anh. Lâm Dật khẽ nhủ này, nhưng không đẩy ra. Một tay anh ôm thân thể trần trụi của cô ta tựa vào ngực, tay kia mò lấy điện thoại rồi ấn nghe.

Con kích tình của Phạm Thiên Du chưa lui. Cô ả uốn éo người trên người anh tìm kiếm khoái cảm, muốn khơi gợi ham muốn của anh.

Có câu “chơi lâu với lửa cũng có ngày chết cháy”. Phạm Thiên Du tự chuyển động cơ thể của cô ta trên người Lâm Dật. Chẳng những hành động ấy không khơi gợi được ham muốn của anh mà cô ta lại rơi vào hoàn cảnh tiến không được mà lui cũng không xong.

“A...a...aa~..... Dật.....”

“Chú Lâm, ở chỗ của chú có người khác sao ạ? Có phải con đã quấy rầy đến chú không?” Điền Bảo Bảo không hề biết bên kia đang xảy ra việc gì, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Không có.” Lâm Dật phủ nhận ngay lập tức. Trong lòng anh tự nhiên cảm thấy khó chịu, làm một cái khẩu hình miệng “đừng quấy” với Phạm Thiên Du rồi cầm cái khăn tắm quấn quanh eo, rời khỏi giường.

“Có việc gì sao?” Lâm Dật nói rất ôn hòa. Đây là giọng điệu mà Phạm Thiên Du chưa bao giờ nghe qua. Cô ta liền sinh ra nghi ngờ. Lâm Dật là người luôn luôn cao ngạo và lạnh lùng. Cái khuôn mặt ấy đã quyền rũ không biết bao nhiêu cô gái. Thế nhưng bây giờ, anh lại nói chuyện với người khác bằng giọng điệu kia, không phải là quá kì lạ hay sao?

Bởi vì biết rõ Lâm Dật không thích có người quấy rầy khi anh gọi điện thoại, Phạm Thiên Du đành phải lẳng lặng ngồi ở trên giường. Nhưng hai lỗ tai cô ta vẫn dựng lên, cố gắng lắng nghe.

“Con có thể thương lượng với chú một chút về việc đi cửa sau không?” Điền Bảo Bảo muốn tìm mọi cách để Điền Kỳ Kỳ chịu ở lại Trung Quốc.

“Ý nhóc là gì?” Lâm Dật nghe câu nói của Điền Bảo Bảo qua điện thoại thì ngu ngơ không hiểu chuyện gì.

“Là thế này. Mẹ con tới công ty của chú xin việc, làm nhà thiết kế. Con hy vọng chú sẽ cho mẹ con một cơ hội. Nếu không mẹ con sẽ đi Mỹ, con cũng sẽ phải đi theo, chú không thể gặp con nữa. Với lại mẹ con rất có năng lực, con xin thề là chú nhận mẹ con về làm việc sẽ là việc làm đúng đắn nhất.”

Lâm Dật không ngờ là cậu nhóc lại có ý này. Nhưng anh nhớ không nhầm thì lần trước chính mẹ của cậu nhóc này đi lạc rồi để con mình đi kiếm, người như vậy chắc chắn là IQ không cao. Vậy thì làm sao có thể “có năng lực” như cậu nhóc vừa nói, làm sao có thể thiết kế ra những sản phẩm đẹp được?

“Chuyện này chú sợ không thể đáp ứng được nhóc rồi. Nếu mà nếu mẹ con có năng lực thật sự, công ty của chú nhất định sẽ không bỏ qua một nhân tài.” Trong chuyện công việc, Lâm Dật là người rất có nguyên tắc.

“Vậy con có thể nhờ chú Lâm xem thử mẹ con có trúng tuyển được không ạ? Nếu có thông tin sớm thì con có thêm thời gian để lo liệu mọi chuyện.” Nếu kế hoạch không thành, Điền Bảo Bảo sẽ phải nghĩ ra cách khác. Dù sao hai mẹ con cậu nhất định phải ở lại Trung Quốc. Còn lời hẹn ước với An Tiểu Mễ nữa. Minh là nam tử hán, tuyệt đối không thể nuốt lời!

“Nhóc muốn lo liệu chuyện gì?”

Lâm Dật rất tò mò về suy nghĩ của Điền Bảo Bảo. Anh muốn nhìn xem đầu óc của mấy người thiên tài từ nhỏ chứa cái gì. Anh đã tiếp xúc với nhiều loại người nhưng chuyện một đứa trẻ bảy tuổi tìm việc cho mẹ là lần đầu thấy.

“Con tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách. Thực sự con rất hy vọng mẹ con có thể ở công ty của chú làm việc, như vậy con cũng tương đối yên tâm.” Điền Bảo Bảo còn nhỏ nhưng miệng lưỡi khéo léo như người lớn.

Lâm Dật thấy thằng nhóc chỉ mới là trẻ con mà nói chuyện đồng dạng, tự tin như vậy thì một ý cười hiện ra trong đôi mắt anh. Anh có thể tưởng tượng ra được, ở bên đầu kia điện thoại, biểu cảm của Điền Bảo Bảo như thế nào. Khuôn mặt lạnh lùng liền trở nên ấm áp.

“Chuyện này chú sẽ coi cho. Nhóc ngủ sớm đi.” Giấc ngủ đối với một đứa trẻ mà nói thì rất quan trọng, Lâm Dật nghiêm túc nhắc nhở cậu bé đi ngủ.

Điền Bảo Bảo hài lòng dập điện thoại. Cậu luôn tin tưởng về năng lực thiết kế của mẹ. Nếu tập đoàn Điền Lâm thật sự chỉ quan tâm đến năng lực thì mẹ có thể xin việc được rồi!. Nhưng nếu công ty kiểm tra EQ nữa thì cậu nhóc cũng không chắc mẹ mình sẽ được nhận hay không nữa!

“Điện thoại của ai vậy anh?” Phạm Thiên Du đang thấp thòm trên giường. Lúc này nghe lén, mặc dù chữ được chữ mất nhưng cô ta chắc chắn một trăm phần trăm là không liên quan đến chuyện công việc. Cái giọng điệu ôn hoà và thái độ kiên nhẫn của Lâm Dật hồi này khiến Phạm Thiên Du rất ghen ghét với người bên kia đầu dây.

“Một người bạn nhỏ.” Lâm Dật trả lời qua loa, rồi nhặt lấy quần áo mặc vào.

“Đêm nay anh phải đi sao ~? ” Phạm Thiên Du có chút không cam lòng, cho dù bây giờ cô là bạn gái của anh, cũng không có ai biết đến chuyện này. Anh trước nay đều không cho phép truyền thông truyền đi bất cứ tin tức gì về cô, chỉ có những người thân cận biết mà thôi. Nhưng cái làm cho cô ta khó chịu nhất chính là, cô ta bên cạnh Lâm Dật gần ba năm rồi, nhưng anh lại chưa từng qua đêm ở nơi này. Mỗi khi hai người họ quấn quýt bên nhau, cô đều lo lắng rằng có phải giây tiếp theo anh sẽ rời đi hay không.

Cô là bạn gái anh, nhưng cô chưa bao giờ giữ được anh ở lại.

“Ừ, còn có một ít chuyện. Em ngủ sớm đi.” Lâm Dật đã mặc đồ xong, khôi phục lại bản chất ưu nhã của anh, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy xa cách.

“Dật, anh—— hay là anh ở lại đi, đêm nay ở lại chiều người ta đi!” Phạm Thiên Du xưa nay đều cao ngạo, tự phụ, bây giờ lại hạ mình, lời kéo ống tay áo của anh. Cô ta làm ra vẻ mặt tội nghiệp, giống một người chịu uỷ khuất, lại càng giống một con hồ ly.

“Anh còn có việc.” Lâm Dật vỗ vỗ tay cô, hôn một cái nhẹ trên trán của cô ta. “Lần sau lại chiều em, được chứ?” Anh từ chối một cách ám muội.

Biết xụ mặt hay mặt dày giữ anh ở lại cùng không thay đổi được gì, Phạm Thiên Du đành phải từ bỏ.

Vừa rời khỏi chung cư của Phạm Thiên Du, Lâm Dật liền gọi cho trợ lý Alan. Người trợ lý đã quen với việc giám đốc của mình gọi và lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, cũng không trách móc gì “Giám đốc, có chuyện không ạ?”

“Tra một chút, Điền Kỳ Kỳ có trúng tuyển hay không?” Lâm Dật ngồi vào trong xe, thanh âm lạnh lùng giống như ngày thường.

Trợ lý Alan nghe một câu không đầy không đuôi như thế thì mờ mịt. Điền Kỳ Kỳ là ai? Là người ra làm sao?

“Lâm tổng, anh nói ai cơ?” Người mà giám đốc đề ý chắc chắn không phải dạng vừa đâu. Anh ta có chút cảnh giác.

“Tập đoàn chúng ta thông báo tuyển dụng nhà thiết kế, người tên là Điền Kỳ Kỳ có được trúng tuyển không?” Lâm Dật khởi động xe, hỏi lại. Anh lái xe chạy băng băng trên đường giữa đêm khuya.

Alan nhanh chóng nảy ra một suy nghĩ trong đầu, Điền Kỳ Kỳ chẳng lẽ thiết kế giới lăm à? Nhưng cái tên này anh lại chưa từng nghe qua.

“Danh sách còn được chưa gửi lên, ngày mai mới có danh sách chính xác. Bây giờ tôi sẽ báo với phòng nhân sự.....”

Mọi việc đều phải xử lý nhanh nhẹn, đặc biệt là lúc giám đốc đột ngột đưa ra yêu cầu. Đây chính là tố chất cần có của một trợ lý giám đốc.

“Thôi bỏ đi. Ngày mai rồi nói sau.” Lâm Dật nhất định sẽ không vì người nào đó mà phá vỡ quy tắc của mình.

Điền Bảo Bảo.... nhớ tới đứa bé lanh lợi thông minh này, anh liền trở nên dịu dàng trong chốc lát. Anh duỗi tay ấn ấn huyết thái dương, trong lòng đau nhói. Y Ninh, em đã vô tình rời bỏ anh bảy năm, tại sao bây giờ anh lại nhớ em đến như vậy? Nếu anh cả đời đều quên không được em thì anh phải làm sao bây giờ? Em thật tàn nhẫn, sao em lại nhẫn tâm như thế chứ? Em biết không, mỗi khi nhìn đến đứa nhóc đó, trong lòng anh lại có cảm giác khác thường. Anh sẽ không kiềm lòng được mà đối tốt với nó, mà cưng chiều nó. Đứa bé đó xuất hiện trong cuộc đời anh có phải là do em sắp xếp không? Nếu lúc trước em không rời đi, có lẽ con của chúng ta cũng lớn như vậy rồi. Con chúng ta nhất định sẽ giống ba nó, thông minh và đáng yêu....

Trời đất tối tăm, Lâm Dật dầm phanh xe, dừng xe trước cửa một quán bar.

“Lôi Vũ, mày dẫn tao tới quán bar làm gì vậy?” Điền Kỳ Kỳ nhìn toàn cảnh nơi ăn chơi bạt mạng này, đôi mắt hoa hết cả lên.

“Uống mấy chén, tao mời!” Lôi Vũ biết Dịch Thần là khách quen ở chỗ này, cho nên cô cũng thường “ngẫu nhiên” tới đây. Dần dần cũng thành thói quen. Cô thích ở một góc hẻo lánh, không có kẻ nào đến quấy rầy, nhìn rất thanh lịch, không giống như Dịch Thần ở chỗ này cùng người cùng đẳng cấp, liền trở thành dân chơi, cao cao tại thượng, uống rượu say sẽ không giảm đi nét đẹp trai, mà còn tăng thêm phần mị lực mê người.

“Tốn thời gian quá, tao không đi đâu. Con trai tao ở nhà sẽ lo lắng.” Điền Kỳ Kỳ bỗng nhiên nhớ tới Điền Bảo Bảo, liền lấy cớ nhóc ra làm cái cớ. Chiều này mà xài ở nước Mỹ thì lúc nào cũng thành công.

“Ủi dòi, mày ở trước mặt tao không cần bịa chuyện. Con trai mày có kẻ với tao là lúc ở nước Mỹ, nếu có ai mời mày mà mày thích thì mày phấn đi ngay, còn mày mà không thích thì lại lôi nó ra làm cái cớ. Haizzz tao thật thấy tội cho con trai nuôi của tao, bị mẹ lợi dụng...” Lôi Vũ không hề nề nang mà vạch trần cô. Điền Kỳ Kỳ thì đỏ mặt xấu hổ.

Điền Bảo Bảo, cái đồ bất hiếu! Điền Kỳ Kỳ chửi thầm trong bụng, nhưng chửi là chửi thế thôi chứ khi bị Lôi Vũ kéo vào quán bar thì cũng ngoan ngoãn đi theo.

“Người anh em, uống đi rồi cảm nhận cuộc đời... Uống đi.... Đờ phất... Mày làm gì mà nhăn nhó thế kia. Yên tâm đi, tao đã báo trước với con trai mày rồi. Nó hoàn toàn đồng ý cho tao mang mày đi trải nghiệm cuộc đời.” Lôi Vũ đưa một ly Vodka cho Điền Kỳ Kỳ, rồi mở miệng nói. Thực ra là Lôi Vũ gào thét với Điền Kỳ Kỳ, bởi vì xung quanh ồn ào vô cùng.

“Kỳ Kỳ, mày nhìn đi. Người kia là Lâm Dật, có thể là ông chủ của mày đó!!” Lôi Vũ chỉ vào một người dáng dấp cao lớn, lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor Heo Cute

Lúc đó Lâm Dật vừa rời khỏi quán bar.

“Hà? Mày nói ai?” Điền Kỳ Kỳ không nghe rõ Lôi Vũ nói, cô đưa tai đến gần, mơ màng hỏi lại. Cô thật sự không quen với không khí ồn ào ở đây.

Lôi Vũ trừng mắt liếc cô một cái, “Không ai cả, người ta đi rồi.”

Điền Kỳ Kỳ nhún vai, cầm chén rượu uống một hớp lớn. Mùi rượu lan toả khắp cơ thể, sự lạnh lẽo cũng len lỏi khắp nơi.

“Tiểu Vũ, tao thấy một người!” Điền Kỳ Kỳ chăm chú nhìn vào một chỗ, con ngươi sáng như được đánh kim cương. Lôi Vũ nhìn theo tầm mắt của cô, liền ngăn người ra, quả nhiên là anh. Lôi Vũ nghĩ thầm, cô với anh kể ra cũng có điểm ăn ý với nhau, liền mừng thầm trong bụng.

Điền Kỳ Kỳ hào hứng lôi kéo Lôi Vũ đi qua chỗ kia. “Anh Dịch Thần.” Giọng nói của cô ngọt ngào mà ôn hoà, giống như một nhánh hoa lan, toát ra một khí chất tao nhã. Không ai có thể tưởng tượng rằng, cô chính là mẹ của một đứa bé bảy tuổi, đây rõ ràng chính là một thiếu nữ ngây thơ trong sáng.

Chàng trai nghe thấy ai đó gọi tên mình thì quay đầu lại. Ngay sau đó, anh kích động, mừng như điên. Sự kinh ngạc và phần nộ thể hiện rõ trên khuôn mặt anh. Con ngươi màu đen chớp chớp, khoé mắt hơi kéo lên, càng tăng thêm vài phần đẹp trai. “Kỳ Kỳ, em đã quay về rồi!” Dịch Thần nói một hơi, rồi duỗi tay ra ôm Điền Kỳ Kỳ vào lòng. Cô gái làm anh nhớ mãi không quên, bây giờ lại xuất hiện trước mặt anh, khiến anh cảm động và vui sướng biết bao.

“Ừ, em về rồi.” Tuy rằng hai người cũng thường gặp ở Mỹ, nhưng dù sao đây cũng lần đầu tiên gặp mặt sau khi về nước, Điền Kỳ Kỳ rất vui.

“Sao em lại tới đây?” Nhìn thấy cô đêm khuya tới quán bar, Dịch Thần nhẹ mắng một tiếng. Anh cầm lấy áo khoác, kéo cô ra khỏi quán bar. “Đi thôi, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.” Thần thái của Dịch Thần thật đặc biệt, hấp dẫn biết bao cô gái. Điền Kỳ Kỳ cũng không thích nơi ồn ào này, liền kéo Lôi Vũ theo.

Lôi Vũ lặng lẽ đi theo. Bức tường cô dựng nên đã sụp đổ ngay khi gặp Dịch Thần. Thấy anh đối xử với Điền Kỳ Kỳ như vậy, cô như người ngã xuống vực sâu.

“Sao về nước mà không tìm anh?” Giọng nói cuốn hút gọi cảm của Dịch Thần vang lên, xâm nhập đến tận đáy lòng.

Điền Kỳ Kỳ nhìn vào mắt anh, cặp mắt thâm sâu kia, trông anh rất trưởng thành. Nhớ lúc còn nhỏ, anh đánh đàn violon hay đàn dương cầm cũng đều xuất sắc. Móng tay anh luôn được cắt bấm sạch sẽ. Anh luôn kiên nhẫn mà dạy cô đánh dương cầm cả buổi chiều. Cô rất biết ơn vì anh đã giúp đỡ cô trong khoảng thời niên thiếu. Dịch Thần chính là thời thơ ấu của cô. Anh vẫn tốt như ngày nào, chỉ là sự trong sáng ấy đã mất đi rồi.

“Em sợ sẽ quấy rầy anh.” Điền Kỳ Kỳ chột dạ cúi đầu thật thấp nói.

Ánh mắt Dịch Thần tối sầm lại. Nha đầu này, luôn biểu hiện thật rõ cảm xúc của mình.

“Em đó. Mau lên xe đi.” Dịch Thần vỗ vỗ vai Điền Kỳ Kỳ. “Thằng nhóc thế nào rồi? Nó có nhớ anh không?”

Nói đến Điền Bảo Bảo, Điền Kỳ Kỳ thoải mái hơn nhiều “Nó vẫn khỏe, thường xuyên nhắc tới anh lắm. Quà của anh tặng, nó đều coi như báu vật.”

“Thật sao? Anh cũng nhớ nó lắm, ngày mai tan học anh sẽ đón nó, làm nó ngạc nhiên một phen. Em thấy sao?”

Cửa sổ xe vẫn chưa khép kín, gió đến vẫn thổi vào, áo khoác của anh bay nhẹ nhẹ. Cảnh tượng đẹp đến hoàn mỹ, làm Điền Kỳ Kỳ cảm thấy, người như thế này mà mình không thích, mình có bị trời phạt không?

“Sẽ không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ?” Điền Kỳ Kỳ nhìn xuyên qua cửa sổ, mở miệng nói. Đêm ở Ninh thành, rực rỡ lung linh sắc màu, giống hệt bảy năm trước.

“Sẽ không.” Dịch Thần không nghĩ ngợi mà trả lời. “Vậy là ok rồi. Ngày mai anh sẽ đón nó, buổi tối sẽ cùng nhau ăn cơm, xem như cho mẹ con em đón gió tẩy trần.”

Trên người anh toát ra một loại khí chất, phức tạp, nhưng lại có một chút ôn hoà, cùng với vẻ đẹp trai vô cùng.

“Vậy được rồi, anh nói chuyện với tiểu Vũ một chút đi.” Cô không thể từ chối lòng tốt của anh được. Điền Kỳ Kỳ nhìn Lôi Vũ ở một bên, trong lòng nặng trĩu. Hai người đều là bạn tốt của cô, cô thật sự hi vọng bọn họ có thể đến với nhau.

“Mẹ, khuya rồi, mẹ không định về sao? Vậy là mẹ đã tìm được nơi để nương tựa cả đời, quyết tâm bỏ mặc đứa con đã sống bên cạnh nhiều năm rồi hay sao?” Điền Bảo Bảo ngập ngừng ngập dài mà nói qua điện thoại.

“Mẹ về ngay đây. Con ngủ trước đi.” Điền Kỳ Kỳ tỏ vẻ bất đắc dĩ, có đứa con nào như nó không chứ. Dịch Thần với Lôi Vũ cũng không nhìn được phi cười.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ Điền Kỳ Kỳ. Bảy năm trước, bà mất đi, Điền Kỳ Kỳ trở nên lẻ loi. Rồi điều bất hạnh tiếp theo của cô lại đến. Cô bị người khác cưỡng bức. Điền Kỳ Kỳ trở thành người mẹ đơn thân. May là tiểu Bảo thông minh hiểu chuyện, cô còn có thể tự an ủi bản thân.

“Mẹ, bà ngoại ở chỗ này sao?” Điền Bảo Bảo lần đầu tiên đi vào nghĩa trang. Tuy rằng cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn nơi mệnh mông bia mộ này, vẫn cảm thấy có chút thê lương.

“Đúng vậy. Con à, những điều mẹ nói với con, con đã nhớ kĩ chưa?”. Điền Kỳ Kỳ cúi xuống, sửa lại trang phục của Điền Bảo Bảo một chút, rồi nắm bàn tay của cậu nhóc, đi đến trước mộ của mẹ. Mẹ cô là nhân tình của tổng giám đốc Kim Mậu Sâm. Bà theo ông ta cả đời, đến chết cũng không có một danh phận.

Điền Kỳ Kỳ cảm thấy thật bi thương. Nhớ lại những năm tháng dầy vò trước kia, cô thấy thật thông cảm với mẹ. Cô không dám chỉ trích mẹ cái gì. Mẹ cô đã sai khi yêu một người, còn cô thì sai lầm cả đời.

Ở trước mộ bà, Điền Kỳ Kỳ không nhìn được mà khóc “Thực xin lỗi mẹ, con gái bất hiếu, bây giờ mới chịu về thăm mẹ. Đây là con trai của con, Điền Bảo Bảo, cũng là cháu ngoại của mẹ...” Bà chịu khổ nhiều năm như vậy, hơn một nửa cũng là do cô.

Điền Bảo Bảo thấy Điền Kỳ Kỳ gật gật đầu, liền quỳ xuống. “Bà ngoại, con là Điền Bảo Bảo. Bà đã vất vả rồi, con sẽ ngoan ngoãn, không chọc mẹ tức giận.”

Cho dù cậu chưa hiểu rõ quá khứ của bà ngoại, nhưng Điền Bảo Bảo cũng biết được bà ngoại nuôi mẹ tốt đến mức nào. Bởi vì khuôn mặt Điền Kỳ Kỳ

sạch sẽ nồn nà không hề có một tạp chất, giống như là thiên sứ xuống trần, thuần khiết mà trong sáng.

Trong lòng Điền Kỳ Kỳ giống như thời tiết mưa mù, cô bỗng nhiên nhớ tới lời khuyên trước đây của mẹ, liền trở nên sợ hãi.

“Kỳ Kỳ, cả đời này mẹ đã làm tấm gương xấu cho con rồi. Con nhất định không được như mẹ, ngu ngốc yêu người ta mà không cầu danh phận. Nếu là người đàn ông thật sự yêu con, không cần con nhắc, hẳn sẽ đưa hết tài sản cho con Con nhớ không?”

Từng hành động dịu dàng cho đến những lời khuyên nghiêm khắc của mẹ, tất cả đều lần lượt hiện ra trong đầu của Điền Kỳ Kỳ. Cô buồn ghê gớm “Thật xin lỗi mẹ, con đã phụ sự kì vọng của mẹ rồi! Nhưng con nhất định sẽ sống tốt mà, con sẽ không hèn mọn xin người khác, cũng không cần sự thương hại của bất kì kẻ nào. Mẹ ở trên trời nhìn con, hai mẹ con con sẽ sống thật tốt. Mẹ phải tin tưởng con!”

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Điền Bảo Bảo không chịu nổi cảnh Điền Kỳ Kỳ khóc lóc. Cảnh này khiến cậu nhớ tới sự việc kia hồi nhỏ. Lúc đã hiểu chuyện rồi, cậu tự nhủ với lòng mình không được chọc mẹ đau buồn nữa. Mẹ cậu luôn là người vui vẻ lạc quan, không tìm không phối, khóc lên cũng chính là phát tiết. Điền Bảo Bảo nhìn mẹ khóc mà luống cuống tay chân cả lên.

Điền Kỳ Kỳ vội vàng lấy khăn giấy ra chùi nước mắt “Không có gì, mẹ nhớ bà ngoại thôi. Chúng ta về thôi.” Giọng nói cô có chút nghẹn ngào. Cô cầm lấy tay Điền Bảo Bảo, nhắc chân rồi đi.

Đột nhiên, một chiếc BMW dừng lại ngay trước mắt, Điền Kỳ Kỳ liền kéo Điền Bảo Bảo lui về phía sau, nhường đường cho chiếc xe.

“Kỳ Kỳ, là con sao?” Một giọng nói hờ hững cất lên.

“Mẹ, ông kia gọi mẹ kia.” Điền Bảo Bảo quay đầu lại, nhìn thoáng qua, rồi kéo kéo tay Điền Kỳ Kỳ.

Điền Kỳ Kỳ nghe vậy liền quay đầu lại. Ai ngờ cô lại thấy một khuôn mặt mà cô nghĩ rằng, cả đời này mình sẽ không gặp nữa. Chính ông ta đã khiến cho cuộc đời của mẹ mình trở nên bi thương. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta.

Cô kéo tay Điền Bảo Bảo, tiếp tục đi về phía trước “Tiểu Bảo, mẹ không quen biết người này. Chúng ta đi nhanh đi, trời sắp mưa rồi.” Giọng điệu Điền Kỳ Kỳ có chút hoảng hốt và vội vàng.

Điền Bảo Bảo bĩu môi. Mẹ đã ra lệnh thì chỉ biết nghe theo. Nếu mẹ đã nói không quen biết, vậy thì không quen biết...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit by Miuomin

Beta by Heo

“Kỳ Kỳ...” Một giọng nói mang một chút bi thương nhưng vẫn cứng rắn vang lên ở sau lưng cô. Điền Kỳ Kỳ lại vờ như không nghe thấy, càng lúc càng bước nhanh hơn. Điền Bảo Bảo khó khăn lắm mới đuổi kịp bước chân của cô. Cậu vừa thở vừa hỏi: “Mẹ, tại sao chúng ta phải chạy? Ông ấy là người xấu sao?”

“Bảo Bảo, chuyện này mẹ sẽ giải thích sau. Mẹ không muốn nhìn thấy người này!” Điền Kỳ Kỳ vươn tay bế Điền Bảo Bảo vội vàng chạy về phía trước, cô muốn nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của ông ta.

“Xin cô dừng bước cho. Chủ tịch của chúng tôi muốn gặp cô.” Một người mặc âu phục đen đột nhiên ở đâu ra ngăn cản cô. Về mặt anh ta giống như bức tượng điêu khắc, không hề mang chút cảm xúc nào. Phần kỷ ức về những năm tháng kinh hoàng kia đột nhiên hiện ra trong đầu cô. Từng chiếc xe màu đen, từng người mặc âu phục đen vào nhà cô, mang mẹ cô đi mất...

Điền Kỳ Kỳ biết rõ mình trốn không thoát liền quay người lại. “Xin hỏi Kim chủ tịch, không biết ngài có gì dạy bảo?” Sắc mặt cô rất rất tệ.

“Kỳ Kỳ, ta là ba của con!” Sắc mặt đầy uy nghiêm của Kim Mậu Sâm ngưng lại trong chốc lát. Ông ta bước về phía Điền Kỳ Kỳ, vệ sĩ ở phía sau không dám rời nửa bước, đi sát theo sau mờ dù ra che.

Nghe thấy ông ta nói ra câu này, Điền Kỳ Kỳ trở nên tức giận. “Thực xin lỗi. Tôi không nhớ mẹ tôi có chồng, càng không nhớ rõ là tôi có ba. Hai mươi bảy năm trước, ba của tôi đã sớm chết rồi!”

Điền Kỳ Kỳ nói không chút nề mặt. Điền Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt to tròn, trong lòng thầm khen mẹ mình. Không ngờ thường ngày nhìn mẹ như

nhược như vậy mà bây giờ lại còn có một mặt khí phách như thế. Thật là khiến người ta phải lau mắt mà nhìn. Nhưng mà người đàn ông kia chính là ba của mẹ sao? Tại sao mẹ lại không chịu nhận ông ấy???

“Kỳ Kỳ, ta biết là con vẫn còn giận ta. Ta phụ mẹ con nhiều năm. . . Mẹ con cho tới lúc chết vẫn không có danh phận.” Giờ phút này, sự áy náy của Kim Mậu Sâm càng làm cho Điền Kỳ Kỳ cảm thấy ông ta thật dối trá.

“Câm miệng đi! Mẹ tôi đã chết bảy năm rồi, ông nói đến chuyện ấy còn nghĩa lý gì nữa? Danh phận ư? Ông cho nổi không?...Mẹ tôi vì yêu ông cho nên cả đời mới bị ông điều khiển như một con rối. Bảo đến thì đến, bảo đi thì đi. Nhưng giữa tôi với ông thì không có một chút dính líu gì cả. Tôi sẽ không cản trở con đường phát tài của chủ tịch Kim, cho nên cũng mong chủ tịch Kim cũng để cho tôi yên.” Lời lẽ của Điền Kỳ Kỳ sắc bén vô cùng, không chừa cho đối phương chút đường lùi.

Kim Mậu Sâm đưa đôi mắt thâm sâu từng trải nhìn Điền Bảo Bảo: “Đây là con của con sao?”

Ông ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra đứa bé này có ba phần giống với Điền Kỳ Kỳ, cho nên mới hỏi như vậy. Chỉ là dường như đứa bé này rất giống với một người khác, nhưng là ai thì ông không thể nhớ ra ngay lúc này được. Điều duy nhất có thể chắc chắn chính là, thân phận và địa vị của người kia chắc chắn không tầm thường.

“Không cần chủ tịch Kim bận tâm. Từ bây giờ, ông đi đường ông, tôi đi đường tôi, nước sông không phạm đến nước giếng.”

Điền Kỳ Kỳ vội vàng ôm Điền Bảo Bảo vào lòng. Bất cứ kẻ nào cũng đừng mong chiếm được đứa con trai bảo bối này của cô. Nó là do cô cực khổ nuôi lớn lên. Cho dù là ba của nó muốn cướp Điền Bảo Bảo đi thì cô cũng sẽ giành lại cho được chứ đừng nói gì tới một ông già người dung nước lã.

“Ta có thể hỏi ba của nó là ai không?” Kim Mậu Sâm cũng không bị lời nói của Điền Kỳ Kỳ chọc cho tức giận. Ông ta muốn đền bù cho những sai lầm đã gây ra. Mấy năm nay, năm nào Kim Mậu Sâm cũng tới tảo mộ, một là để sám hối trước mặt bà, hai là mong có một ngày nào đó gặp lại được Điền Kỳ Kỳ, để còn kịp thời bồi thường lại.

“Không. Chúng tôi sống rất tốt rất khá.” Điền Kỳ Kỳ nóng lòng muốn kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa này. Cuộc sống của cô và ông ta trước nay không có quan hệ.

“Kỳ Kỳ, ta thật tình muốn làm chút gì đó cho con. Xin con cho người làm cha này một cơ hội.” Có lẽ khi người ta già đi, sẽ ngộ ra rất nhiều điều. Lần này Kim Mậu Sâm phá lệ cầu xin. Điền Kỳ Kỳ nghĩ ngợi, nếu bây giờ hai người họ đang đàm phán, nhất định cô sẽ bị ông ta làm cho lay động.

“Ông không thấy bây giờ quá muộn sao? Ông nghĩ bây giờ ông làm cho tôi được cái gì? Vật chất ư? Một cuộc sống không lo nghĩ? Tôi ghét thèm.” Điền Kỳ Kỳ chưa bao giờ thấy mình có khí chất như hôm nay.

Ngay cả Điền Bảo Bảo, cũng không thể không nhìn mẹ mình một cách kì lạ.

“Trên đời này, không phải thứ gì cũng có thể bù đắp được. Nếu chủ tịch Kim có nhiều tiền như vậy, vậy thì đi làm từ thiện đi.” Điền Kỳ Kỳ càng nói càng xúc động, cô nhìn về mặt áy náy của Kim Mậu Sâm, rồi bế Điền Bảo Bảo lên, nhắc chân rồi đi, chỉ để lại Kim Mậu Sâm trong màn mưa mang theo về mặt đầy kinh ngạc.

Đây thật sự là Điền Kỳ Kỳ, con gái mình hả? Con bé này trước kia không phải một là một đứa hiền lành nhu nhược sao? Bây giờ sao lại hùng hổ dọa người thế kia?

“Mẹ, mẹ thiệt quá dũng mãnh!!!” Điền Bảo Bảo không nhịn được mà vỗ tay tán thưởng Điền Kỳ Kỳ. Mẹ mình bình thường dịu dàng như cừu con, lúc giận lên thì lại khiến cậu cũng phải khiếp sợ.

“Bảo bối, con phải nhớ kĩ, nếu sau này gặp ông ta thì bỏ đi. Đừng thèm nói chuyện với lão già đó, xem ông như người xa lạ, biết chưa?” Điền Kỳ Kỳ không quên giáo huấn cho Điền Bảo Bảo.

Mẹ nói rất nghiêm túc, vậy chắc là có nguyên nhân gì đó. Điền Bảo Bảo gật đầu, quyết định nghe theo lời Điền Kỳ Kỳ.

Gặp lại Kim Mậu Sâm, Điền Kỳ Kỳ lại càng thấy thương mẹ mình. Bà tổn tâm sức cả đời cũng không đổi được một chút tình cảm của người đàn ông này. Bây giờ, ông ta sống trong nhung trong lụa, còn mẹ mình thì đang ở chốn cô đơn, lạnh lẽo...

Mấy ngày sau, Kim Mậu Sâm điều tra được tình hình của Điền Kỳ Kỳ. Ông ta cho người tới nhà mời mẹ con Điền Kỳ Kỳ về biệt thự ở. Điền Kỳ Kỳ từ chối lập tức “Nói cho Kim chủ tịch của các anh biết, tôi không cần ông ta bù đắp gì cả. Chỉ cần sau này ông ta không tới làm phiền cuộc sống của mẹ con tôi là được. “Điền Kỳ Kỳ không cần ông ta cho cô một căn nhà lạnh lẽo. Cô muốn ông ta phải áy náy, phải trả giá vì những sai lầm của mình.

Cuối cùng Điền Kỳ Kỳ cũng xin được việc làm ở Điền Lâm. Quyết tâm trở về Mỹ của cô cũng tan theo mây khói. Điền Bảo Bảo cũng thích nơi này, vừa hay công việc và tiền lương ở Điền Lâm lại không tồi. Cô quyết định sẽ ở lại Trung Quốc luôn.

“Mẹ, ngày mai là ngày đi làm đầu tiên. Nhớ là đừng đi trễ đó. Phải để người ta có ấn tượng tốt với mẹ đấy!” Khẩu khí của Điền Bảo Bảo rất giống với người trụ cột trong nhà, gương mặt Điền Kỳ Kỳ đen kịt lại. ... Còn Điền Bảo Bảo lại hồn nhiên không biết gì cả, vội vàng tập trung tinh thần vào trò chơi.

Thật lâu sau, khi trò chơi kết thúc kết thúc, Điền Bảo Bảo mới mở miệng “Cái gì có thể chuẩn bị con đều chuẩn bị hết rồi. Bảo thức cũng đã đặt rồi, mẹ

yên tâm mà ngủ đi, tất cả đã có con lo.”

Điền Bảo Bảo rất hiểu chuyện, chuyện gì cũng lo lắng ổn thỏa. Điền Kỳ Kỳ cực kì yên tâm. Cô mơ mơ màng màng gật đầu, “Bảo bối, con là phúc tinh của mẹ.”

Điền Kỳ Kỳ nhìn những việc mà con trai làm cho mình thì thấy cực kì hạnh phúc, cô cúi người thơm cậu nhóc một cái.

Sáng hôm sau, Điền Kỳ Kỳ bị chuông báo thức đánh thức, “Mẹ ơi, nhanh lên. Bữa sáng con đã làm xong rồi, có món trứng chiên mẹ thích đó. Con cũng đã chọn đồ cho mẹ luôn rồi, đặt ở trên sô pha.”

Điền Bảo Bảo bây giờ giống hệt một tiểu quân gia, chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo cho Điền Kỳ Kỳ. Cô có cảm giác mình như một nàng công chúa được nuông chiều.

“Con trai à, con muốn mẹ biểu hiện thật tốt đúng không?” Điền Kỳ Kỳ hỏi một câu vô cùng ngu xuẩn khiến cho Điền Bảo Bảo cũng lười cho cô một ánh mắt xem thường.

“Mẹ, nếu mẹ biểu hiện không tốt, bị đuổi việc thì con sẽ trốn nhà đi cho mà xem!” Điền Bảo Bảo uy hiếp cô lần thứ n+1. Điền Kỳ Kỳ bĩu môi, dù là thiên tài thì cũng sẽ có lúc “ngu”, lỡ như nó bị “ngu” ngay cái lúc mà nó phân vân có nên bỏ nhà đi hay không thì có khi thằng nhóc này sẽ bỏ nhà đi thật. Cô thực sự lo lắng con mình sẽ bị lừa bán hoặc chịu khổ. Còn cô thì sống một mình bơ vơ không nơi nương tựa.... Có khi cô lại được cái danh hiệu người già neo đơn không chừng.

“Được rồi, mẹ sẽ cố gắng mà!” Điền Kỳ Kỳ có chút áp lực.

“Con đã nhờ mẹ Lôi Vũ đến chở mẹ đi làm rồi, chứ không là mẹ lại lạc đường rồi đi trễ nữa thì phiền lắm” Điền Bảo Bảo ngồi xuống ghế, bắt đầu ăn điểm tâm do chính tay mình làm.

“A, vậy con đi học bằng cách nào?” Điền Bảo Bảo đi học hay tan học đều do Lôi Vũ đưa đón. Bây giờ Tiểu Vũ chở cô thì nó đi bằng cách nào? Điền Bảo Bảo ăn tối tấp, tỏ vẻ ta đây bận ăn chả thèm trả lời. Ánh nắng sáng sớm ấm áp xuyên qua cửa kính, chiếu vào khuôn mặt nhỏ của Điền Bảo Bảo làm cho cậu bé cực kỳ giống với búp bê sứ. Đôi mắt hồ phách linh động long lanh, lại thêm vài phần vô ưu vô lo, khiến người khác nhìn vào sẽ có tâm tình thoải mái, ấm áp vô cùng. Đến khi ăn no nê, Điền Bảo Bảo mới chớp chớp miêng vừa trả lời. “An Tiểu Mễ sẽ nhờ daddy của bạn ấy tiện đường tới đây chở con cùng nhau đi học.” Điền Bảo Bảo mỗi lần nói đến người bạn nhỏ tên An Tiểu Mễ thì tâm trạng đặc biệt vui vẻ.

“Ừ... sắp trễ rồi, con đi trước đây, mẹ nhớ phải biểu hiện thật tốt đấy!”

“Hừ, có mới nói cũ, con là đồ bất hiếu!” Nhìn con trai mình vì một con bé khác mà trở nên hưng phấn và vui vẻ như thế thì Điền Kỳ Kỳ thật sự cạn lời. Giống như đứa con mình khổ sở nuôi lớn rồi lại bị người ta cướp đi mất, mà đó chỉ là một con bé trẻ trâu!!! Điều này khiến cô không thể chịu nổi, Bảo Bảo là do cô mang nặng đẻ đau mười tháng mới sinh ra. Không được! Khi nào rảnh, cô nhất định phải đến trường xem con bé An Tiểu Mễ nó ra sao mà con trai cô lại chết mê chết mệt nó nữa.

Trong lòng Điền Kỳ Kỳ đầy sự hờn dỗi. Cô tức giận cắn một miếng trứng chiên, thế nhưng lại cắn nhầm vào lưỡi, đau đến nỗi khiến cô oa oa kêu lên. Nước mắt chảy ròng..... Đây thực sự là một ngày xui xẻo!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit by Mioumin

Beta by Heo

“Sao vậy? Nhìn bộ dạng của mày như bị ai chọc vậy? Ai chọc mày?” Điền Kỳ Kỳ luôn là người như vậy, có tâm sự gì cũng biểu hiện hết lên mặt. Lôi Vũ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu Điền Kỳ Kỳ.

“Không có gì! Nhà tao có một thằng nghịch tử.” Điền Kỳ Kỳ hơi lo lắng, sợ rằng một ngày nào đó Điền Bảo Bảo sẽ một lòng một dạ đi theo người khác. Lúc đó, người làm mẹ như cô nhất định sẽ tức chết.

Lôi Vũ cũng đại khái đoán được nguyên nhân. Cô cười thầm, nhưng không vạch trần Điền Kỳ Kỳ. Gần tới Điền Lâm rồi, cô không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của bạn mình.

Lại một lần nữa đứng trước tập đoàn Điền Lâm, Điền Kỳ Kỳ ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất. Máy chữ “Tập đoàn Điền Lâm” đặt trước công ty sáng lấp lánh, thu hút ánh nhìn. Nó là cái tượng trưng cho tập đoàn, người nào nhìn vào cũng đều cảm thấy đó là một nơi xa vời, không thể với tới.

Ở quầy tiếp tân, một cô gái thanh lịch lễ độ dẫn cô tới bộ phận nhân sự. Điền Kỳ Kỳ lấy điện thoại ra nhìn giờ, nhận thấy mình đã đi trễ rồi. Cô nhớ tới lời nói của Điền Bảo Bảo, cảm thấy hơi bất an. Trước nay cô không nói lại được con trai một phần là vì cô luôn là tấm gương xấu, là sự thất bại điển hình.

Nghĩ thế, cô nhanh chân bước đến thang máy “Àm...” Bởi vì vội vàng, cô không cẩn thận đâm vào một người, Điền Kỳ Kỳ la lên, đưa tay ôm trán.

“Xin lỗi! Thật xin lỗi!.....” Điền Kỳ Kỳ liên tiếp nói lời xin lỗi, cúi đầu khom lưng, biểu hiện sự xin lỗi chân thành.

“Lâm tổng, anh có bị sao không?” Những người quan cao chức lớn trong công ty đều nhìn chăm chăm Điền Kỳ Kỳ, khiến cô có cảm giác bị hàng vạn mũi tên đâm trúng.

“Không sao!” Cái người được gọi là “Lâm tổng” nhẹ nhàng nói ra hai chữ, cực kì cuốn hút, nghe mới đã tai làm sao. Điền Kỳ Kỳ không biết miêu tả thế nào, có thể nói là không từ nào có thể miêu tả cái âm thanh trầm ấm ấy được. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, đầu óc mơ màng, rồi đột nhiên bừng tỉnh. Điền Kỳ Kỳ vội vàng lấy lại tinh thần, bước vào thang máy sắp đóng cửa.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn bóng dáng lố mẫm kia một chút, rồi thu lại tầm nhìn, sửa sang quần áo mới vừa bị Điền Kỳ Kỳ đâm vào làm cho lộn xộn, khuôn mặt không biểu cảm mở miệng nói “Đi thôi.” Rồi nhấc chân bước vào thang máy dành cho giám đốc.

May mắn là tất cả những thủ tục kế tiếp đều thuận lợi, Điền Kỳ Kỳ nhẹ nhõm thở ra. Người ở phòng nhân sự dẫn cô tiến vào thiên đường mộng ảo trong truyền thuyết – tập đoàn thiết kế Điền Lâm. Nơi này vốn là nơi khởi nghiệp của Điền Lâm, các ý tưởng lớn, các thiết kế tầm cỡ đều được làm ra ở đây. Điền Kỳ Kỳ lúc này mới phát hiện rằng nơi này so với dưới lầu thì quả là làm cho người ta phải kinh hãi. Cô như có cảm giác như tiến vào một không gian đều là pha lê trong suốt. Đây là tầng 90 nên toàn bộ khung cảnh của thành phố đều nằm trong tầm mắt. Một bên mặt tường là kính cường lực nghệ thuật, tạo cảm giác không gian được mở rộng. Công tác bài trí khu vực bên trong càng thể hiện rõ tính đặc trưng của thiết kế, cho người ta thấy được nguyên vẹn không gian trong tưởng tượng. Trên trần nhà được điểm xuyết thủy tinh, thể hiện một sự xa xỉ mà không một từ ngữ hoa mỹ nào có thể miêu tả được. Điền Kỳ Kỳ không nhìn được mà thở mạnh một hơi.

“Nhà thiết kế cũ là Mina đã rời khỏi công ty nên chức đó đang trống. Công việc của cô sẽ được Rebecca truyền đạt. Tiếc là cô ấy đang họp nên cô thông cảm đợi một chút. À, cô cứ xem tự nhiên đi.”

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn.” Điền Kỳ Kỳ gật đầu không ngừng. Có thể được làm việc ở trong hoàn cảnh thế này, cô chưa bao giờ dám mơ tới. Đây là vũ khí bí mật của Điền Lâm hay sao? Ở trên thị trường trang sức, Điền Lâm chiếm lấy vị trí đứng đầu có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này. Bây giờ cô đang đứng ở chỗ này, từng dòng linh cảm hiện lên cuộn cuộn trong đầu.

Mặc dù phương diện thiên phú của Điền Kỳ Kỳ không cao, nhưng thiết kế trang sức là nghề nghiệp cô yêu thích nhất. Cho nên lúc còn ở Mỹ, cô luôn chăm chỉ theo đuổi việc học thiết kế. Cô vẫn luôn nghĩ rằng cô làm việc này không phải vì muốn thoát khỏi cảnh nghèo mà làm vì đam mê.

Trong phương diện thiết kế, chưa có ai phản nản về cô. Nhưng vì lần trước phỏng vấn, Điền Kỳ Kỳ biểu hiện không tốt lắm, nên cô cứ nghĩ là đã vượt mất cơ hội làm việc ở đây. May mắn là, Lâm Dật hỏi đến hoàn cảnh của cô, xem lại hồ sơ của cô, mới biết được cô đã đạt được nhiều giải thưởng lớn, nên quyết định tuyển dụng cô.

“Cô là Điền Kỳ Kỳ phải không?” Rebecca nhìn khuôn mặt trang điểm qua loa của Điền Kỳ Kỳ thì có chút bất ngờ.

“Vâng! Gọi tôi là Kỳ Kỳ cũng được.” Điền Kỳ Kỳ nở một nụ cười sáng lạn, chân thành, gây ấn tượng mạnh với Rebecca.

“Tôi đã xem qua hồ sơ của cô. Cô 27 tuổi, có một đứa con bảy tuổi?” Hỏi xong Rebecca mới nhận ra mình hơi thất lễ, liền cười nói “Tôi không có ý gì đâu, chỉ là không ngờ cô nhìn trẻ như vậy. Cứ như sinh viên mới ra trường vậy!”

Rebecca đẩy cái kính đen trên mũi, một lần nữa nghiêm túc đánh giá Điền Kỳ Kỳ từ trên xuống dưới.

“Tôi sẽ coi đây là một lời khen.” Điền Kỳ Kỳ cười ngọt ngào, trên má lộ ra hai lúm đồng tiền sâu, rực rỡ giống như hoa anh đào tháng tư.

“Tất nhiên là lời khen rồi. À, ở chỗ chúng tôi không có quy củ gì khó khăn lắm đâu. Cô cứ tùy tiện tìm chỗ ngồi cô thích, rồi tôi sẽ giới thiệu cô với các đồng nghiệp khác.” Rebecca mặc một bộ đồ công sở màu đen, nhưng trên người cô vẫn toát ra một mị lực khiến người ta muốn sa ngã. Chỉ cần mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thắt thêm một cái đai lưng màu đen, cởi bỏ bớt hai cúc áo thì Điền Kỳ Kỳ tin chắc rằng có thể khiến cho mọi đàn ông đều tình nguyện cúi đầu trước cô ấy. Kiểu tóc húi cua nam tính làm cho người khác nhìn ra vẻ giỏi giang của cô ấy mà không hề có chút nào ướt át bần thiêu.

Điền Kỳ Kỳ chợt nhận ra mình không có chút cá tính nào cả, nhẹ nhàng như cô em gái nhà bên vậy. Mà ở đây, ai đều có khí chất của một nhà thiết kế, kiểu như khi sinh ra thì trong người bọn họ đã chảy dòng máu thiết kế rồi. May mắn là mọi người đều rất thân thiện. Điều này làm cho Điền Kỳ Kỳ thấy khá thoải mái.

“Hai tháng sau, tuần lễ trang sức Milan sẽ được tổ chức. Công ty của chúng ta cũng có tham dự, cho nên bây giờ chúng ta chủ yếu lo cho chuyện này. Cô tìm hiểu một chút đi, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận về chủ đề thiết kế lần này. Hoan nghênh cô đến với tổ chúng tôi.” Rebecca đưa một ít tài liệu cho cô, Điền Kỳ Kỳ bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với công việc này.

“Chào cậu bé, nhóc muốn tìm ai?” Điền Bảo Bảo xuất hiện ở sảnh, thu hút sự chú ý của cô tiếp tân. Cậu bé đáng yêu này có vẻ ngoài rất giống với những minh tinh nhỏ, khiến cho người ta nhìn là muốn nựng.

“Con muốn tìm Lâm tổng, chú ấy có ở đây không ạ?” Trên vai Điền Bảo Bảo có đeo ba lô. Hôm nay trên trường có hoạt động ngoại khóa nên về sớm. Cậu nhóc chán quá chả biết làm gì nên mò đến đây.

“Cậu nhóc à! Muốn gặp Lâm tổng thì phải hẹn trước.” Tiếp tục nhìn khuôn mặt nhỏ của Điền Bảo Bảo, cảm thấy khuôn mặt cậu nhóc này có vài phần rất giống với giám đốc của mình. Theo như cô biết thì Lâm tổng chưa lập gia đình. Chẳng lẽ..... Là con riêng! Cô bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ. Nhưng mà Lâm tổng cũng đã hơn hai mươi bảy tuổi rồi... nghĩ lại mới thấy chuyện này cũng có khả năng....

“Con đã hẹn trước rồi. Cô xinh đẹp ới, cô có thể cho con mượn điện thoại một chút được không?” Điền Bảo Bảo lễ phép hỏi.

Cô tiếp tục vô cùng kinh ngạc trước sự thông minh lanh lợi của Điền Bảo Bảo. Một tiếng “cô xinh đẹp” kia làm cho lòng cô mềm nhũn cả ra, không còn một chút sức chống cự.

“Được rồi, cảm ơn cô xinh đẹp.” Điền Bảo Bảo lấy ra một cây kẹo trong balo, thưởng cho cô gái trước mặt.

Cô tiếp tục nhìn bóng dáng mỗi lúc một xa của Điền Bảo Bảo, rồi cô lại nhìn cây kẹo mà mình mới được thưởng, tâm trạng liền nở hoa.

“Nhóc con, sao nhóc lại tới đây?” Lâm Dật tò mò làm sao cậu nhóc này có thể đến được đây. Anh đặt tài liệu xuống bàn, bế cậu nhóc lên. Anh phát hiện rằng, mỗi lần nhìn thấy Điền Bảo Bảo, anh luôn muốn thân thiết với thằng nhóc này.

Lúc này, Lâm Dật không thất cả vật. Áo somi chỉ cài hai nút, lộ ra lồng ngực rắn chắc gợi cảm.

Điền Bảo Bảo rất vui lòng để Lâm Dật ôm mình. “Con tới là để cảm ơn chú Lâm đã nhận mẹ con vào công ty.” Dù biết mẹ mình thật sự có năng lực, nhưng Điền Bảo Bảo vẫn cảm thấy cần phải cảm ơn ông chú này.

“Nhóc con, mẹ nhóc có thể làm ở đây là nhờ vào thực lực. Chú là thương nhân, chú sẽ không nuôi những người rảnh rỗi.” Lâm Dật đặt Điền Bảo Bảo lên sofa, “Muốn uống cái gì nào?” Ánh sáng ấm áp chiếu vào phòng, làm cho cái bóng của anh kéo dài trên mặt đất, vừa vịn che phủ vào thân hình nhỏ bé của Điền Bảo Bảo. Điền Bảo Bảo đặt cặp sách qua một bên, “Cháu có thể ăn kem ly được không?” Lâm ra bộ dạng đáng yêu cute chớp chớp đôi mắt, Điền Bảo Bảo ngẩng đầu nhìn Lâm Dật.

Bộ trang phục hôm nay của Lâm Dật được cắt may riêng, cực kì vừa vặn và tinh tế, làm nổi bật thân hình thon dài, hoàn mỹ khiến người ta phải ghen tị. Khuôn mặt đẹp trai mang theo ý cười nhàn nhạt càng làm cho anh thêm quyến rũ.

Điền Bảo Bảo trầm nghĩ, nếu mẹ mình gặp được ông chú soái ca có vẻ ngoài hại nước hại dân như vậy, liệu có thể bị quyến rũ đến nỗi bỏ rơi cả đứa con trai này hay không?

“Đương nhiên là được rồi....Lâm Dật vào đây một chút.” Lâm Dật nhắc điện thoại nội bộ lên, gọi thư kí tiến vào.

“Lâm tổng.” Chưa đến một phút đồng hồ sau, một người mặc bộ váy công sở màu trắng bước vào, không ai khác chính là Lâm Dật, thư kí của Lâm Dật.

“Mang cậu nhóc này đi chọn kem ly.” Lâm Dật ý bảo Điền Bảo Bảo có thể đi theo cô rồi chọn lựa thoải mái.

Điền Bảo Bảo cười rạng rỡ. Đối với cậu, hạnh phúc nhất chính được ăn ngon và sống yên bình bên mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit by Miuomin

Beta by Heo

“Đúng rồi, chú Lâm, đây là quà mà con tặng chú, chú nhất định phải nhận lấy đấy!” Điền Bảo Bảo sau khi ăn uống xong, mới nhớ lại lí do bàn đầu khiến mình đến đây.

Lâm Dật vươn tay nhận lấy, ánh mắt lóe lên, khóe môi cong lên: “Đây là cái gì?” Bình thường, anh luôn là người tặng quà cho người khác. Nghe Điền Bảo Bảo nói muốn đưa cho anh 1 món quà, anh hơi ngạc nhiên. Tay anh cầm một chiếc chìa khóa nhìn qua có chút quen mắt..... Nếu anh đoán không sai thì đây chính là chìa khóa của một chiếc xe Toyota Việt dã. Con người Lâm Dật lóe sáng càng thêm thâm trầm, nhìn đứa bé trước mặt này bằng ánh mắt phức tạp.

“Đây chính là chìa khóa của một chiếc xe Việt dã. Nhưng mà cháu không thể dùng, mà để không thì phí lắm. Cho nên cháu quyết định tặng cho chú.” Điền Bảo Bảo nhẹ nhàng băng quơ nói, giống như thứ mà cậu tặng chỉ là một món đồ chơi nhỏ. Cậu hy vọng Lâm Dật nhận lấy quà của mình, như vậy

khi cậu nhận Tạc Nhật Chi Lệ cũng không phải khó xử.

“Sao nhóc có được cái này?” Lâm Dật nghiêng người, dựa vào ghế sofa đối diện, kéo giãn khoảng cách với Điền Bảo Bảo. Một đứa bé mới bảy, tám tuổi mà lại có thứ này, quả thật làm cho người ta kinh ngạc. Anh kéo kéo môi mỏng, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Điền Bảo Bảo không nhận ra cảm xúc của Lâm Dật có chút biến hóa. Cậu nhóc lẩn lộn trên sofa, không có một chút yên tĩnh. “Đây là phần thưởng của công ty manga anime Nhật Bản đặc biệt tặng cho con. Thời gian trước bọn họ ra một trò chơi mới. Người nào đứng thứ nhất sẽ được nhận một phần thưởng lớn. Con chỉ chơi thôi, ai ngờ thắng thật. Mấy anh chị khác giỏi nhất cũng chỉ đánh được đến vòng 6. Chú thấy con có giỏi không?”

Thì ra là thế! Nghe Điền Bảo Bảo giải thích, Lâm Dật rớt cuộc thả lỏng. Công ty manga anime lớn nhất của Nhật Bản dùng trò chơi để làm công ty lớn mạnh. Trò chơi mà Điền Bảo Bảo nhắc tới anh cũng có nghe nói qua. Có mấy người anh em của anh tự xưng là thiên tài trò chơi nhưng cũng không thể thắng nổi. Nếu mấy người kia biết họ thua một đứa nhóc bảy tuổi thì chẳng biết mấy người đó sẽ ra sao nữa. Hahahaha... Anh thật sự rất muốn thấy vẻ mặt đó...

“Vậy sao nhóc không đưa cho mẹ?” Lâm Dật nghiêng ngả, đánh giá Điền Bảo Bảo. Tự nhiên cho người khác một chiếc xe việt dã, có phải là quá hào phóng không?

“Mẹ con không biết lái xe. Con cũng định bảo mẹ đi học nhưng tần suất lạc đường của mẹ nhiều vô kể. Con thấy chả an toàn tý nào cả. Và lại chú Lâm đã tặng cho con Tạc Nhật Chi Lệ thì con cũng phải đáp lễ chứ. Vậy thì trong lòng con mới thoải mái.” Điền Bảo Bảo thành thật nói. Tuy cậu nhóc rất thích Lâm Dật nhưng mà nợ người ta cái ơn thì phiền phức lắm.

Thời gian không còn sớm, Điền Bảo Bảo liền chủ động tạm biệt ra về. Trước khi đi, cậu nhóc dặn đi dặn lại Lâm Dật không cần nói cho Điền Kỳ Kỳ biết. Lâm Dật có chút bất an, liền kêu tài xế riêng đưa cậu về nhà. Điền Bảo Bảo cao hứng, phấn chấn, tung ta tung tãng rồi đi.

Lâm Dật nhàn nhã nhấp chén rượu, như có như không nhìn vào chùm chìa khoá trong tay. Đôi mắt anh trở nên thâm trầm. Trong đầu anh luôn vô tình hiện ra hình dáng của Điền Bảo Bảo: cậu nhóc vui vẻ, hồn nhiên, có lúc lại như ông cụ non, tinh quái như quý..... Không biết cái giun tốt của thằng nhóc ấy là do ai di truyền. Càng nghĩ, Lâm Dật càng cảm thấy tò mò với Điền Kỳ Kỳ.... Điền Kỳ Kỳ.... Điền Kỳ Kỳ... cái tên ấy được anh ghi nhớ trong lòng.

“Dật, hóa ra anh ở văn phòng sao?” Cộp cộp..... tiếng giày cao gót nện vào sàn nhà cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Dật. Một cơ thể quyền rũ hiện lên trong tầm mắt anh.

Lâm Dật nhìn bộ dáng lộng lẫy của Phạm Thiên Du, khó chịu nhíu nhíu mày: “Hôm nay lại có party sao? Sao không dự mà chạy tới đây làm gì?”

Lâm Dật chịu làm bạn trai Phạm Thiên Du bởi vì cô ta với Y Ninh lớn lên giống nhau đến ba, bốn phần. Với lại bối cảnh của cô ta cũng rất ok, có lẽ ba sẽ vừa lòng. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Phạm Thiên Du cũng không phải là Y Ninh. Ai cũng không thể thay thế không được Y Ninh trong lòng anh.

Lâm Dật lại theo thói quen sờ sờ vành tai, sờ lên đôi bông tai sáng lấp lánh. Tay kia anh nâng ly rượu lên, uống cạn. Cảm giác nóng rát lập tức từ cổ họng đốt tới dạ dày.

Phạm Thiên Du nhìn từng hành động của người trước mặt, cực kì gọi cảm. Ánh mặt trời chiếu vào phòng, bao phủ lấy thân hình của anh, cô bỗng nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt. Hôm ấy, trong một bữa tiệc náo nhiệt, anh ngồi một mình ở một góc lặng lẽ uống rượu. Khuôn mặt đẹp trai và thân hình hoàn mỹ của anh thu hút không biết bao nhiêu cô gái nhưng anh trước sau như một, đều bày ra vẻ mặt thờ ơ. Cô biết anh, Lâm Dật, giám đốc tập đoàn Điền Lâm. Nghe nói anh ta thay người yêu như thay áo, là một người trăng hoa điển hình. Nhưng mà hôm nay gặp anh, cô lại cảm thấy không giống lắm. Vì mãi suy nghĩ, cô không chú ý mà đụng trúng phải anh, rồi làm đổ rượu lên người anh. Lúc ấy, anh vẻ mặt dịu dàng nâng cô lên. Ánh mắt màu hồ phách ảm áp ấy lập tức khiến cô mê muội. Đến bây giờ, cô vẫn tin anh không hề giống như mọi người đồn. Nếu anh lạnh lùng thì tối hôm ấy đã không dịu dàng mà đỡ cô lên như vậy. Càng nghĩ, trong lòng cô càng thấy ngọt ngào...

“Đến đây xem anh có rảnh không thì đi dự tiệc với em. Là tiệc mừng anh ba Tư Đồ từ nước ngoài trở về. Anh cả với anh hai làm một bữa tiệc tối mừng anh ba trở về. Hồi nãy em thấy xe của anh rời khỏi bãi đỗ xe, em tưởng anh về rồi chứ.” Phạm Thiên Du nói lời ản ỉ. Nhưng mà nhìn thấy quần áo của Lâm Dật vẫn ngay ngắn chỉnh tề, trong văn phòng cũng không hề có dấu vết của một trận kích tình mãnh liệt, cô cũng khá yên tâm.

Lâm Dật biết lời nói của cô có ý tứ, nhưng cũng không muốn giải thích. “Vậy chỉ sợ em phải ngồi đợi rồi, anh còn chưa xử lý xong công việc.” Lâm Dật đặt ly rượu xuống, ý bảo cô đừng hy vọng là anh sẽ đi dự tiệc được.

“Không sao, em ở đây chờ anh cũng được. Dù sao một mình em đi cũng chán ngắt.” Chỉ cần anh tình nguyện đi dự tiệc với cô thì tốt rồi. Phạm Thiên Du vui mừng ra mặt, không hề cố nể nang mà dựa vào người anh, mà cảm nhận thân thể cường tráng của anh. Cô ta cảm thấy rất an toàn.

Lâm Dật cấn trên cổ Phạm Thiên Du một cái, rồi kéo giãn khoảng cách với cô ta. Anh không hiểu, vì sao con gái lại thích đánh một lóp phần thật dày trên mặt mình? Người ta cảm giác giống như đang đeo mặt nạ vậy. Lúc nào gương mặt cũng đầy những mùi vị tạp nham, có đôi lúc anh thấy thật buồn nôn. Thân thể cao lớn thon dài ngồi trở lại ghế, trong ánh mắt có một tia lạnh lùng không dễ phát hiện ra.

Phạm Thiên Du đã sớm quen với thái độ lạnh nhạt của anh. Cô ta ngồi xuống một bên, rồi gọi thư ký mang một chồng tạp chí thời trang đến để cô xem. Một lúc sau đã thấy cô ta ngáy khò khò.

Công việc của Điền Kỳ Kỳ ngày càng thuận buồm xuôi gió. Rebecca cũng rất thích phục năng lực của cô. Dù bề ngoài nhìn cô có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng mỗi lần nói ra ý tưởng thì lại khiến người ta kinh ngạc.

“Kỳ Kỳ, tối nay em có rảnh không? Tôi muốn mời em ăn cơm.” Điền Kỳ Kỳ đang suy nghĩ cái lắc tay nhỏ này nên khám kim cương hay khám đá quý đẹp. Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Việc này làm cho cô có chút không vui, nhưng mà nhìn thấy người đến là đồng nghiệp của mình, cô liền nhớ tới lời nói của Điền Bảo Bảo “Phải giữ quan hệ tốt đẹp với đồng nghiệp.”

Vì thế, cô cố nén lửa giận. “Thực xin lỗi, Jackson, buổi tối tôi không có thời gian.” Điền Kỳ Kỳ bày vẻ mặt ngây thơ mà nói lời xin lỗi. Hàng lông mày hơi nhăn lại, lông mi cong cong lẳng lẳng rũ xuống, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nhu hòa, làm cho lòng người cũng trở nên mềm mại.

“Cả một tuần nay ngày nào tôi cũng mời em, nhưng em đều bảo bận, chắc không phải em có bạn trai rồi chứ?” Jackson đối với việc nhận được combo từ chối thì hơi có cảm giác thất bại. Tốt xấu gì anh cũng tốt nghiệp trường đại học danh giá ở California Mỹ. Năm đó ở trường học cũng là đại soái ca, chạm tay là bóng. Gia thế và điều kiện của anh đều không tồi, không ngờ lại bị từ chối liên tục như thế này.

“Tôi không có bạn trai, nhưng mà có con trai rồi. Tôi phải về ăn cơm với con trai.” Điền Kỳ Kỳ không hề kiêng dè sự thật mình đã có con. Làm ở đây nửa tháng, Điền Kỳ Kỳ đã từ chối rất nhiều người. Cô vừa mới tiến vào công việc trong trạng thái hưng phấn, không có thời gian mà nghĩ tới tình yêu.

Jackson nghe thế thì liền hoảng sợ. Cô gái non nớt này đã có con sao?

“Kỳ Kỳ, em nhất định là bịa lý do để từ chối tôi đúng không?” Jackson hy vọng Điền Kỳ Kỳ gật đầu phủ nhận. Sự thật này, anh không thể tiếp nhận trong thời gian ngắn được.

“Anh không biết sao? Tôi cứ nghĩ ai trong đây cũng biết chứ. “Điền Kỳ Kỳ tiếp tục nở nụ cười vô hại. Trong lòng cô cũng nói thầm, từ trước đến nay cô không muốn dấu diếm sự thật là mình chưa lập gia đình mà đã làm mẹ. Điền Bảo Bảo là một đứa bé thiên tài, cô luôn cảm thấy kiêu ngạo và tự hào về nó.

Điền Kỳ Kỳ bỗng nhiên nghĩ tới một ý tưởng mới, cô không hơi đâu mà đi an ủi tâm hồn đau thương của Jackson. Điền Kỳ Kỳ ngay lập tức tập trung tinh thần vào công việc.

Không lâu sau, hầu như mọi người đều biết chuyện của Điền Kỳ Kỳ. Cô cũng không quan tâm họ nghĩ gì. Mặc dù cô biết sau lưng có người bàn tán chỉ trích nhưng Điền Kỳ Kỳ vẫn luôn mang vẻ mặt hờ hững.

Nhiều năm trôi qua, đau khổ nào cô cũng đã từng trải qua. Cô chẳng dư hơi mà để ý tới người khác. Điền Kỳ Kỳ chỉ có một mong muốn là Điền Bảo Bảo có thể khỏe mạnh, vui vẻ mà trưởng thành.

Còn nhớ có một lần Điền Bảo Bảo an ủi cô: “Mấy bà kia không thích bị người khác phê bình, nhưng lại thích đi phê bình người khác.” Từ đó về sau, cô cũng sáng suốt hơn. Cuộc sống là của mình, cô không phải diễn viên, không cần diễn cho người khác xem.

Điền Kỳ Kỳ ngồi bên cửa sổ, nhìn Ninh Thành hoa lệ. Các tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau. Cô lại nhìn mặt biển xa xôi, rộng lớn, mạnh mẽ, từng đợt sóng lớn ập lên bờ cát, có cảm giác thật yên bình.....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Editor: Heo Cute

“Rebecca, cô nhìn tôi như vậy làm gì, mặt tôi dính cái gì à?” Sáng sớm Điền Kỳ Kỳ đến văn phòng của Rebecca thì gặp ánh mắt kì lạ của cô ấy, khiến Điền Kỳ Kỳ cảm thấy không được tự nhiên.

Rebecca tươi cười. Cô mang một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, đôi giày cao gót làm bằng da đắt tiền, cùng với vẻ tự tin, ung dung kia làm Điền Kỳ Kỳ cảm thấy xung quanh Rebecca là một hào quang chói lóa. Rebecca nhún vai, rất lâu sau, cô ta mới thốt ra một câu.

“Tôi..... thật không ngờ.....”

Điền Kỳ Kỳ nghe thế thì không hiểu gì “Cô không ngờ cái gì? Đừng có thần thần bí bí mà, làm cho tôi hơi tò mò đó.” Điền Kỳ Kỳ chậm rãi đi tới chỗ ghế sofa, ngồi xuống, rồi đặt túi xách ngay bên cạnh.

Rebecca vỗ vai cô một cái, rồi ngồi xuống ghế đối diện cô “Cô đã nghe nói đến bạn gái của tổng giám đốc chưa?”

Điền Kỳ Kỳ lơ mơ suy nghĩ, đôi mắt lộ ra vẻ hoang mang, chuyện này có quan hệ gì với cô chứ?

“Xem cái biểu hiện này của cô là biết không biết rồi. Thôi nói thẳng ra là thế này, bạn gái của tổng giám đốc, cũng có khả năng là bà chủ tương lai của chúng ta, nhìn trúng một cái thiết kế lắt tay của em, muốn em nhanh chóng ra bản thảo.”

Giọng điệu của Rebecca không phải là đang thương lượng, mà là ra mệnh lệnh.

“Tôi..... Cô ấy làm sao biết được đó là do tôi thiết kế?” Điền Kỳ Kỳ hơi hoang mang. Có người thích thiết kế của cô, đáng ra cô phải thật khoái chí nhưng mà.....

“Lúc cô giao bản thảo cho tôi, cô ấy thấy được, rồi cảm thấy bản thảo đó rất được.” Vốn không muốn như vậy, nhưng nhận thấy Lâm Dật đã ngầm đồng ý, Rebecca mới bắt đầu nói với Điền Kỳ Kỳ chuyện này.

“Vậy thì hôm nay tôi sẽ sửa bản thảo rồi đem đến đây.” Điền Kỳ Kỳ nhẹ nhàng cười, cái má lúm đồng tiền ngọt ngào, khiến người khác cảm thấy mộc mạc, không hề cầu kỳ.

“Thật không tin được khí chất của cô lại tao nhã như thế” Rebecca đẩy gọng kính đen theo thói quen, nhắc chân rời đi.

Điền Kỳ Kỳ sững sờ một chút, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Rebecca, đây là lời khen cô sao? Nói thiết kế của mình tao nhã, thanh lịch, trong lòng mình không có tạp niệm. Điền Kỳ Kỳ nghĩ thế thì vô cùng sung sướng.

“Mẹ, biểu hiện của mẹ thực sự rất tốt đó nha, hôm nay con sẽ nấu ăn thật ngon khen thưởng mẹ.” Hôm nay là chủ nhật, Điền Kỳ Kỳ tha hồ ngủ nướng, cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng rồi cô ngửi thấy một mùi hương thơm ngát, liền tỉnh ngủ.

“Mẹ biết rồi. Nhưng mà tại sao Tiểu Bảo lại khen thưởng mẹ?” Điền Kỳ Kỳ ngáp một cái, gãi gãi đầu tóc, lười biếng mở miệng.

“Bởi vì con nhìn thấy thiết kế trang sức của Mẹ được đưa ra thị trường, ở cửa hàng Best Love của công ty Điền Lâm!” Điền Bảo Bảo rất quan tâm đến công việc của mẹ mình. Điều đó đã chứng minh lúc trước cậu kiên trì ở lại Trung Quốc là một quyết định vô cùng chính xác. Nhưng cái quan trọng nhất phải kể đến chính là, An Tiểu Mễ cũng thích thiết kế của mẹ. Sinh nhật của An Tiểu Mễ, nhất định cậu phải nhờ mẹ thiết kế riêng cho Tiểu Mễ một cái dây chuyền thật đẹp. Cho nên nhân dịp ngày nghỉ, cậu phải tìm mọi cách để nịnh mẹ.

“Thật vậy sao? Sao nhanh vậy!” Nghe được Điền Bảo Bảo khen mình như vậy, Điền Kỳ Kỳ có cảm giác vô cùng sung sướng.

Điền Bảo Bảo quyết định nịnh Điền Kỳ Kỳ đến mê mẩn đầu óc, như vậy mẹ sẽ vui vẻ làm theo lời nhờ vả của mình, liền gạt đầu lia lịa, “Đúng vậy đúng vậy. Mẹ thật là lợi hại.”

Điền Kỳ Kỳ lập tức sinh ra một tia cảnh giác! Thăng nhóc này như thế mà lại đi nịnh mình, nhất định là có âm mưu! Điền Kỳ Kỳ ngồi nghiêm chỉnh, đồng đặc nói “Con trai, có chuyện gì, đừng có quanh co lòng vòng như vậy, nói thẳng đi.” Điền Kỳ Kỳ dù bây giờ cảm thấy rất tự hào về chính mình, nhưng không thể dễ dàng sập bẫy của tên nhóc mưu mô này được.

“Mẹ, mẹ làm sao biết được?” Điền Bảo Bảo thấy Điền Kỳ Kỳ trở nên thông minh đột xuất như vậy thì cảm thấy rất kì lạ.

“Con là con trai của mẹ, con nghĩ gì chẳng lẽ mẹ không biết hay sao?” Điền Kỳ Kỳ nhếch miệng.

Điền Bảo Bảo nghĩ lại, mẹ mình tốt xấu khôn dại gì thì cũng là nhà thiết kế nổi tiếng rồi. Đã lâu rồi không liên lạc với chú Lâm, không biết chú ấy gặp mẹ chưa. Hôm nào nhất định phải hỏi là chú Lâm có bạn gái chưa, nếu chưa có thì sẽ giới thiệu mẹ cho chú ấy, nếu mọi chuyện đều thành thì quá viên mãn rồi. Điền Bảo Bảo tưởng tượng về tương lai, càng nghĩ càng sướng.

“Con trai, con đang nghĩ gì vậy?” Điền Kỳ Kỳ lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Điền Bảo Bảo.

“Không có gì, chú Dịch Thần nói muốn đưa con ra ngoài đi chơi, con đang suy nghĩ đến đi nơi nào cho vui đây!” Điền Bảo Bảo lập tức chuyển đề tài. Thực sự cậu nhóc rất thích chú Dịch Thần. Lúc ở Mỹ, chú ấy rất quan tâm đến hai mẹ con, cậu có thể nhìn ra được tình cảm của chú đối với mẹ mình. Nhưng cái chính là mẹ không muốn ở bên chú Dịch Thần, cậu nhóc đã tạo nhiều trường hợp để hai người ở riêng, hai người đã có rất nhiều cơ hội để tiến tới, nhưng cuối cùng không thành, nên Điền Bảo Bảo không thể không từ bỏ.

“Chú Dịch Thần rất bận, không có việc gì gấp thì đừng quấy rầy chú ấy.” Vừa nhắc đến Dịch Thần, Điền Kỳ Kỳ theo phản xạ mà nghĩ đến Lôi Vũ. “Đúng rồi, bảo bảo, chiều nay con kêu mẹ nuôi Lôi Tồ đi chung đi.”

“Hả? Tại sao? Con muốn chú Dịch Thần dẫn con đi đua xe, chẳng lẽ mẹ nuôi Lôi Vũ cũng hứng thú với trò này sao?” Điền Bảo Bảo xoa xoa cái đầu trọc bon của mình, làm ra một bộ dáng cực kì đáng yêu. Lúc trước cậu nhóc cực kì không thích cái mái tóc đầu trọc mà mẹ cắt cho mình nhưng bây giờ đã thấy quen rồi, nên cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Có chú Dịch Thần thì mẹ nuôi Tiểu Vũ của con sẽ hứng thú.”

“Mẹ, có phải mẹ gạt con cái gì không?” Điền Bảo Bảo đưa cái đầu nhỏ cọ cọ vào lồng ngực của Điền Kỳ Kỳ, vừa đáng yêu mà vừa có vẻ tà mị. Chẳng lẽ thiên tài cũng có lúc giống như người bình thường sao? Điền Kỳ Kỳ bị chính con trai của mình mê hoặc, đây mà là một cậu bé bảy tuổi sao? Nếu không phải từ đầu đến cuối là cho cô sinh ra, không thì cô nghĩ là con mình đã bị đánh tráo rồi mất. Dứa bé này, chắc phải được di truyền từ gen tốt lắm đây. Chẳng lẽ..... Người đàn ông kia xuất sắc lắm sao? Điền Kỳ Kỳ chỉ nhớ mang máng, ngũ quan của người kia tinh xảo, khuôn mặt lộ ra một sự cuốn hút trí mạng, lại có một loại khí chất vương giả khiến người khác không thể với đến. Anh ta sống có tốt không? Anh ta vẫn luôn ở trong thành phố này sao? Anh ta có khi nào nhớ đến buổi tối hôm ấy, nhớ đến cô gái triền miên suốt đêm với anh ta? Anh ta có biết rằng ở nơi nào đó, anh ta có một đứa

con trai lanh lợi và thông minh như vậy?

“Chuyện của người lớn, con nít không nên hỏi nhiều.” Điền Kỳ Kỳ đột nhiên thấy bức bối. Tại sao cô lại nhớ đến người đàn ông khốn kiếp kia chứ? Anh ra cướp đi cái quý nhất của cô, tại sao cô lại có chút hi vọng đối với anh ta? Điều tốt nhất là cả đời này hai người họ sẽ không gặp nhau nữa, anh ta cũng không biết đến sự tồn tại của Điền Bảo Bảo, cũng không có ai có thể giành quyền nuôi con với cô. Điền Kỳ Kỳ đắm chìm suy nghĩ.

“Mẹ” Cảm nhận được sự tức giận của Điền Kỳ Kỳ, Điền Bảo Bảo rón ra rón rén co giò chạy mất. Cậu nhóc không nghĩ làm như vậy sẽ phải ném thư mùi thuốc súng.

Buổi chiều, Điền Bảo Bảo được Dịch Thần dẫn đi chơi. Dịch Thần cố gắng để rủ Điền Kỳ Kỳ đi cùng, nhưng nghĩ đến chuyện mình cũng ở đó, Lôi Vũ có thể sẽ cảm thấy ngại ngùng và xấu hổ, Điền Kỳ Kỳ liền từ chối. Và lại tiểu Bảo đi với hai người họ, cô cũng rất yên tâm.

Cô chọn đại một bộ quần áo đơn giản, một mình dạo phố.

Đây chính là thành phố cô sinh sống hai mươi năm, đã rời đi bảy năm rồi, nhưng chính nơi này đã lưu giữ nhiều ký ức của cô. Cô sinh ra, cô trưởng thành, cô vui buồn, lần đầu tiên tìm cô đập thình thịch, mối tình đầu của cô, nụ hôn đầu tiên, ... Dọc theo đường phố quen thuộc, cô chậm rãi bước đi. Bảy năm cô đi nước ngoài, thành phố này đã phát triển rất nhiều, cho nên cô không tìm thấy trường học của cô năm xưa. Trên đường, những chiếc xe đất tiền, xe thể thao lướt nhanh qua, lấp lánh và kiêu ngạo.

Ở tủ kính trước cửa hàng Best Love, cô nhìn thấy được thiết kế của chính mình. Đây chỉ là một ý tưởng đối với cô, bây giờ lại trở thành một món đồ trang sức xa xỉ tuyệt đẹp. “Quý khách, cô nhìn trúng món đồ nào tôi có thể lấy ra cho cô xem.” Người phục vụ thái độ có vẻ rất hiếu khách, nhưng lại khô khan, cứng nhắc, chung quy lại là thiếu một chút cảm tình.

“La tổng, nghe nói đây là sản phẩm mới nhất của Best Love, đẹp quá a~~~~.” Một vị tiểu thư son phấn đầy mặt lên tiếng làm nũng. Điền Kỳ Kỳ nghe vậy giọng nói ở phía sau lưng mình thì khinh thường liếc liếc, người đàn ông thật ngu xuẩn. Chỉ cần thấy gái đẹp thì không tiếc tiền mà bỏ ra.

“Em thích cái nào thì chọn đi, anh sẽ mua cho.” Đáy mắt người đàn ông nhàn nhạt ý cười, như một hồ nước sâu, nhưng lại nổi lên một ngọn sóng. Đôi môi mỏng hé mở, phát ra một âm thanh trầm thấp mà dễ nghe, làm cho ánh mắt của người phục vụ sáng lên. Những người khách như vậy thì phải tiếp đãi tốt, không thể đặc tội.

Ra tay thật là rộng rãi quá nhỉ! Khẩu khí lớn quá nhỉ! Điền Kỳ Kỳ bủn rủn môi, cứ như là không ăn được nhó thì chê nhó xanh. Dù bây giờ cô không thiếu tiền tiêu, nhưng đã trải qua quãng thời gian nghèo túng, cô thực sự hiểu được ý nghĩa của đồng tiền chân chính.

“Tôi muốn xem cái này. Cô gái này, nếu cô không mua nổi thì nhường cho tôi đi, tôi muốn chọn cái này!” Đây chính là cáo mượn oai hùm. Điền Kỳ Kỳ cảm thấy lòng tự trọng của mình như bị chà đạp, điên lên muốn chửi nhưng mà nghĩ lại thì thấy tình huống này không đáng để làm như vậy. Cô tức giận liếc mắt cô gái bên cạnh chàng trai, không quay đầu mà rời đi.

Chàng trai bị người khác liếc mắt coi thường thì không hiểu được. Anh nhìn bóng dáng kia, cảm thấy có chút quen thuộc. Phảng phất trong trí nhớ, là một kí ức rất xa xưa. Cô gái này nhất định đã từng có quan hệ với mình, La Hạo khẳng định chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Heo Cute

“Sao em lại tới đây? Không nói trước tiếng nào?” Lâm Dật ngẩng đầu, thấy Phạm Thiên Du mặc một bộ váy hoa dài đứng trước mặt mình. Vẫn đang là mái tóc đen dài, không biết cô đã nhuộm sang màu vàng, uốn đuôi, bộ váy kia bó sát thân thể, khoe những đường cong quyến rũ chết người. Giọng điệu của Lâm Dật đậm đậm không một tia gọn sóng.

“Em đi dự tiệc của một người bạn ở châu Âu về chơi nửa tháng, biết anh bận nên nhân thể qua đây luôn. Anh cũng thật là, điện thoại của em không thèm, em còn muốn anh tới đón em luôn cơ, cuối cùng nhớ anh quá nên ghé qua đây. May mắn là em không thấy anh làm việc gì mờ ám, nếu không thì” Phạm Thiên Du ti về hờn dỗi mà nói.

“Nếu không thì thế nào?” Lâm Dật hừ ra một tiếng lạnh lùng, thật ra anh có chút không thích. Anh nghĩ cô trước đây đã khá tốt rồi, không cần biến thành bộ dạng loè loẹt như thế này. Nhưng nghĩ là nghĩ, anh cũng không nói ra.

“Dật, anh không nhớ em sao? Anh đừng có tỏ ra lạnh lùng như thế được không?” Phạm Thiên Du tiến lại vòng hai tay qua cổ Lâm Dật, vịn vào vòng eo quyến rũ, như động vật không có xương, dán mình lên thân hình anh. Rồi mở miệng hôn anh một cái say đắm, cô thật sự nhớ anh. Thật ra ngay từ đầu, cô thấy anh có điều kiện nên mới tới gần tiếp cận, nhưng trải qua bao năm, cô thực sự đã rơi vào lưới tình. Những người bạn trai trước, chưa ai đối xử với cô không nóng không lạnh như vậy. Chỉ có anh, luôn tỏ ra hờ hững với cô, nhưng cuối cùng vẫn yêu cô. Anh luôn duy trì phong độ của mình, không muốn cãi nhau với cô. Tính hướng tẻ nhạt của hai người chính là chiến tranh lạnh, nhưng cuối cùng người chủ động giải hòa chính là cô. Cô đã cố gắng

chia tay anh nửa tháng, càng chứng minh thêm một chuyện, cô đã yêu Lâm Dật mất rồi!

Phạm Thiên Du đưa cánh tay thon dài vuốt ve ngực Lâm Dật, rồi mạnh mẽ hôn sâu hơn, mang theo đầy sự nhiệt tình, muốn kích thích anh. Vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt Lâm Dật biến mất, tràn đầy ý cười, bàn tay to luôn qua mái tóc vàng của cô ta, sờ cổ, đôi môi từ bị động chuyển thành chủ động. Anh đưa lưỡi tách hàm răng của cô ra, chiếm lấy cái miệng của Phạm Thiên Du, bá đạo đoạt lấy hô hấp của cô ta.

“Anh có biết là em yêu anh đến chừng nào hay không?” Bởi vì anh hôn quá mãnh liệt nên cô thở hổn hển. Đôi tay cởi bỏ cúc áo của anh, cơ thể rắn chắc ấy cô đều thu hết vào đáy mắt. Toàn bộ thân thể của cô ta đều ở trên người anh, trọng lượng cơ thể đều dồn hết vào Lâm Dật. Nếu anh không chủ động, cô sẽ chủ động. Chỉ cần cuối cùng hai người họ thuộc về nhau, cô cũng không để ý quá trình ấy như thế nào.

“Cô gái này, em đang chơi với lửa đó có biết không?” Lâm Dật đưa mắt nhìn cô gái vong tình ở trên người anh mà không kiêng nể gì, cảm thấy cực kì kích thích.

“Hahaa. Dật, em chính là đang chơi với lửa.” Phạm Thiên Du không hề che dấu ý đồ của mình, nàng cúi xuống hôn bờ ngực gợi cảm của anh, dùng hết kinh nghiệm của cô. Lâm Dật cũng không thể khống chế được dục vọng của mình, anh đưa bàn tay sờ soạng khóa kéo váy của cô. Quần áo của phụ nữ thật phiền toái, anh nhứ mày không kiên nhẫn.

“Ha ha, ở đây nè!” Phạm Thiên Du cầm tay anh chạm vào chỗ khóa kéo váy. Rồi cô ta ngồi thẳng dậy, nhìn thật kĩ gương mặt của anh. Trong lòng Phạm Thiên Du sinh là một loại cảm giác cảm động khôn xiết. Ngay bây giờ, anh là của cô, cô có thể nhìn thấy anh ấy kích tình, nhìn thấy tình cảm của anh. ...

Một ý thâm sâu hiện lên trong đôi mắt của Lâm Dật, toàn thân nóng lên, đôi môi mòng nhếch một ý cười tà mị. Lâm Dật bế bồng cô lên, đi đến phòng nghỉ trong phòng làm việc.

“A.aa. Dật.” Một tiếng rên ái muội bật ra từ miệng của Phạm Thiên Du, cô giống như một hồ nước hòa tan trong ngực của anh, cố gắng hòa theo anh để làm hài lòng anh. Lâm Dật ném mạnh cô lên giường, không chút do dự nằm lên thân mình cô, đưa tay nâng mặt cô lên, anh mất tâm trí “Làm anh thoải mái chút đi.”

“Dật, em yêu anh.” Phạm Thiên Du cười ám muội, duỗi tay cởi áo sơ mi của anh ra.

Ngay sau đó, da thịt gợi cảm của Lâm Dật hoàn toàn hiện ra, anh không hề ngấm ngấm, bộc lộ dục vọng của anh ra.

Trong không khí là một sự chua xót, nếu Y Ninh đã rời đi, nếu nhất định bên cạnh anh phải có một cô gái, vậy thì đó là ai cũng được, anh không quan trọng.

Lúc Phạm Thiên Du tỉnh lại thì cũng đã gần đến chạng vạng. Hứng tình trên mặt của cô chưa rút lui, cố ý vô tình cười một cái, trong lòng sinh ra một cảm giác thỏa mãn. Vào phòng sửa soạn lại một chút, rồi mở cửa ra ngoài.

“Sao vậy? ai chọc giận anh vậy?” Vừa ra khỏi cửa, cô thấy trên sân nhà đầy những bản thiết kế, sắc mặt Lâm Dật âm u như bùng nổ một hồi sấm chớp.

Cô cúi xuống nhặt cẩn thận từng bản thảo lên, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Sắp tới đại thọ của ba anh rồi. Những bản thảo đưa cho Alan thiết kế cho ba đều bị trả về. Anh mới vừa nhìn thử, quả thật chính là rác rưởi. Chẳng lẽ tập đoàn Điền Lâm của ta nuôi một đám ngu ngốc hay sao?”

Lâm Dật mồ côi cả cha lẫn mẹ, là ba Lâm nuôi anh từ nhỏ đến lớn, không tiếc tiền thuê mướn thầy cô về dạy để anh thành tài. Đối với ân tình của ba, anh sợ cả đời cũng không trả hết. Bây giờ chỉ có một món quà sinh nhật mà cũng không được, anh cảm thấy mình thật vô dụng.

“Anh đừng nóng giận, chỉ hại thân thôi. Ngày thường bọn họ thiết kế để chạy theo thị trường, bây giờ thiết kế để hài lòng ba anh thì khó lắm, anh đừng làm khó bọn họ nữa mà.” Phạm Thiên Du khuyên nhủ Lâm Dật.

“Vậy theo ý em, anh phải làm cái gì bây giờ?” Lâm Dật cũng không lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này. Ngón tay anh nhẹ nhàng khều trên mặt bàn, con người tỏa ra một tia lạnh lạnh. Khí chất cao quý của anh tỏa ra, làm Phạm Thiên Du có chút không yên. Bây giờ cô có thể chia sẻ ưu phiền cùng anh, trong lòng cực kì sung sướng.

“Bộ phận thiết kế của anh không phải có Điền Kỳ Kỳ sao? Lần trước chính cô ta là người thiết kế cho em đấy. Em nghe Rebecca kể lại thì thấy cô ta làm rất tốt, hay là để cô ấy thử xem?”

“Hừ hừ.” Lâm Dật không cho là đúng, đàn bà con gái thật là nông cạn. Nhưng mà dù sao cô ấy cũng đưa ra ý kiến, anh không thể bác bỏ được “Tùy ý em, cứ thử xem sao. Em nói chuyện với Rebecca một chút đi.” Lâm Dật phui phui tay.

“Nhưng mà Rebecca là nhân viên của anh, cô ấy sẽ không nghe lời em.” Nhớ tới bộ dáng coi thường cô của Rebecca, Phạm Thiên Du có chút sợ hãi bị vạch mặt.

“Cô ấy là chị của em, sợ cái gì. Cứ nói là anh nói.” Lâm Dật bảo như thế cũng vì muốn cải thiện mối quan hệ của Phạm Thiên Du và Rebecca. Hai bọn họ là chị em cùng cha khác mẹ. Rebecca trước nay vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện mẹ của Phạm Thiên Du phá vỡ gia đình của cô. Cho nên từ nhỏ Rebecca đã đi du học vì tính hiếu thắng của mình. Cho nên quan hệ của hai chị em họ luôn không tốt.

“Vậy được rồi. Vì anh, em sẽ hy sinh.” Phạm Thiên Du thở dài, vì anh, cái gì cô cũng có thể làm.

Lâm Dật bất đắc dĩ, rõ ràng anh vì chị em họ nên mới đưa ra yêu cầu đó, bây giờ cô ta lại nói muốn giúp anh???

Nhưng mà Điền Kỳ Kỳ??? Anh lẩm bẩm trong đầu cái tên này. Thật ra anh rất tò mò về Điền Kỳ Kỳ. Lại nghĩ đến Điền Bảo Bảo, lâu rồi không gặp cậu nhóc, không biết nhóc sống ra sao rồi.

“Này, Lâm tổng, anh có nghe em nói gì không thế?” Phạm Thiên Du bất mãn nói.

“Thực xin lỗi, em vừa mới nói cái gì?” Lâm Dật thu lại cảm xúc của mình.

“Em nói, em có thể được Lâm tổng hân hạnh mời em ăn tối được không?..” Phạm Thiên Du nhìn Lâm Dật bằng một ánh mắt ma mị, bất giác Lâm Dật lại nhớ đến Y Ninh, không nghĩ ngợi mà đáp ứng cô ta.

“Hả? Sao lại là tôi cơ chứ?” Nghe nói tính tình Lâm lão gia rất quái, Điền Kỳ Kỳ nghĩ mình sẽ không chinh phục được ông, chẳng quá mắt mặt sao?

Rebecca đồng tình vỗ vỗ vai cô, “Lâm tổng có lệnh, không được từ chối đâu.” Rebecca tự nhiên hy vọng Điền Kỳ Kỳ có thể hoàn thành xuất sắc, như vậy mọi người đều sớm được giải thoát. Muốn bắt mọi người làm đúng ý của ông, thật sự là cực hình.

“Này, cho tôi hỏi một chút.” Điền Kỳ Kỳ trong lòng không có tự tin, nhưng phải đáp ứng. “Lâm lão gia thích phong cách gì?”

“Cái này phải chờ Lâm tổng gửi tư liệu cho cô, còn lại thì chính cô phải tự suy nghĩ, nghiền ngẫm.” Rebecca cho cô một ý kiến. Ai cũng biết tính tình Lâm lão gia rất bất thường, xưa nay ở trên thương trường ai cũng sợ. May mắn mấy năm gần đây ông ấy ẩn lui hưởng thụ tuổi già, đều hết công việc giao cho Lâm Dật. Mà Lâm Dật cũng không làm ông ấy tức giận, từ khi anh tiếp nhận tập đoàn Điền Lâm, tập đoàn đã vươn xa, mang tầm ảnh hưởng toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Heo Cute

Mấy ngày nay, Điền Kỳ Kỳ vất nát óc cũng không nghĩ ra ý tưởng gì cho thiết kế mừng thọ cho Lâm lão gia. Đêm khuya, cô đeo kính ngồi ở thư phòng, chiếc kính đã rơi xuống chớp mũi, Điền Kỳ Kỳ vẫn đắm chiêu suy nghĩ.

Nhìn quảng mắt thâm đen của mẹ, Điền Bảo Bảo có chút đau lòng. Chẳng lẽ chú Lâm gây áp lực cho nhân viên đến thế sao? Đến mức mẹ mình phải về nhà làm việc, tăng ca đến khuya.

“Mẹ, gần đây mẹ làm cái gì vậy?” Bây giờ nhìn Điền Kỳ Kỳ như một đứa học sinh đang lao lực học bài, nước tới chân mới nhảy.

“Gần đây mẹ phải thiết kế cho một người. Thôi, khuya rồi, con ngủ nhanh đi?” Thấy con trai của mình tiến vào hỏi thăm, Điền Kỳ Kỳ mới lấy lại được chút tinh thần. Mắt thấy sắp 12 giờ rồi, cô liền thúc giục Điền Bảo Bảo ngủ sớm.

“Mẹ cũng ngủ sớm đi!” Nghe mẹ nói thì chắc không phải là công việc không thuận lợi, Điền Bảo Bảo yên tâm đôi phần. Bỏ ipad trong tay mình xuống, đem một ly sữa bò cho mẹ, rồi ngoan ngoan hiểu chuyện ngủ trước. Cậu nhóc tin mẹ mình có thể hoàn thành được chuyện này.

Điền Kỳ Kỳ thiết kế ra cái nào đều bỏ đi hết, làm ngày làm đêm làm cho thần kinh cô bị suy nhược.

Rebecca cực kì lo lắng cho cô “Kỳ Kỳ, cô không cần bắt chấp bán mạng như vậy đâu, nếu làm không được thì nói tôi, tôi sẽ nói Lâm tổng không phạt cô.” Rebecca đưa lý cả phê của mình cho Điền Kỳ Kỳ, tốt bụng khuyên nhủ Điền Kỳ Kỳ.

“Cảm ơn. Tôi đã thiết kế ra nhiều bản vẽ, hay là cô xem một chút rồi cho ý kiến đi. Những bản vẽ ấy tôi không hề hài lòng, cứ thấy thiếu thiếu chỗ nào nhưng không biết thiếu cái gì. “Nghe Điền Kỳ Kỳ nói vậy, Rebecca tỏ ý cô hãy yên tâm đưa bản thảo đây, cô ấy sẽ cân nhắc mà sửa chữa.

Căn cứ vào những ý kiến sửa chữa của Rebecca, Điền Kỳ Kỳ cân nhắc kỹ lưỡng rồi cũng làm xong bản thảo. Điền Kỳ Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, đôi mắt ánh lên tia thỏa mãn.

Nằm xuống, duỗi thẳng người, Điền Kỳ Kỳ nhìn ra phòng khách thấy đèn đã tắt, nghĩ chắc là Điền Bảo Bảo đã ngủ rồi. Cô tháo mắt kính, rón rén vào phòng tiểu Bảo. Nhìn Điền Bảo Bảo ngủ say đến vô ý thức mà đá chân, bản năng làm mẹ đột nhiên sinh ra, Điền Kỳ Kỳ nhẹ nhàng đắp chăn lại cho con trai, âm áp hiền từ.

“Cậu mới không có daddy đấy. Cái đồ có gì cũng nhờ vả daddy, thật đáng thương....!” Điền Kỳ Kỳ vừa định rời đi, lại nghe thấy tiếng nói mớ của Điền Bảo Bảo thì dừng người ra. Nhìn con trai ngay cả trong mơ cũng như vậy, chắc ở trên lớp đã chịu nhiều uất ức. Điền Bảo Bảo bên ngoài là một cậu bé kiên cường dũng cảm, nhưng chung quy cũng chỉ mới là một cậu bé bảy tuổi. Còn nhớ rõ lúc ở Mỹ, cậu bé khóc lóc trở về nhà, làm Điền Kỳ Kỳ vô cùng lo lắng.

“Tiểu Bảo, con sao vậy? Ai khi dễ con?” Điền Bảo Bảo là đứa nhóc thông minh, người gặp người thích, bây giờ lại gào khóc trở về, làm lòng Điền Kỳ Kỳ nóng như lửa đốt.

“Mẹ, bảo bảo cũng có daddy đúng không? “Điền Bảo Bảo đứng ở cửa, không đi vào, một bên lau nước mắt, một bên khóc oa oa. Làm trái tim của Điền Kỳ Kỳ tan vỡ. Không cần kể cũng biết đứa nhỏ này đã chịu nhiều áp lực.

“Đương nhiên rồi. Bảo bảo cũng có daddy, daddy của bảo bảo cực kì xuất sắc, nếu không thì sẽ không sinh ra đứa con thông minh như tiểu Bảo, đúng không?” Mặc dù Điền Kỳ Kỳ hận thấu xương người đàn ông, nhưng không thể chửi bới cha của con trai mình trước mặt tiểu Bảo được. Nghe nói có rất nhiều đứa nhóc lấy cha mình làm tấm gương, cô không nghĩ rằng Điền Bảo Bảo lại thấy mặc cảm về chuyện này.

“Mẹ nói dối, bảo bảo là do mẹ sinh ra. Nếu là như mẹ nói thì sao từ trước đến giờ con không thấy daddy? Bạn bè của tiểu Bảo đều có cha đón đi học.” Lúc ba tuổi, Điền Bảo Bảo thấy mình khác với bạn bè không được cha đưa đón thì nghi ngờ. Điền Kỳ Kỳ được gắn ghép cho cái tiếng mẹ đơn thân. Lần ấy Điền Kỳ Kỳ đã giải thích với con là vì một lí do mà cha hẳn không ở bên cạnh hai mẹ con mình. Bây giờ Điền Bảo Bảo lại nghi ngờ lần nữa, làm Điền Kỳ Kỳ kêu trời kêu đất không biết phải giải thích như thế nào. Bỗng nhiên cô cũng cảm thấy rất ảm ức. Mấy năm nay ở nước Mỹ cô làm lụng vất vả để kiếm tiền để trang trải cuộc sống, cho con đi học. Cô không nhận được mà òa khóc. Nhìn thấy mẹ mình khóc, Điền Bảo Bảo liền luống cuống, đứng đưa đôi tay, khóc to hơn mẹ mình.

Điền Kỳ Kỳ cũng không khống chế được càng khóc to hơn, phát tiết tất cả những ủy khuất cô đã chịu bao năm qua.

Khóc lâu thật lâu, Điền Bảo Bảo khóc mệt mỏi, dần dần nín khóc, lặng lẽ nhìn Điền Kỳ Kỳ ngồi khóc ở đối diện. Khuôn mặt nhỏ với hai hàng nước mắt còn chưa khô, đôi mắt mới vừa khóc đỏ đỏ hồng hồng.

Sau này Dịch Thần tới nước Mỹ thăm hai mẹ con họ. Điền Kỳ Kỳ uống say, Điền Bảo Bảo vô tình nghe được cô cùng với Dịch Thần nói chuyện, mới biết được mọi chuyện. Cho nên từ đó cậu không vì chuyện của daddy mà khóc lóc đòi Điền Kỳ Kỳ cho cậu nhóc được gặp cha nữa.

Chỉ có những lúc Điền Bảo Bảo chắc chắn tâm trạng mẹ cực kì tốt, nhất định sẽ không nổi giận, mới khéo léo mở miệng hỏi “Mẹ, mẹ nói cho con biết tên của daddy con là gì đi! Mẹ yên tâm, cho dù daddy có là tội phạm giết người, con cũng không chê đâu. “Điền Bảo Bảo cũng chỉ là một đứa nhóc, nội tâm không đủ kiên cường, tự lừa dối mình không phải không có daddy mà daddy chỉ tạm thời rời xa mình thôi.

Điều này khiến cậu nhóc trưởng thành sớm, trở nên thông minh hơn. Điền Kỳ Kỳ rất mong chuyện này sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến con trai, cô hi vọng con trai sẽ vui vẻ trải qua thời gian tuổi thơ.

Nhưng đó chỉ là hi vọng thôi, cha đối với một đứa con mà nói, không chỉ là một đại từ xưng hô, một sự tượng trưng, mà là... là một phần quan trọng trong cuộc đời!

Nghĩ vậy, sắc mặt Điền Kỳ Kỳ không biến đổi. Điền Bảo Bảo lúc này rất giống với cô lúc còn nhỏ, cô hoang mang không biết làm thế nào. Bởi vì thiếu tình thương của cha từ nhỏ nên cô không thể không kiên cường, tự lập. Đây là cái bóng đè của cô suốt thời thơ ấu, không ngờ loại bi kịch này kéo dài đến đời con trai của cô. Điền Kỳ Kỳ cảm thấy vô cùng tự trách mình. Cô khấn hai tay ôm thân thể của mình, cô nhìn Điền Bảo Bảo một chút, khôi phục lại thần thái vốn có, nhắc chân rời khỏi phòng.

Trong đêm khuya lạnh lẽo, tâm trạng Điền Kỳ Kỳ cực kì nặng nề. Cô ngơ ngác nhìn lên bầu trời đen ngịt, thoáng một chớp, trời đã hừng sáng.

“Kỳ Kỳ, cô có ổn không?” Sáng sớm mới đến công ty, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi tiêu tụy của Điền Kỳ Kỳ, Rebecca kinh ngạc đờ đờ đôi kính. Rebecca bước đến gỡ chiếc kính mắt Điền Kỳ Kỳ đang mang, đưa mặt sát vào mặt cô, nhìn kĩ quang mắt thâm đen, sưng lên của Điền Kỳ Kỳ “Làm sao vậy? Cô đắc tội ai à? Bị đánh sao?”

Điền Kỳ Kỳ xấu hổ đeo lại chiếc kính mắt, che dấu quang thâm mắt rõ ràng “Rất rõ ràng sao?” Cô hỏi, sợ người sẽ phát hiện ra bộ dáng hiện tại của cô.

“Không phải rõ ràng....Mà là rất rõ ràng. Người bình thường chẳng ai mang mắt kính đi làm cả, hôm nay cô thế này chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này cả. Tôi nói cô đừng tra tấn tuổi trẻ của cô như vậy.” Rebecca thật lòng khuyên nhủ, không hề làm ra vẻ dạy đời.

Điền Kỳ Kỳ nghe hết câu nói của Rebecca thì gục mặt xuống, sắc mặt nặng nề, kéo lê bước chân về chỗ ngồi.

“Chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Thụy Bối Táp bước chân nhanh về phía cô.

“Thiết kế mừng thọ Lâm lão gia là cô làm đúng không?”

Điền Kỳ Kỳ mặt vô cảm gật gật đầu. Hiện tại cho dù được tuyên dương trước công ty cô cũng chẳng vui mừng nữa. Cô vô cùng hối hận hồi khuya ngồi ở ghế sofa suy nghĩ suốt đêm để bây giờ mệt mỏi thế này. Cho đến bây giờ, cha của tiểu Bảo là chuyện đã tra tấn cô suốt bảy năm qua. “Vậy thì cô trực tiếp đưa bản thảo đến văn phòng của Lâm tổng đi. Rồi hai chúng ta ra ngoài một chuyện.”

“Hả? Tôi đi?” Điền Kỳ Kỳ đến đây làm việc đã lâu rồi, nhưng chưa từng gặp qua giám đốc, chỉ có một lần đụng nhau ở thang máy nhưng chưa nhìn rõ lắm. Bây giờ Rebecca phân cho cô đi gặp giám đốc, cô bỗng có cảm giác hơi sợ sợ.

“Điều kiện tốt như vậy cô đừng có từ chối. Bao nhiêu người bon chen được vào văn phòng tổng giám đốc mà không được kia kìa. “Rebecca hơi nói quá, khiến người khác thấy cô về châm chốc. Khóe môi Điền Kỳ Kỳ nhếch lên, toát ra khí chất như nữ hoàng.

“Có khoa trương như thế không?” Điền Kỳ Kỳ gãi gãi đầu, cười một cách lười biếng. Nụ cười này làm cho người khác ngây ngốc ngẩn nhìn, mang theo vài phần mỉa hoặc.

Rebecca sờ sờ cằm, “Kỳ Kỳ, cô đừng biểu hiện bộ dạng thuần khiết không nhiễm phàm tục này trước mặt đàn ông. Còn chuyện đến phòng giám đốc, cô đừng bỏ lỡ. Tôi cam đoan chuyện này chỉ có tốt cho cô thôi.” Rebecca vỗ vỗ vai cô, vô tình tiếp thêm động lực cho cô.

Đây là lần đầu tiên Điền Kỳ Kỳ đặt chân lên tầng 100, đứng ở nơi cao như vậy, cô nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, cô cảm thấy cả người choáng váng. Điều chỉnh cảm xúc một chút, Điền Kỳ Kỳ đi đến chỗ thư kí Lâm Đạt “Tôi là Điền Kỳ Kỳ ở bộ phận thiết kế. Xin hỏi Lâm tổng ở đâu?”

“Xin đi theo tôi.” Lâm Đạt trực tiếp đứng dậy, dẫn cô đến phòng giám đốc. “Lâm tổng, Điền Kỳ Kỳ ở bộ phận thiết kế tới.” Nói xong, Lâm Đạt đóng cửa rồi đi. Để lại Điền Kỳ Kỳ với một người đàn ông đang vui đùa vào bàn làm việc, cô bối rối không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Heo cute

“Điền tiểu thư, mời ngồi.” Lâm Đạt nói ra một câu đầy sức hút, cứ như rót mật vào tai, làm Điền Kỳ Kỳ giật bắn người, cảm giác như có một mạch điện xuyên qua thân thể, vào thần kinh, chạm đến từng mạch máu.

“Vâng, cảm ơn” Điền Kỳ Kỳ gật gật đầu, rồi ngẩng đầu, đẩy đẩy mắt kính, đưa tầm mắt về phía Lâm Đạt. Điền Kỳ Kỳ trong phút chốc cứng đờ người. Cô đang nằm mơ sao? Ông trời đang đùa giỡn với cô sao? Ở đây, lại gặp phải người đàn ông đó. Sau bảy năm, anh ta không hề thay đổi gì.

Người đàn ông kia, lại là chủ tịch tập đoàn Điền Lâm, tên thật là Lâm Đạt.

Điền Kỳ Kỳ không kiềm chế được mà hít một hơi thật sâu. Trái đất tròn đúng là trái đất tròn.

Cô cúi đầu, tưởng như không thể cúi xuống được nữa. Nếu dưới đất thật sự có một cái hố, thì Điền Kỳ Kỳ nhất định sẽ chui vào đó. Một giây sau phải biến mất trước mặt anh.

Lâm Đạt nhìn cô gái trước mặt hận không thể vùi mình dưới đất, điệu bộ cực kì hèn nhát. Anh liền nhíu nhíu mày. Trong lòng không khỏi thắc mắc, cô ấy thật sự là mẹ của Điền Bảo Bảo sao? Thật sự không thể tưởng tượng được.

“Ngồi xuống đi, không cần khách sáo.” Lâm Đạt ra khỏi bàn làm việc, đứng dậy đi đến ghế sofa, ý bảo Điền Kỳ Kỳ có thể ngồi xuống.

Điền Kỳ Kỳ lúc này vô cùng chột dạ, tim đập hỗn loạn, cô không thể khống chế được chính mình nữa. Cô vốn luôn muốn tránh người này, bây giờ anh lại xuất hiện trước mặt cô một cách cao ngạo và lạnh lùng như vậy.

Điền Kỳ Kỳ không phủ nhận, trước đó, cô đã rất nhiều lần nguyên rửa anh, dùng hết lời độc ác cay nghiệt, cũng bởi vì cô không nghĩ anh lại xuất sắc đến như vậy. Trong nháy mắt, cô liền hèn mọn, bức thành kiên cường của cô đã sụp đổ trong chốc lát. Thậm chí cô đã bắt đầu liên tưởng đến, nếu anh biết Điền Bảo Bảo chính là con trai mình, nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế để bắt tiểu Bảo đi. Không, cô nhất quyết không thể thừa nhận! Đánh chết cũng không thừa nhận Điền Bảo Bảo là con trai của anh!

“Cô sợ tôi đến vậy sao?” Thấy tư thế muốn tránh né mình của Điền Kỳ Kỳ, Lâm Đạt liền mở lời trêu chọc. Mình đáng sợ như vậy sao? Anh lắc lắc đầu, trực tiếp đi vào vấn đề chính, “Đem bản thiết kế cho tôi xem đi.”

Điền Kỳ Kỳ run rẩy ném bản thiết kế lên bàn sofa, rồi vội vàng rút tay về. Giữ một khoảng cách an toàn nhất cho mình. Bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa rồi. Cô chỉ hi vọng anh không nhận ra cô, rồi cô sẽ nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Lâm Đạt nhìn bản thiết kế, liền vô cùng ngạc nhiên. Thật không ngờ nhìn cô có vẻ sợ hãi rụt rè như vật, lại có một nguồn năng lượng cực lớn trong mình. Bản thiết kế thực sự rất tuyệt vời

Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, mặt hơi tối lại, hình như cô không được nghỉ ngơi tốt, da thịt thô ráp. Rõ ràng khuôn mặt thì giống như sinh viên mới tốt nghiệp, nhưng lại có cảm giác làm lụng rất vất vả, mí trên hơi sưng, xương gò má nhô ra, nhưng khuôn mặt kia lại rất giống trẻ con. Đột nhiên trong lòng anh hơi nghi ngờ “Chúng ta..... đã gặp nhau sao?” Tại sao anh lại có cảm giác đã từng quen biết?

“Hả?” Nghe thấy điều này, Điền Kỳ Kỳ liền lo lắng, sợ anh sẽ nhớ ra đêm bảy năm về trước. Ngay sau đó, cô liền phản ứng lại. Chẳng lẽ anh không nhớ

mình sao? Không nhớ đêm bảy năm trước kia sao? Trong lòng cô có đôi chút mất mát, nhưng Điền Kỳ Kỳ vẫn thở một hơi dài nhẹ nhõm. Chỉ là mình suy nghĩ nhiều thôi, anh ấy cũng chẳng hề để tâm. Dù sao anh cũng thuộc dạng đào hoa, có vô số nhân tình, chỉ một đêm đó thôi làm sao anh có thể nhớ tới được. “Không có, chúng ta sao có thể gặp nhau được!” Nghĩ vậy, Điền Kỳ Kỳ vội vàng phủ nhận.

“Thật không?” Lâm Dật nghĩ nghĩ, chắc là do cô ấy là mẹ của Điền Bảo Bảo, nên có đôi chút giống nhau. Mình có cảm giác như vậy cũng là bình thường. “Bản thiết kế này không tồi đâu, công việc tiếp theo từ giờ sẽ là cô phụ trách. Có vấn đề gì thì báo cho tôi ngay.”

“Không vấn đề gì. Tôi nhất định sẽ nỗ lực để hoàn thành.” Điền Kỳ Kỳ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là rời khỏi nơi này, đối mặt với anh cô không hề tự nhiên chút nào.

“Vậy nhé.”

“Nếu không có chuyện gì khác, Lâm tổng, tôi xin phép đi trước.”

“Được rồi” Những lời này của Lâm Dật đối với cô như lệnh cho ân xá, Điền Kỳ Kỳ ba chân bốn cẳng chạy khỏi.

“Cô gái này thật kì lạ!” Lâm Dật nhìn bóng dáng cô hấp tấp rời đi, không thể tưởng tượng được đây chính là mẹ của Điền Bảo Bảo. Bây giờ nhớ đến lúc Điền Kỳ Kỳ lạc đường ở sân bay.... Hừm... Chuyện này cũng có thể xảy ra thật.

Điền Kỳ Kỳ sau khi thoát khỏi văn phòng giám đốc thì thở dài một hơi. Sợ hãi lau mồ hôi trên trán, Điền Kỳ Kỳ đứng chờ thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, Điền Kỳ Kỳ chạy ngay vào, không để ý gì cả, làm cô suýt chút nữa đụng vào người khác.

“Thực xin lỗi, tôi không cố ý.” Điền Kỳ Kỳ vội vàng xin lỗi, cũng chưa nhìn kĩ người đứng trong thang máy là ai, liền đưa tay ấn thang máy đi xuống.

Phạm Thiên Du nhìn cô gái vừa lỗ mãng vừa hấp tấp trước mặt thì hơi khó chịu. Vênh mặt lên, uốn éo thân mình đi đến phòng của Lâm Dật.

“Vừa rồi em bị một người đụng trúng. Thật là một cô gái lỗ mãng hấp tấp.” Phạm Thiên Du cũng không giận lắm, chỉ là lấy đó làm cớ để bắt chuyện với Lâm Dật.

“Người em vừa gặp chắc là Điền Kỳ Kỳ.” Lâm Dật không ngừng đầu, tập trung hết vào công việc, lơ đãng nói chuyện với Phạm Thiên Du. Cái vẻ không để tâm kia của anh, Phạm Thiên Du đã sớm quen rồi.

“Thì ra cô ta chính là Điền Kỳ Kỳ.” Phạm Thiên Du nói một câu, trong lòng dấy lên một chút nghi ngờ, rồi bình thường trở lại. Như vậy là cô yên tâm rồi. Điền Kỳ Kỳ chẳng có một chút mị hoặc hay lực hấp dẫn gì đến Lâm Dật cả. Trước đây thường nghe nói Điền Kỳ Kỳ là nhân tài, khiến cô có một chút lo lắng. Nhưng bây giờ thấy Lâm Dật không hề muốn thương thức cô ta, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô vất vả lắm mới có thể sát cánh bên Lâm Dật, cô không cho phép bất kì kẻ nào cướp đi người đàn ông của mình.

“Sao hôm nay em rảnh rồi thế? Không có tiệc tùng gì sao?” Lâm Dật khẽ mở đôi môi mỏng, hứng thú nhìn cô một cái. Cô luôn thích tham dự những bữa tiệc xa hoa lộng lẫy, có những nhân vật nổi tiếng. Theo anh biết thì hôm nay cũng có tiệc, sao cô lại tới nơi này.

“Chẳng phải sắp tới sinh nhật của ba anh rồi sao? Em muốn tới xem có cái gì cần giúp không. Vội lại em cũng muốn tặng cho ba một món quà, nên tới đây hỏi ý kiến của anh. Em không muốn để lại ấn tượng không tốt với ba chồng đâu.” Phạm Thiên Du tùy ý rót cho mình một ly rượu nho, rồi nhẹ nhàng đưa tay phe phẩy cái ly thủy tinh. Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua ly, chiếu vào chất lỏng màu đỏ đậm đang lắc lư.

“Ông ấy sẽ không để ý đâu. Em tặng quà cho ba thì ba đã vui lắm rồi!” Lâm Dật ngừng đầu lên, cười như không cười, nhìn tay đang cầm ly rượu của cô, néo một cái, không khí trở nên ái muội.

Phạm Thiên Du biết ý, tiến gần tới chỗ anh. Đưa cốc rượu lên miệng uống một ngụm, một dấu son môi đỏ đậm in rõ lên thành cốc. Cô để cốc trong tay xuống, rồi dán chặt đôi môi vào miệng anh, chậm rãi, khéo léo đưa chất lỏng chảy vào miệng Lâm Dật.

Từ lúc Điền Kỳ Kỳ ra khỏi phòng của Lâm Dật, tâm trí cô không hề ổn định. Cho nên, cả ngày cô đều suy nghĩ miên man, về cái đêm hoang đường bảy năm trước cho đến hôm nay. Cô còn có thể cảm nhận được tim mình đang đập rất nhanh, hỗn loạn, bất an. Cô không biết phải đối mặt với Lâm Dật như thế nào. Nếu gặp lại anh, cô không thể chắc chắn rằng mình sẽ nói chuyện bình thường với anh được. Cô cũng không biết làm thế nào để nói với Điền Bảo Bảo, là mình đã nhìn thấy daddy của con. Daddy của con đúng là rất dọa người, là giám đốc của tập đoàn trang sức danh tiếng, nắm giữ cuộc sống của hàng vạn người.

“Kỳ Kỳ, cô không về sao? Đến giờ tan tầm rồi.” Điền Kỳ Kỳ đang thất thần, được câu nói của đồng nghiệp làm cho thức tỉnh. Cô hồi phục tinh thần, vội vàng thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty.

Mới vừa ra đến cửa công ty, tiếng phanh xe kèn kẹt thu hút sự chú ý của cô. Ngay sau đó, cô thấy một người đàn ông bước xuống từ chiếc xe Lamborghini, cơ thể và khí chất cao quý tiến đến gần chỗ cô. Làm cô nhớ tới lúc cô còn nhỏ, vì không có cha mà bị bạn bè trêu chọc. Sau đó cô với bạn đánh nhau, nhưng bọn kia người đông thể mạnh, cuối cùng chính cô là người mang vết thương chồng chất đi ra về. Vừa lúc gặp Dịch Thần đạp xe ngang qua, thấy được bộ dạng chật vật của cô, liền chậm rãi đến bên cô “Kỳ Kỳ, còn đau không, anh đưa em về nhà.”

Bỗng nhiên trước mặt mờ mịt, Điền Kỳ Kỳ cố gắng tự nói với chính mình, nhất định phải kiên cường, cho dù tâm trí của cô lúc này đã rối loạn từng xèo. “Dịch Thần, sao anh lại tới đây?” Điền Kỳ Kỳ tiến ra đón, mỉm cười nói.

“Biết ngay là nha đầu này trí nhớ không tốt mà. Hôm nay là sinh nhật của em đấy, chẳng lẽ em không nhớ sao?” Dịch Thần cung chiêu xoa đầu cô, dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: Heo cute

“Hả? Đúng không? Hôm nay là sinh nhật em thật à?” Điền Kỳ Kỳ ngạc nhiên vô cùng. Thời gian trôi nhanh thật. Chung quy cũng chỉ có anh, chỉ có anh luôn nhớ rõ ngày sinh nhật của cô. Cho dù là cách một vòng trái đất ở nước Mỹ xa xôi, anh đều gạt bỏ mọi việc để chạy tới chúc mừng sinh nhật cô.

“Chúng ta đi thôi, thằng nhóc kia ở nhà chờ chắc là sốt ruột lắm.” Dịch Thần thấy cô hơi do dự thì lên tiếng thúc giục.

Điền Kỳ Kỳ cứ ồm ồm đứng nguyên tại chỗ. Từ khi biết Lôi Vũ có tình cảm với Dịch Thần, cô luôn cảm thấy khó xử. Cô cho rằng nếu mình thân thiết quá mức với Dịch Thần thì sẽ làm Lôi Vũ đau lòng. Cô cũng đã ám chỉ với Dịch Thần nhiều lần, nhưng anh chẳng bao giờ để ý cả.

Ngay lúc này, Lâm Dật đang lái xe chờ Phạm Thiên Du ra khỏi bãi đậu xe, vừa lúc thấy được cảnh Dịch Thần nói chuyện thân thiết với Điền Kỳ Kỳ, rồi Điền Kỳ Kỳ chui vào chiếc xe Lamborghini đắt giá. Một tia lạnh giá xẹt qua đôi mắt của Lâm Dật. Dịch Thần là một nhân vật nổi tiếng, anh cũng đã biết từ lâu. Lâm Dật đưa ánh mắt dò xét khắp người Dịch Thần, anh ta vốn là người thanh lịch nho nhã, có tiếng trong sạch, không dính đến đàn bà phụ nữ. Tất cả mọi người đều biết vợ của anh nhất định sẽ do gia đình sắp xếp. Nhưng bây giờ anh ta lại đối xử đặc biệt với Điền Kỳ Kỳ như vậy, trông có vẻ rất thâm tình.

“Chàng trai kia chẳng phải là đại thiếu gia Dịch Thần nổi danh đến toàn thế giới sao? Cô gái kia có phải là Điền Kỳ Kỳ không?” Phạm Thiên Du liếc mắt một cái là nhận ra bọn họ, nhưng cô không thể tưởng tượng được hai con người kia lại có quan hệ với nhau.

“Kệ bọn họ đi.” Một tia lạnh lẽo loé lên trong con ngươi của Lâm Dật, khoé môi nhếch lên mang ý cười thâm sâu, nhìn qua lại càng thêm lạnh lẽo. Xem ra mẹ của thằng nhóc không đơn giản như vậy.

Phạm Thiên Du biết anh trước nay không thích xen vào việc người khác, nên cô ta ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói chuyện nữa.

Về tới nhà, Điền Kỳ Kỳ vừa vào cửa thì đã thấy Lôi Vũ cùng với Điền Bảo Bảo chuẩn bị một bàn ăn đầy ắp các món. Điều này đối với Điền Kỳ Kỳ là một sinh nhật quá xa xỉ rồi. Trước kia, cô và mẹ, chỉ có hai người cô đơn quá nên chẳng tổ chức gì cả. Lúc bà mất thì cô cũng chẳng nuốt nổi miếng bánh kem.

“Mẹ, mẹ đã về rồi, chúc mừng sinh nhật mẹ. Con làm món sườn chua ngọt mà mẹ thích nhất đây, mẹ nuôi Lôi Vũ nấu canh nữa, bày trí một tý là được cả bàn này đây.” Điền Bảo Bảo đeo một cái tạo đề nhỏ bên hông, rất giống một siêu đầu bếp nhí. Cậu thấy Điền Kỳ Kỳ trở về thì ngay lập tức chạy đến, bổ nhào vào lòng mẹ, ra sức làm nũng.

“Tiểu Bảo ngoan quá” Điền Kỳ Kỳ cảm động vô cùng. Cô ôm lấy Điền Bảo Bảo, rồi hôn một cái.

“Chú Dịch Thần ơi, chú với mẹ vào đi.” Điền Bảo Bảo vội vàng chạy vào bếp.

Điền Kỳ Kỳ chưa bao giờ hy vọng quá xa vời sẽ có một ngày như vậy. Những chấn động mà Lâm Dật đem đến hồi chiêu cũng bị vứt bỏ sang bên. Cô cảm thấy cuộc sống chưa bao giờ tốt đẹp như thế này. Cô thầm cảm ơn mọi người đã cho cô tất cả những điều này.

“Mẹ, mẹ ước đi.” Điền Bảo Bảo hát bài hát mừng sinh nhật, rồi hối thúc Điền Kỳ Kỳ ước nhanh lên một chút, như vậy mình sẽ được ăn bánh kem rồi. Bỗng con ngươi của Điền Bảo Bảo ánh lên một chút gian trá. Như mới vừa nghĩ tới cái gì, cậu nhóc vội vàng ngăn cản mẹ, cười lưu manh “Mẹ, mẹ có thể chia cho con một điều ước được không?”

Nghe thấy thế, Dịch Thần với Lôi Vũ ai nấy đều không nhịn được cười.

Trong lòng Điền Kỳ Kỳ chỉ mong muốn hai điều. Một là hy vọng sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, hai là hy vọng Điền Bảo Bảo luôn khỏe mạnh, vui vẻ, trưởng thành, sẽ không rời xa cô.

Sau khi ăn uống no nê, Điền Kỳ Kỳ ngã nằm xuống sofa, không nể nang hình tượng mà la lên.

Điền Bảo Bảo kéo Dịch Thần vào phòng chơi game.

Lôi Vũ một bên dọn dẹp bàn ăn hỗn độn các thứ đồ, một bên thì tức giận mở miệng “Điền Kỳ Kỳ, bố mày, mày đừng có lười, dậy giúp tao rửa chén nào.” Lôi Vũ nhìn ra biểu hiện của Điền Kỳ Kỳ hơi khác lạ, nhất định trong lòng có tâm sự. Điền Kỳ Kỳ bao nhiêu năm vẫn vậy, mỗi lần có cái gì không vui thì sẽ ăn, ăn đến no căng.

Điền Kỳ Kỳ nằm ăn vạ trên sô pha, nhất quyết không rửa chén. Bây giờ cô đang rất rối trí “Tiểu Vũ, mày xem bây giờ tao nghĩ việc quách đi được không?” Lôi Vũ đang khệ nệ bưng chén xuống phòng bếp, nghĩ là Điền Kỳ Kỳ ngủ rồi, bỗng nhiên nghe cô nói câu đấy, liền phản ứng lại ngay.

“Đầu óc mày bị hỏng à? Đang làm tự đứng xin nghỉ? Bao nhiêu người muốn xin vào làm việc ở Điền Lâm mà không được, chỉ biết đứng ngoài nhìn vào. Mày như thể là phí phạm của trời, nhân lúc còn sớm hãy bỏ ngay cái suy nghĩ điên rồ ấy đi. Trừ khi mày lỡ yêu giám đốc tập đoàn Lâm Dật, rồi bị Phạm Thiên Du chen ép, thì hẵng nghĩ.”

Lôi Vũ nhún tằm mở miệng nói, cô biết Điền Kỳ Kỳ có chuyện liền trốn tránh.

Điền Kỳ Kỳ rất muốn nói, cô đã sinh con trai của Lâm Dật thì có thể rồi Điền Lâm được không? Nói vậy thì con trai của cô nhất định sẽ không giữ nổi. Nghĩ lại cũng thấy lời Lôi Vũ nói rất hợp lý. Nếu có cơ hội thì mình sẽ hỏi thử Lâm Dật có thích có con trai hay không? Nếu anh nói không thì chắc là điều mình lo lắng nhất là bị mất con là dư thừa rồi.

Kế tiếp, Lôi Vũ ân cần dạy Điền Kỳ Kỳ cách không phản đối, không bài xích, nên nhìn mặt người khác mà biểu hiện. Điền Kỳ Kỳ thấy Dịch Thần từ phòng của Điền Bảo Bảo đi ra, vậy là sắp được giải thoát khỏi con mụ lăm lăm này rồi. “Anh Dịch Thần, thời gian không còn sớm nữa, anh đưa Tiểu Vũ về đi.” Nói xong, cô còn ngáp một cái để diễn tròn vai.

Lôi Vũ vốn đang thao thao bất tuyệt, nghe được câu nói kia thì lập tức an tĩnh lại. Cô thẹn thùng nhìn về phía Dịch Thần, trong lòng tràn ngập bối rối. Thực sự là cô rất khinh bỉ chính mình, biết rõ cuối cùng sẽ bị cự tuyệt, nhưng cô không thể ngăn nổi trái tim mình. Cô chưa bao giờ nói thích Dịch Thần, nhưng lại không có cách che dấu tình cảm thật của mình. Cả thế giới đều nhìn xuyên được trái tim của cô. Ngay cả Điền Kỳ Kỳ cũng biết, cô còn cái gì để giấu giếm đâu.

Không nói, là vì sợ bị từ chối. Cho nên cô luôn lừa mình dối người. Cô không trông mong có thể được anh đáp lại, từ ngày cô nhận thức được mình yêu Dịch Thần, cô đã biết tâm trí của Dịch Thần chỉ đặt trên người Điền Kỳ Kỳ. Nhiều năm trôi qua như vậy, tình cảm của Dịch Thần không thay đổi, và cô cũng vậy. Coi như đây là điểm chung của họ đi.

“Vậy em ngủ sớm đi” Dịch Thần để lại một câu, rồi cùng Lôi Vũ rời đi.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm thâm trầm mà thần bí, cả thành phố lung linh sắc màu rực rỡ. Điền Kỳ Kỳ ôm đầu gối ngồi trên sô pha, trong đầu liên tục lặp lại một hình bóng.

“Chúng ta..... đã gặp nhau rồi sao?” câu hỏi của anh cứ vọng mãi trong tai cô, cô vất vả lắm mới định thần lại được.

Anh như mặt trăng sáng ngời trên bầu trời, chiếu rọi cả thế gian. Đêm hôm đó, cô đã bị anh mê hoặc, anh thì lỡ làm phạm lỗi, kết quả là cô phải gánh chịu mọi chuyện.

“Mẹ....”

“A? Con trai cưng, con chưa ngủ sao?” Điền Kỳ Kỳ ngừng suy nghĩ, trên mặt xuất hiện một tầng không thể nhìn thấu được.

“Mẹ, con tặng sinh nhật mẹ nè.” Điền Bảo Bảo lấy ra món quà kia, nâng niu mà đưa cho Điền Kỳ Kỳ.

Điền Kỳ Kỳ tròn mắt, há hốc mồm mà nhìn, sợi dây chuyền này cô thích đã lâu, bây giờ lại ở trước mặt mình, có phải mình nằm mơ không. “Làm sao con có cái này?” Điền Kỳ Kỳ ngạc nhiên vô cùng vì Điền Bảo Bảo đã hoàn thành tâm nguyện của cô. Dây chuyền này có giá trị rất lớn, đem bán cả mẹ con cô cũng chưa chắc đã mua được. Cô tất nhiên là không nghĩ là Điền Bảo Bảo dờ thủ đoạn xấu xa để có được nó. “Nhặt được ở đâu?” Chỉ số thông minh của Điền Kỳ Kỳ chỉ nghĩ đến trường hợp này.

“Mẹ, xin phục mẹ thật đấy, nghĩ sao mà ai lại đánh rơi cái này hả?” Điền Bảo Bảo liếc mắt khinh bỉ Điền Kỳ Kỳ, mẹ con mà lại thế. Tốt hay xấu gì, nếu con trai tặng quà thì phải làm vẻ cảm động chứ, đây lại chẳng có một chút gì.

“Vậy cái này con lấy ở đâu?” Điền Kỳ Kỳ một bên cẩn thận hỏi, một bên thì vui sướng không buông tay sợi dây, cứ như sợ một giây sau sợi dây chuyền sẽ không cánh mà bay.

Điền Bảo Bảo nghĩ thầm nếu mình không giải thích rõ ràng với mẹ, mẹ nhất định sẽ không bỏ qua. Cậu đặt hộp sữa chua trong tay xuống bàn, chậm rãi giải thích: “Có một công ty game của Nhật Bản ra một trò chơi mới, con là người chơi được giải nhất, bọn họ tặng con một chiếc xe, con dùng xe này đổi sợi dây kia.” Điền Bảo Bảo thành thật mà nói, không một chút che giấu.

Điền Kỳ Kỳ nhìn lướt qua mặt Điền Bảo Bảo, xung quanh thân hình nhỏ bé kia là những tia sáng long lánh không gì sánh bằng, con trai thiên tài của cô lợi hại quá đi. Nghe con giải thích xong thì Điền Kỳ Kỳ mới yên tâm, nhìn sợi dây chuyền quý báu trong tay, chính là báu vật cô đã thích rất lâu rồi. “Đúng rồi, đó là cái xe gì thế? Con không làm lỗi vốn đấy chứ?” Nghe được lời kia, Điền Bảo Bảo biết là mẹ lại bắt đầu tính toán rồi. Mặc dù từ trước đến nay mẹ đều tính toán dờ ẹc, sai bét, nhưng lại luôn làm ra bộ dạng hiểu thẳng.

“Yên tâm đi, con trai của mẹ mà lại làm những việc ngu xuẩn kia ư?” Điền Bảo Bảo bưng hộp sữa chua lên, húp lấy húp để, vỗ ngực khẳng định.

“Con trai, con đúng là phúc tinh của mẹ. Mẹ yêu con muốn chết.” Thấy bộ dạng kia của Điền Kỳ Kỳ, Điền Bảo Bảo run cầm cập. Cậu không tự chủ được mà cách xa cô ra một chút.

Điền Kỳ Kỳ thật sự vô cùng hào hứng, ôm lấy Điền Bảo Bảo, hôn một cái. Điền Bảo Bảo sợ cô hứng phấn đến mức “điên cuồng”, liền ba chân bốn cẳng chạy về phòng của mình. Biểu hiện kia của mẹ thực sự làm cậu nhóc nhìn chẳng nổi, cậu không thể không hoài nghi, chẳng lẽ đây là bệnh của mấy người phụ nữ ế chồng vớ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Heo cute

Vì chuyện sinh nhật, Điền Kỳ Kỳ đã quên chuyện của Lâm Dật. Nhưng khi đến công ty, chuyện ở văn phòng giám đốc cứ như vừa mới xảy ra, khiến Điền Kỳ Kỳ bất an. Mặc dù cô biết là Lâm Dật không nhận ra cô, nhưng mà dù sao cũng ở công ty của người ta, cô cảm thấy không khí cũng mang theo mùi vị của Lâm Dật, làm cả người cô không hề tự nhiên.

“Chuẩn bị một chút đi, 10h Lâm tổng sẽ có mặt, bàn về chuyện tuần lễ trang sức Milan.” Rebecca thông báo to rõ cho mọi người, giọng nói khàn khàn, có khả năng xuyên thấu rất lớn. Là giọng nói mà ai nghe cũng đều không thể quên được.

Lại nghĩ đến chuyện Lâm Dật chấp nhận bản thiết kế của mình để mừng thọ cho Lâm lão gia, Điền Kỳ Kỳ liền cảm thấy thế giới âm đạm không một chút ánh sáng,

Đây không phải là lần đầu Điền Kỳ Kỳ đến phòng họp, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy có một loại khí thế bức trời, xa hoa vô cùng, chắc chỉ ở Điền Lâm mới có. Hô hấp Điền Kỳ Kỳ như ngừng lại chờ cuộc họp bắt đầu. Không, chính xác mà nói là cô đang chờ cho cuộc họp kết thúc.

Nhìn sang các đồng nghiệp khác, nhất là đồng nghiệp nữ, ai cũng đứng ngồi không yên, vuốt vuốt tóc rồi sửa sang lại áo quần. Có người thì cả gan hơn, lấy cả gương ra rồi bôi bôi trét trét.

“Hôm nay Lâm tổng chủ trì cuộc họp, lo quá đi.”

“Trời ơi soái ca của lòng tôi. Cuối cùng cũng được gặp anh ý, trời ơi... chỉ cần nhìn anh ý một chút thôi là linh cảm của tôi sẽ dào dạt như nước...”

“Này, người ta là hoa có chủ rồi!”

“Thế thì đập chấu cướp hoa, chị đây chả sợ gì nhé...”

.....

Nghe bọn họ ríu rít nói chuyện, Điền Kỳ Kỳ đang bất an lại càng thêm bất an, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Lâm Dật, thực sự chính là tai họa.

“Nào, chúng ta chào mừng Lâm tổng đến nào.” Câu nói của Rebecca vừa dứt, cửa phòng họp bị đẩy ra, một thân hình cao dài, ưu nhã bước vào, được bao bọc bởi bộ âu phục màu đen. Trên khuôn mặt kia như có như không có ý cười, làm người khác cảm thấy lạnh lẽo.

“Lâm tổng, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tốt.” Rebecca đẩy tài liệu đến trước mặt anh “Đây là tác phẩm chúng tôi đã lựa chọn.”

Lâm Dật không nhanh không chậm ngồi xuống ghế chủ tọa, rồi nhàn nhạt đưa mắt nhìn khắp phòng, sau đó cầm lấy tài liệu. Ngay say đó, cánh tay liền đưa lên, ném tài liệu về phía Rebecca. Những người có năng lực thì chẳng cần đọc lâu, liếc mắt một cái là đủ rồi.

Mọi người kinh ngạc vô cùng, cảm thán về năng lực phi thường của anh. Trong phòng họp, dường như tất cả ánh sáng đều tập trung về phía Lâm Dật, tại anh đeo thêm khuyên tai phát sáng, làm cho anh thêm tà mị vô cùng. Điền Kỳ Kỳ bỗng nhớ lại bảy năm trước, anh cũng đeo cái khuyên tai này. Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc anh tiến vào, đau đớn thấu xương, nhưng khi cô nhìn vào tai anh thì lại bị sự thâm sâu của nó thu hút.

“Mọi người biết rõ tôi rất coi trọng tuần lễ trang sức lần này, lúc đó vương trử (*) của Tây Ban Nha cũng đến. Chúng ta phải gây ấn tượng với họ, mục tiêu là năm sau, chúng ta sẽ lấn sang thị trường Tây Ban Nha.”

(*) vương trử: người nối nghiệp vua

Lâm Dật nói ngắn gọn súc tích, rồi đưa tay xuống bụng cốc trà. Anh hớp một ngụm, rồi lười biếng dựa vào thành ghế, nói tiếp “Mọi người cùng góp ý kiến đi.”

Thanh âm kia trầm trầm mà cuốn hút, xuyên thấu vào trái tim của mỗi người. Nếu nhìn lần đầu tiên sẽ thấy Lâm Dật là một người đàn ông thanh lịch, ưu

nhã. Nhìn lần thứ hai sẽ thấy anh tà mị, mê hoặc. Nhìn lần thứ ba sẽ ngay lập tức nhận ra, vừa rồi chỉ là ảo giác của mình thôi. Anh luôn cất giấu tất cả vào trong, lạnh lẽo và sắt đá. Trên thương trường, không ai không biết, anh nghĩ ra những hướng đi không ai có thể nghĩ tới, thủ đoạn cứng rắn, những thứ anh muốn làm, chưa có cái nào anh không làm được.

Rời khỏi phòng họp, Điền Kỳ Kỳ lơ mơ không biết làm sao cô có thể trải qua một giờ đồng hồ kia.

“Hiệu suất của Lâm tổng cao thật, tôi cứ nghĩ họp tầm hai tiếng trở lên cơ, thế mà mới một tiếng đã xong...” Một số người nói đầy vẻ tiếc nuối.

Chỉ có mình Điền Kỳ Kỳ cảm thấy, một giờ đó, quá dài rồi.

“Kỳ Kỳ, cô làm sao mà thất thần quá vậy?” Lúc này Lâm tổng có nhìn cô vài lần, làm tôi sợ hú hồn.” Rebecca chạy theo Điền Kỳ Kỳ, thè lưỡi nói “Hôm qua cô đi gặp Lâm tổng, anh ấy có nói gì à?”

“Không có. Lâm tổng chỉ giao mọi việc cho tôi phụ trách.” Điền Kỳ Kỳ ừ ừ cụp mắt mà trả lời. Cô thật muốn bỏ việc, nhưng lúc đó Lôi Vũ nhất định sẽ không tha cho cô. Nếu Lôi Vũ biết Lâm Dật là ba của Điền Bảo Bảo, cô ấy lại càng không tha cho Lâm Dật. Điền Kỳ Kỳ không hề muốn chuyện này trở nên phức tạp.

“A! Thật sao? Xem ra Lâm tổng rất để mắt đến cô rồi. Cô có tiền đồ lắm đó.” Rebecca vỗ vỗ vai cô để cổ vũ. Bàn tay của Rebecca vừa hạ xuống, Điền Kỳ Kỳ đang mãi suy nghĩ mê man về chuyện của Lâm Dật, không hề để ý, cả người suýt ngã trên mặt đất. May mắn là Rebecca kéo tay cô lại kịp thời.

“Cô không sao chứ? Tỉnh hù chết tôi à?”

“Không sao không sao.” Điền Kỳ Kỳ vội vàng xin lỗi, rồi bước nhanh chân về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Editor: Heo cute

Đối với những việc xảy ra hôm qua, cô cần phải có thời gian để điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Dù cô phải chịu đựng thế nào cũng nhất định không nói ra bí mật về Điền Bảo Bảo.

“Mẹ, nếu có một ngày, mẹ gặp lại daddy, mà không nói cho con, không cho hai cha con con gặp nhau, con sẽ hận mẹ.” Bỗng nhiên Điền Kỳ Kỳ nhớ đến những lời này, cô giật mình hoảng hốt. Tuy rằng lúc ấy chỉ là lời nói vui của con trai, nhưng bây giờ nhớ lại, cô vẫn có cảm giác là mình đang làm việc sai trái.

Tập đoàn Điền Lâm, văn phòng tổng giám đốc, làm người khác phải kinh ngạc về sự xa hoa lộng lẫy. Ở độ cao này, người ta nhìn xuống như ngọc hoàng đang nhìn xuống dưới thế gian. Căn phòng vô cùng uy nghiêm, khí phách, có một chút mang hơi hướng Trung Quốc, còn lại thì được thiết kế hoàn toàn khác người, cách điệu nhiều vô cùng.

“Mỗi lần tôi tới văn phòng của anh, đều không tránh khỏi ngạc nhiên.” Rebecca nói đùa một câu, rồi đưa tài liệu cho anh.

“Những bản thiết kế của văn phòng không khiến cô hài lòng, nên cô đảm nhiệm luôn cái này đây hả.” Lâm Dật dựa lưng vào thành ghế, con người sâu thẳm nhìn vào Rebecca ở phía đối diện. Khuôn mặt thâm trầm, không chút biểu cảm khiến người khác không nhìn ra cái gì.

Dù cho Rebecca là người độc lập tự chủ, kiêu ngạo cứng đầu, nhưng được ánh mắt nhạy bén của Lâm Dật nhìn vào, cô vẫn có cảm giác mình bị nhìn thấu.

“Đó là bản thiết kế đã chỉnh sửa xong, tôi đem đến cho Lâm tổng xem qua.” Rebecca nghiêm túc nói.

Ánh mắt của Lâm Dật có lực sát thương cực kì cao, khiến Rebecca cảm thấy không thoải mái. Thật không biết Phạm Thiên Du mặt dày tới mức nào mà có thể ở bên cạnh Lâm Dật được. Nếu nói hai người họ yêu nhau, dù có bắt ép Rebecca nhảy sông Hoàng Hà thì cô vẫn không tin nổi. Cô chỉ chờ xem trò hay thôi.

“Cô cảm thấy Điền Kỳ Kỳ là người thế nào?”

Lâm Dật tùy ý nhìn lướt qua bản thiết kế, thấy tần suất làm việc của Điền Kỳ Kỳ rất cao. Nhưng cô ta cũng chỉ là một cô gái nhát gan, sợ phiền phức thôi. Lần đầu tiên gặp nhau thì cô ta kinh hồn mất vía, còn ở trong cuộc họp thì cứ mãi thất thần. Lâm Dật hoàn toàn không nhận ra rằng, trong thâm tâm anh, đã có sự tò mò đối với Điền Kỳ Kỳ. Mặc kệ là loại tò mò xuất phát từ cái gì, nhưng ít nhất là lúc chạng vạng hôm qua, khi nhìn thấy Dịch Thần với

Điền Kỳ Kỳ, đã đủ để chứng minh rằng, cô ấy không hề như những gì mình nghĩ. Nhưng mà vì sao khi đứng trước mình, cô ta lại thể hiện bộ mặt lạ lùng kia?

“Anh nói Kỳ Kỳ à? Tuy rằng nhìn cô ấy hơi mơ mơ màng màng, nhưng lại không thể nghĩ được trong đầu cô ấy nghĩ gì. Lúc trước thiết kế bản thảo cho lão gia tử, cô ấy làm việc mấy đêm liền, tôi có xem qua những bản thảo đó đều rất sáng tạo. Cho nên tuần lễ trang sức lần này, tôi dùng mấy bản thiết kế của cô ấy luôn, nhất định sẽ rất thành công.”

“Rất ít khi nghe cô khen người khác như vậy.” Trong sâu thẳm con người của Lâm Dật hiện lên một ý cười, vô cùng phong độ. Anh biết Rebecca nhiều năm rồi, rất khó nghe cô mở miệng khen người khác.

“Cho nên, tôi không phải là người tự cao tự đại như trong tưởng tượng của mọi người đâu.” Rebecca nói tiếp, đồng thời đưa tay nâng cốc cà phê trên bàn, uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: Heo cute

Rebecca khen Điền Kỳ Kỳ không ngót lời, cô ấy luôn thuần khiết, trong sáng, không hề dính một chút bụi bặm. Nhưng các bản thiết kế của cô không hoàn toàn thoát ly phẩm tục, cô phác họa ra mỗi chỗ một góc cạnh, sắc bén như một viên kim cương, làm người khác phải kinh ngạc, làm thế nào để tích lũy, làm ra được những tác phẩm đầy thâm ý kia.

“Cô đừng nói quá.” Lâm Dật bất ngờ nói ra một câu, làm Rebecca có chút ngạc nhiên, cô thật sự khen Điền Kỳ Kỳ, không hề có ý châm chọc.

“Tổng giám đốc, Phạm tiểu thư tới.” Cô thư kí gõ cửa tiến vào nói.

“Tôi đi đây.” Khuôn mặt Rebecca liền đen xì. Khuôn mặt cô căng ra, lại tiếc ly cà phê mình đang uống, liền bùng lên mang theo.

“Đến mức này sao? Tốt xấu gì hai người cũng là chị em.” Lâm Dật nhìn bộ dạng tránh còn không kịp của người trước mặt, vô cảm lắc lắc đầu.

Rebecca phát phát tay, đưa lưng về phía Lâm Dật, trong lòng nghĩ thần nhất định kiếp trước cô tu hành không đủ nên kiếp này phải là chị em với Phạm Thiên Du.

Buổi trưa, Điền Kỳ Kỳ bỗng nhiên nhận được điện thoại của trường học của Điền Bảo Bảo gọi tới, nói Điền Bảo Bảo đánh nhau với bạn rồi bị thương, thằng bé kia cũng bị thương không nhẹ, làm Điền Kỳ Kỳ hoảng sợ vô cùng. Thằng nhóc này càng thông minh thì sẽ khiến cô càng thêm lo lắng, Điền Kỳ Kỳ vội vàng rời khỏi phòng. Nghe giọng điệu của cô giáo, tình huống rất nghiêm trọng, Điền Kỳ Kỳ càng suy nghĩ càng hoảng sợ, nếu Điền Bảo Bảo có mệnh hệ gì, cô sẽ hối tiếc cả đời.

Bởi vì hiện giờ là giờ cao điểm buổi trưa, Điền Kỳ Kỳ bắt taxi mấy lần đều không được, cô nôn nóng vô cùng. Cô tính gọi điện cho Lôi Vũ để tới đón, nhưng cả đêm qua trời mưa nhà dột, chạy loanh quanh khắp nhà, bây giờ mới phát hiện ra mình đã quên sạc pin. Vốn trong lòng Điền Kỳ Kỳ đã quá mệt mỏi về chuyện của Lâm Dật rồi, lại thêm chuyện của Điền Bảo Bảo, khiến cô vô cùng ức khuất, hai hàng nước mắt rơi lã chã.

Lúc này Lâm Dật đi ăn trưa với Phạm Thiên Du, bây giờ quay về thì thấy cảnh này, liền dừng xe lại “Điền Kỳ Kỳ, cô làm sao vậy?” Nắng hè chói chang, âm thanh của anh không hề có chút độ ấm, không hề nghe ra một tý thương hoa tiếc ngọc.

“Tôi Con trai của tôi đã xảy ra chuyện. ... Anh anh đưa tôi đi được không?”

Điền Kỳ Kỳ thấy anh, càng nghẹn ngào mà nói không ra lời. Cô nghĩ nếu không vì anh, Điền Bảo Bảo cũng sẽ không trở thành đứa con không cha, Điền Kỳ Kỳ khóc càng thêm thương tâm. Nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt của cô, nhỏ giọt trên tà váy của cô, ánh mắt trời cũng đã trở nên ươn ướt. Lâm Dật bỗng nhiên hoảng hốt, Điền Bảo Bảo nó làm sao vậy? Sau đó liền xoay người chui vào xe, “Lên xe, tôi đưa cô đi.”

“A?” Đôi mắt xinh đẹp của Điền Kỳ Kỳ trừng to ngạc nhiên.

“Nhanh lên.” Lâm Dật không kiên nhẫn mà thúc giục.

Điền Kỳ Kỳ lúc này mới phản ứng kịp, chui vào xe của anh.

“Địa chỉ.” Lâm Dật hỏi đơn giản ngắn gọn, kì thật anh cũng rất lo lắng cho Điền Bảo Bảo. Anh thấy rất khó hiểu, nó chỉ là thằng nhóc gặp mặt được hai ba lần thôi, nhưng khi nghe nó xảy ra chuyện, anh lại hốt hoảng như thế.

“Trường học quý tộc Kinh Thánh.” Điền Kỳ Kỳ bị giọng nói của anh làm cho hơi run lên, liền trả lời ngay, sau đó nắm chặt hai tay lại không nói gì nữa.

Lâm Dật nhủ mảy nhìn thoáng qua cô, giờ phút này cô đang hoảng loạn vì con trai mình, nhưng lại làm người khác có một loại cảm giác muốn che chở “Yên tâm đi, Bảo Bảo là thằng nhóc thông minh, nó sẽ tự bảo vệ mình.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Editor: Heo cute

Có chút không đành lòng, nên Lâm Dật nhàn nhạt an ủi. Nhưng mà, Lâm Dật nói thế lại làm Điền Kỳ Kỳ càng thêm bất an, anh sao có thể biết đến sự tồn tại của Điền Bảo Bảo? Hay là anh đã biết hết tất cả? Nhưng anh rõ ràng là không nhớ mình mà. Điền Kỳ Kỳ nghĩ đến đủ loại trường hợp, tâm tình vô cùng hỗn loạn.

“Anh..... sao anh biết Điền Bảo Bảo?” Điền Kỳ Kỳ lắp bắp nói, lộ rõ vẻ khẩn trương và sợ hãi.

Lâm Dật thấy mình nói lộ rồi, liền phản ứng lại “Hồ sơ của cô có ghi.”

Điền Kỳ Kỳ nghe anh nói như vậy, thoáng yên tâm.

Lâm Dật kéo kéo môi, may mắn cô không hỏi tiếp. Hồ sơ của cô, anh vẫn chưa hề xem qua, lời mới nói vừa rồi, là thuận miệng mà nói.

Quãng đường tiếp theo hai người đều im lặng, Lâm Dật ý thức tăng tốc xe, cuối cùng cũng tới nơi.

Điền Kỳ Kỳ ngay lập tức nhảy khỏi xe, định xông vào, nhưng bị bảo vệ giữ ở cổng.

“Con trai tôi xảy ra chuyện, ông để tôi đi vào đi.” Điền Kỳ Kỳ mất bình tĩnh, nôn nóng nói.

“Ai biết con trai cô là ai, gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm mới có thể vào.” Ông bảo vệ tuân theo quy định, không cho cô vào.

“Cô ấy là mẹ của Điền Bảo Bảo, Điền Bảo Bảo xảy ra chuyện, là cô giáo của nó điện tới.”

Lúc này Lâm Dật đã đi tới, anh bình tĩnh, ung dung, âm thanh giống như mệnh lệnh không thể trái lại.

“Thì ra là anh, thật xin lỗi, hai người vào đi.” Bảo vệ cửa thấy Lâm Dật, vội vàng cho bọn họ đi. Lâm Dật là cổ đông lớn nhất của trường này, tuy anh rất ít lộ diện, nhưng ông liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra.

Điền Kỳ Kỳ vô cùng khẩn trương, mất hết phương hướng. Nghĩ đến việc Lâm Dật biết Điền Bảo Bảo ở trong này, cô liền bị lạc phương hướng, cô lo lắng không thôi, cô muốn đem giấu Điền Bảo Bảo đi. Không biết nó bị thương thế nào? Không biết nó có khóc không? Tuy rằng nó bảy tuổi, ngày thường nó thông minh hiểu chuyện, nhưng cuối cùng nó chỉ là một đứa bé, không nhận được tình thương của cha. Đây là điều mà cô vĩnh viễn cả đời này sẽ không bù đắp được. Cho nên mỗi khi Điền Bảo Bảo xảy ra chuyện, cô vô cùng lo lắng.

“Lốp nào?” Nhìn cô gái trước mặt chạy tới chạy lui, Lâm Dật không chịu được mở miệng hỏi.

“Lốp 1E” Điền Kỳ Kỳ như là tuyệt vọng.

“Đi theo tôi.” Lâm Dật nói ba chữ kiên định, nhấn chân đi trước. Điền Kỳ Kỳ không biết vì cái gì mà vội vàng đi theo. Trong phòng hội đồng, Điền Kỳ Kỳ gặp được Điền Bảo Bảo. Mới nửa ngày không thấy, buổi sáng vẫn là như một con búp bê dễ thương vô cùng, bây giờ cái mũi thì bầm dập, trên trán đầy cục u và băng gạc. “Xảy ra chuyện gì, sao lại như thế này?” Điền Kỳ Kỳ liền ôm Điền Bảo Bảo vào trong lòng, như đang che chở con trai mình.

“Xảy ra chuyện gì ư? Cô nhìn xem, con trai cô đã đánh con trai tôi thành cái dạng gì đây? Còn hỏi chuyện là thế nào? Quá lưu manh rồi. Cha nó là lưu manh, đạo đức suy tàn, đương nhiên tôi cũng thể trách nó. Nhưng không phải nó muốn dùng thủ đoạn của mấy thằng côn đồ đánh người khác là dùng đầu. Chẳng lẽ ở nhà cô không dạy dỗ nó từ nhỏ à?” Điền Kỳ Kỳ vừa nói xong, cô giáo đang muốn mở miệng thì phụ huynh của em học sinh kia đã làm một mặt thiếu thiện cảm mà nói. Ý châm chọc trong lời kia ai cũng hiểu, Điền Kỳ Kỳ cực kỳ khó chịu.

Điền Kỳ Kỳ nhìn thằng nhóc đánh nhau với Điền Bảo Bảo, trên trán chỉ có một miếng băng gạc nhỏ, vết thương có vẻ nhẹ hơn rất nhiều. Điền Kỳ Kỳ lập tức tức điên lên, nhưng nghĩ lại hồi trước ở Mỹ cũng đã xảy ra chuyện này, cô liền nhin cục tức xuống “Ai có thể nói cho tôi biết câu chuyện rốt cuộc là thế nào không?”

“Mẹ, thật sự không có chuyện gì mà.” Điền Bảo Bảo chôn đầu trong lòng Điền Kỳ Kỳ, lẩm bẩm nói, “Lúc này Bảo Bảo không có khóc đâu. Con đã trưởng thành rồi đấy.” Điền Bảo Bảo cười, ngẩng đầu nhìn Điền Kỳ Kỳ.

“Đây mà gọi là không có gì à? con trai tôi như thế mà không có gì sao? Con trai tôi chính là người thừa kế của Vân Thượng, nếu có bất trắc gì, mấy người nghĩ có thể chịu trách nhiệm nổi sao?”

Vân Thượng là một xí nghiệp không nhỏ, khó trách người đàn bà kia lại kiêu ngạo như vậy. Điền Kỳ Kỳ đối với những kẻ có tiền thì chán ghét muôn phần. Chẳng lẽ có tiền thì có thể lớn giọng nói chuyện, kẻ có tiền thì có thể vô lễ, xác xược như vậy sao?

“Cô giáo, cô hãy nói cho tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Điền Kỳ Kỳ đem hết hy vọng vào cô giáo. Điền Bảo Bảo là con trai của cô, thông minh lanh lợi, cô nhất định không tin nó gây chuyện trước.

“Sự tình là thế này. Hôm nay bé An Tiểu Mễ mang theo một món đồ chơi đưa cho Điền Bảo Bảo. Tề Thiên Tuấn nhìn rất thích, nhưng An Tiểu Mễ không muốn đưa cho cậu nhóc. Lúc sau liền gây sự lên.” Cô giáo nói rất súc tích, Điền Kỳ Kỳ thấy bà phụ huynh kia liếc mắt trừng cô giáo một cái, cho nên cô cũng đoán ra được mọi chuyện, trong lòng liền đau xót.

“Bây giờ không có chuyện gì, tôi có thể đưa Điền Bảo Bảo về nhà được không?” Điền Kỳ Kỳ không muốn đối chấp với con người này, cũng không muốn tâm lý của Điền Bảo Bảo nặng nề. Nó còn nhỏ mà lại tự thừa nhận nhiều như vậy, nó quá thông minh, quá hiểu chuyện, nhưng mà có đôi khi, hiểu chuyện quá cũng không tốt.

“Làm con trai tôi như thế này lại muốn trốn về nhà à? Làm gì dễ dàng như vậy. Xin lỗi con trai tôi trước đi.” Rõ ràng là người phụ nữ kia không có ý buông tha, lại nhìn Điền Kỳ Kỳ yếu đuối mong manh, cho nên càng lấn tới.

“Các người dựa vào cái gì mà bọn tôi phải xin lỗi?” Điền Kỳ Kỳ vô cùng phẫn nộ nắm chặt bàn tay. Người kia ngày càng lấn tới khiến cô rất tức giận, cô chấp họ là để Điền Bảo Bảo thoải mái, chứ không phải sợ họ.

Đối với cha mình, Điền Bảo Bảo có những tưởng tượng của riêng mình. Trong lòng cậu nhóc đã sớm nghĩ ra hình tượng cha mình, không cho phép ai chửi bới, xúc phạm. Càng không thể dễ dàng cúi đầu!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Editor: Heo Cute

“Thật là mất dạy, đứa nhóc không có cha thì có thể dễ dàng đánh người à!”

“Con không đánh nó, là nó đụng đến Tiểu Mễ trước.”

“Ngụy biện, quả nhiên con không có cha thì sẽ như thế này đây.”

“Cô câm miệng lại cho tôi. Bây giờ cô xin lỗi chúng tôi đi!” Điền Kỳ Kỳ giận dữ gầm lên, khiến mọi người trong phòng đều bất ngờ, không hề nghĩ một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có năng lượng lớn đến thế.

Người phụ huynh kia hơi sững sốt. Ngay sau đó khinh thường châm chọc “Nực cười, cũng không nhìn lại mình xem là thân phận gì, bảo chúng tôi xin lỗi, cô xứng sao? Làm gì mà ngày đến cả con mình cũng không có cha, còn có thể đến trường quý tộc mà học, không biết là phải khóa thân trước bao nhiêu ông già.”

Người đàn bà kia nói chuyện càng lúc càng khó nghe, cô giáo nghe thế cũng đành mặt lại. Cô cũng chỉ mới có được công việc này, mà Vân Thượng là một công ty rất lớn, nếu cô biểu hiện không đúng đắn thì chắc miếng cơm này cũng không giữ được lâu. Cô giáo trẻ vô cùng khâm phục lòng dũng cảm của Điền Kỳ Kỳ.

Điền Kỳ Kỳ nghe thấy những lời kia, thực sự không thể nhịn được nữa, người đàn bà kia thật sự vô văn hóa. Cô đã tức đến mức không để ý gì cả nữa rồi.

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, mang theo một loại khí thế hùng hồn. Rõ ràng anh nói rất nhẹ nhàng từ tốn, nhưng lại có thể làm cho người khác sồn tột giây mà rết run.

“Người phụ nữ này, tôi nghĩ là cô nên nói ít bớt vài câu đi, rồi về trấn an người chồng sắp phá sản tới nơi rồi. Hôm nay Điền Lâm sẽ từ bỏ Vân Thượng. Vậy là tôi đã biết vì sao Vân Thượng có hiệu quả và năng suất luôn không đạt được ý muốn rồi.” Lâm Dật điềm đạm nói, con người để lộ ra một loại tin cậy lạnh thấu xương.

Người đàn bà kia nghe thế mới thu lại một chút ngang ngược, dồn tất cả sự chú ý vào Lâm Dật. Sắc mặt cô ta tái mét, rồi biến thành trắng bệch.

Năm trước Vân Thượng gặp khủng hoảng, chồng cô liều mạng tìm quan hệ, cuối cùng mới được Điền Lâm giúp đỡ, Vân Thượng hiện nay mới có thể

không gặp vấn đề gì. Do đó, cô ta á khẩu lập tức. Muốn nói cái gì đó để biện minh cho mình, nhưng nhìn vào cặp mắt đen lạnh lẽo mang theo nguồn năng lượng hủy diệt cả thế giới của Lâm Dật, cô ta căn bản là không có cơ hội mở miệng.

“Nếu không có gì khác, xin phép cô giáo cho chúng tôi đi trước.” Giọng điệu của Lâm Dật tuy nghe rất lễ độ, nhưng lại khiến người khác cảm thấy như thánh chỉ, không thể cãi lại.

Cô giáo nhìn mẹ Tề Thiên Tuấn không nói nên lời, lại nhìn người đàn ông lạnh lùng, đẹp trai bên kia, liền gật đầu lia lịa.

“Đi thôi.” Thấy Điền Kỳ Kỳ còn đang thất thần, Lâm Dật nhắc một tiếng, rồi bế Điền Bảo Bảo lên, sai bước ra khỏi phòng giáo viên.

“Chú Lâm, sao chú lại tới đây.” Điền Bảo Bảo cực kì ngạc nhiên khi gặp anh ở đây. Cậu hơi ngại ngùng vì bị chú Lâm nhìn thấy bộ dạng này.

“Mấy ngày không gặp, nhóc cũng bản lĩnh quá, đánh nhau trên trường, còn bị gọi điện về nhà.” Lâm Dật nhàn nhạt mở miệng, không biết tại sao khi nhìn thẳng nhóc bị coi thường, anh lại cảm thấy đau lòng, trong lòng có một suy nghĩ nhất định phải không để cho thằng nhóc chịu thiệt thòi.

“Chú Lâm, con nói cho chú nghe, chú đừng kể với mẹ nha. Con cố ý nhường thằng kia thôi, để sau này An Tiểu Mễ sẽ đối tốt với con hơn đấy.” Điền Bảo Bảo đưa sát miệng vào tai Lâm Dật, thấp giọng nói.

“Ghê quá nha.” Lâm Dật trêu Điền Bảo Bảo một chút “Mới bây lớn mà đã biết tán gái rồi!” một tia ôn hoà xẹt qua con ngươi anh. Nhớ lại lúc này, Điền Bảo Bảo bị người ta nói không có cha, rõ ràng khuôn mặt non nớt kia hiện lên nỗi cô đơn và vài tầng sương mù. Thân hình nhỏ bé kia khẽ run lên, đôi tay vo thành nắm đấm giấu phía sau lưng.

Thế nhưng khi Điền Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn cậu, trên mặt Điền Bảo Bảo lại trở nên bình thường, cứ như chuyện mình không có daddy là lẽ dĩ nhiên, chẳng quan tâm lắm. Nó chỉ là một đứa nhóc bảy tuổi, thế nhưng lại cam chịu, nhẫn nhịn giỏi như vậy, chắc là đã trải qua rất nhiều lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor Heo Cute

Lại nhớ đến bộ dạng hung hãn, ý mạnh hiếp yếu của người đàn bà lúc này, lửa giận trong anh lại cháy lên ngùn ngụt.

Vừa ngồi lên xe, Lâm Dật đã gọi ngay cho trợ lý, lập tức triệu triệu Vân Thượng.

Điền Kỳ Kỳ nghĩ rằng anh chỉ muốn đe dọa chút thôi, ai ngờ lại làm thật. Cô khẽ run lên, người này đúng là một tay che trời, chỉ là ân oán của mấy đứa nhóc con thì có cần thiết phải làm lớn như vậy không.

Nhìn biểu hiện khiếp người trên mặt của Lâm Dật, những lời Điền Kỳ Kỳ vừa định nói ra mắc ngay ở cổ họng. Trong lòng cô ngơ ngẩn, anh làm như vậy là vì Điền Bảo Bảo sao? Chẳng lẽ anh phát giác ra được chuyện gì? Điền Kỳ Kỳ suy nghĩ lan man.

“Đi bệnh viện kiểm tra lại một chút đi.” Thật lâu sau, Lâm Dật mới mở miệng, phá hỏng bầu không khí im lìm chỉ có tiếng hít thở và tiếng ma sát của bánh xe.

“Không cần đâu chú Lâm, con không có việc gì đâu, chỉ trầy xước chút thôi, hai ngày sau là khỏi ấy mà.” Điền Kỳ Kỳ còn ngẩn ngơ, Điền Bảo Bảo đã lễ phép đáp. Khuôn mặt đang bị thương vì nói chuyện nên hơi đau, Điền Bảo Bảo cẩn thận mở miệng nói từng chữ.

Thấy Điền Kỳ Kỳ không có ý kiến gì, Lâm Dật liền bế lái sang hướng bệnh viện. Tuy rằng điều kiện về y tế của trường học Kinh Thánh rất tiên bộ, nhưng kiểm tra thêm một lần nữa thì anh mới yên tâm hoàn toàn.

“Bảo Bảo, chúng ta quay về Mỹ đi.” Sau khi trầm mặc hồi lâu, Điền Kỳ Kỳ mới tìm lại được giọng nói của mình. Cô ôm lấy Điền Bảo Bảo, dùng sức hơi mạnh, cứ như là sợ mất đi đứa nhỏ này.

Hai ngày nay cô luôn lo lắng, bởi vì chuyện Lâm Dật xuất hiện. Hơn nữa mới vừa về Trung Quốc, Điền Bảo Bảo lại gặp chuyện như vậy, cô lại càng lo lắng dữ dội. Cho nên cô quyết định cách xa Lâm Dật càng xa càng tốt, như vậy cô sẽ an tâm hơn, không phải thấp thỏm lo âu như mấy ngày vừa qua.

“Con rất thích ở đây, không phải mẹ đã quyết định ở lại đây sao?” Điền Bảo Bảo không hiểu tại sao cô tự nhiên thay đổi quyết định.

“Chú Lâm, hay là do chú phát lương ít cho mẹ con vậy?” Điền Bảo Bảo nhìn lên kính chiếu hậu, quan sát về mặt chuyên tâm lái xe Lâm Dật.

“Nếu vấn đề là tiền lương, tôi sẽ điều chỉnh lại phòng tài vụ. Thế nhưng vì chuyện bán thiết kế của ba, tôi đã thưởng thêm tiền cho cô rồi cơ mà.” Mới vừa nghe cô nói phải rời khỏi Trung Quốc, Lâm Dật có hơi chút chần chừ. Tuy rằng anh hiểu cô không nhiều, nhưng đối với tài năng thiên phú về thiết kế

của cô, anh biết rất rõ.

“Không, không phải vì cái này.” Điền Kỳ Kỳ khó xử

“Haizzz.” Cô thở dài, cuối cùng lại quyết định bỏ cái suy nghĩ về Mỹ đi. Thật ra nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ mà xuất ngoại, quay về Mỹ thì nhất định sẽ rất khó khăn. Cô nhìn xuyên qua cửa sổ, quan sát cảnh Ninh Thành phồn hoa, màu sắc lung linh, rực rỡ, dòng người tấp nập. Từng đợt gió nhẹ lướt qua, trêu chọc tâm tình bất an của cô.

“Tối rồi, Bảo Bảo, để chú bé nhóc.”

Tối bệnh viện, Điền Kỳ Kỳ đang định chuẩn bị xếp hàng đăng kí thì bị Lâm Dật ngăn cản, nói anh có người quen ở đây, có thể trực tiếp vào khám. Điền Kỳ Kỳ cũng không từ chối, thân phận của anh như vậy thì làm chuyện gì cũng đều tính toán nhanh gọn lẹ. Huống hồ anh còn là cha của Điền Bảo Bảo, mấy chuyện này vốn dĩ anh nên làm hết.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Editor: Heo cute

“Lâm Dật, đây là con trai mày à?” Mạc Vũ Sâm mới vừa nhận được điện thoại của Lâm Dật, nên ở phòng khám chờ anh. Mạc Vũ Sâm không hề nghĩ rằng, người đàn ông luôn luôn lạnh nhạt với mọi người, nay lại ôm một cậu nhóc đi khám bệnh.

“Đừng có nói xàm nữa, kiểm tra xem thằng nhóc có bị gì không đi!” Lâm Dật lạnh lùng nói.

“Không tin thì cậu cứ đưa cho ba Lâm xem đi, nhìn đôi mắt nè, cái mũi nè, cứ như là được đúc ra ấy.” Mạc Vũ Sâm vô tư mà nói, không hề chú ý đến sắc mặt đang dần biến hoá của Điền Kỳ Kỳ.

“Khụ khụ.” Điền Kỳ Kỳ cố ý ngắt ngang lời anh ta. Trên thực tế, Điền Bảo Bảo thật sự có phần giống với Lâm Dật. Nếu Điền Bảo Bảo ôm đi một chút, nhìn qua là sẽ thấy giống nhau. Nhưng thằng nhóc bây giờ lại hơi đỏ con, chỗ nào chỗ nấy đều đầy thịt, rất khó nhìn ra. Là do thằng nhóc hơi đỏ con, mấy cái góc mặt đầy thịt, rất khó nhìn ra. Con mắt Mạc Vũ Sâm tinh tường thật, Điền Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn anh ta một cái, chửi thầm trong bụng.

“Tao đem thằng bé đến kiểm tra chứ không phải đến để cho mày bói toán. Đứng là rảnh rồi sinh nông nổi.” Từ giọng điệu của Lâm Dật có thể nghe ra quan hệ của họ không bình thường. Mặc dù lời nói khó nghe, nhưng vẫn có ý châm chọc. Nếu là người khác, chắc Lâm Dật lười chẳng thèm nói.

Mạc Vũ Sâm bĩu bĩu môi, rồi cũng bắt đầu kiểm tra cho Điền Bảo Bảo.

“Không sao, không có chuyện gì, bôi thuốc đều đặn, mấy ngày sau sẽ lành. Vết thương trên trán e rằng sẽ hồi phục chậm, nhưng cũng không có vấn đề gì. Nhất định sẽ không để lại sẹo.” Mạc Vũ Sâm lười biếng nói. Sau đó đi lấy mấy bình thuốc mỡ, đưa cho Lâm Dật. “Trên chai có sản hướng dẫn sử dụng rồi.”

Trước khi Lâm Dật rời đi, Mạc Vũ Sâm không quên chen thêm một câu “Lâm Dật, mày yên tâm đi, tao sẽ không nói chuyện này cho cô tiểu thư kia của mày đâu.”

Lâm Dật hung dữ trừng mắt anh ta một cái, rồi bế Điền Bảo Bảo rời đi.

“Cô đừng để ý mấy lời nói kia, thật không biết điều.” Lên xe, Lâm Dật vừa khởi động xe vừa nhàn nhạt nói.

“Không có việc gì.” Điền Kỳ Kỳ cười cười nói.

Hỏi được địa chỉ nhà của Điền Kỳ Kỳ, Lâm Dật chở hai mẹ con về nhà. Điền Kỳ Kỳ thì hồi hận vô cùng, đáng lẽ cô không nên nói địa chỉ nhà mình cho anh.

Điền Bảo Bảo ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày vì bị thương. Theo lời của Điền Kỳ Kỳ, cậu nhóc không nên ra ngoài vì sẽ làm người khác sợ. Điền Bảo Bảo bĩu môi “Vẻ đẹp trai này của con đâu phải bị thương một chút là suy giảm được đâu, làm gì đến nỗi mà họ nhìn họ sợ chứ! Mẹ cứ làm quá!”

Góc nhỏ của editor: Mọi người đọc xong xuống dưới comment cho tui đi, comment nhiều với đánh giá tăng thì ngày mai tui ra 3 chương nè...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Heo cute

Điền Kỳ Kỳ ngồi xếp bằng trên sô pha, miệng nhai hoa quả chớp chớp “Chuyện quái gì cũng do con bé An Tiểu Mễ kia. Con trai à, tội gì con phải đơn phương một con bé như thế. Vì nó con đã bị thương thể này rồi, con từ bỏ đi.”

Điền Kỳ Kỳ thành thật khuyên bảo.

“Mẹ à, mẹ đừng có như mấy bà già ngăn cản tình yêu như trong phim chứ.”

Điền Bảo Bảo nằm trên sô pha, tay cầm ipad, cày game mới vừa ra. Điền Kỳ Kỳ không hỏi làm sao mà Điền Bảo Bảo quen biết được Lâm Dật, cô sợ phải biết câu trả lời.

Nhớ tới lời nói của Mạc Vũ Sâm, cô lại càng hoảng sợ. Nếu anh ta có thể nhìn ra sự thật thì sau này cũng sẽ có người nhìn thấu. Huyết thống quá kì quái mà, cùng huyết thống thì nhất định sẽ có sự ràng buộc.

Nhưng tới hôm qua Dịch Thần đã khai thông cô, làm suy nghĩ của cô có nhiều chuyển biến. Dịch Thần nói, nếu có một ngày cha của Điền Bảo Bảo muốn đoạt quyền giám hộ, Điền Kỳ Kỳ cũng có thể nhờ tới pháp luật để bảo vệ quyền giám hộ của mình.

Nếu người mẹ có đủ kinh tế nuôi con trưởng thành thì thần phán thường sẽ thiên vị cho người mẹ hơn. Mấy câu này đã trấn an Điền Kỳ Kỳ không ít. Cô bây giờ sẽ cố gắng trở nên lớn mạnh, uy quyền, cô còn muốn nỗ lực kiếm tiền, để sau này dù Lâm Dật phát hiện sự thật, cô cũng có thể giữ Điền Bảo Bảo bên cạnh.

Điền Bảo Bảo nhàm chán nên chạy tới công ty Điền Lâm tìm Lâm Dật. Cậu nhóc không biết vì sao mà từ ánh mắt đầu tiên đã yêu thích người chú xa lạ mà lạnh lùng này.

“Làm sao bây giờ, chú có cuộc họp gấp, không thể chơi với nhóc rồi. Hay là nhóc đến bộ phận thiết kế tìm mẹ đi.”

Lâm Dật tiếc nuối nói, lời nói chứa vài phần sùng nịnh, không lạnh nhạt như thường ngày.

Điền Bảo Bảo lắc đầu lia lịa “Không. Mẹ không thích con tới tìm chú, chú đừng có nói gì với mẹ con nhé.”

Đêm qua, Điền Kỳ Kỳ đã trình trọng cảnh cáo cậu nhóc, không được tiếp cận Lâm Dật. Không có nguyên nhân, chỉ cần tuân mệnh. Điền Bảo Bảo gật đầu đáp ứng, trong lòng thì lại quở trách, đúng là không công bằng.

Mấy ngày này ở nhà dưỡng thương, mẹ nuôi Lôi Vũ thì đi làm, chú Dịch Thần thì đi nước ngoài công tác rồi, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ biết đến nơi này.

Cậu nhóc nhớ đến kem ly lần trước được ăn, chính là mỹ vị nhân gian. Nghĩ đến điều này, con mắt đen liền chớp chớp, trong mắt ngập tràn sự thèm thuồng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Heo cute

Lâm Dật cung chiêu nhìn Điền Bảo Bảo

“Muốn ăn cái gì thì nói với cô ở ngoài kia. Vậy nhóc ở đây chơi, chú họp xong sẽ đưa nhóc đi chơi.”

Điền Bảo Bảo sung sướng gật đầu “Chú Lâm ơi, con yêu chú muốn chết.”

Cậu không hề che giấu niềm vui mừng của mình. Ai cũng vậy, khi còn nhỏ luôn mạnh mẽ, không sợ té ngã, không sợ bị đánh, và luôn dũng cảm bày tỏ tình yêu. Chỉ là khi chúng ta dần dần lớn lên, sự dũng cảm ấy có còn, hay là bị mờ nhạt dần không thôi.

“Cô biết không?”

“Cái gì?”

“Hai ngày này nghe thư kí nói, có một thằng bé hay đi tìm giám đốc. Giám đốc thì cung thời rồi, cái gì cũng chiều nó.....”

“Thật sao? Chẳng lẽ Lâm tổng ở bên ngoài.....”

“Chuyện này cũng bình thường mà, Lâm tổng đẹp trai lại khí chất, đâu phải ít phụ nữ muốn bò lên giường anh ấy. Đàn ông quyền rũ như giám đốc mà có con riêng thì cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên...”

“Nếu Phạm Thiên Du biết chuyện này, chắc có trò hay để xem rồi.”

“Thật không hiểu nổi làm sao Lâm tổng có thể chịu được tính tình của con mẹ Phạm Thiên Du kia “

“Cô không biết à. Nghe nói Phạm Thiên Du lớn lên có phần giống với mối tình đầu của Lâm tổng đấy.....”

“A? Không thể nào.... hahahaha... Vậy thì cô ả cũng chỉ là người thay thế thôi... hahahaha...”

Tiếng bàn luận ngày càng đi xa, Điền Kỳ Kỳ mới lấy lại hô hấp rồi từ phòng vệ sinh bước ra. Lúc này mấy câu cô gái kia nói Điền Bảo Bảo sao?

Tự lắc lắc đầu, nhất định không phải rồi, cô đã cảnh cáo Điền Bảo Bảo rồi, nhất định con trai sẽ không phản bội lại mẹ.

Điền Kỳ Kỳ tự soi gương mặt mình, cái gì mà “Đâu phải ít phụ nữ muốn bò lên giường của anh ấy”.

Hồi đó rõ ràng là anh ta kéo mình lên giường, cô cũng chẳng hề đồng ý. Cô là bị cưỡng hiếp!

Điền Kỳ Kỳ lặng người nhớ tới bảy năm trước, anh ta ôm mình nhưng lại gọi tên một người khác, chắc là mối tình đầu của anh ta rồi.

Điền Kỳ Kỳ đem nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, chuyện của anh ta cũng chẳng liên quan tới mình, tự nhiên lại suy nghĩ bậy bạ. Tự quở trách mình xong, Điền Kỳ Kỳ mới nhắc chân ra khỏi toilet.

Trải qua một khoảng thời gian dài, Điền Kỳ Kỳ cuối cùng cũng làm xong lễ vật cho Lâm lão gia. Cô cố gắng làm nhanh nhất có thể để mình không dính líu tới Lâm Dật nữa.

Nếu buổi tối bảy năm trước là sai lầm, thì sau đêm hôm đó, cô luôn nỗ lực sửa chữa sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Editor: Heo cute

“Rebecca, tôi đã làm xong lễ vật cho Lâm lão gia rồi, cô đưa lên giúp tôi đi.” Điền Kỳ Kỳ vừa nghĩ đến việc phải gặp Lâm Dật thì liền lo lắng, trong tình huống này cô chỉ biết nhờ Rebecca.

“Sorry Kỳ Kỳ, không phải tôi không muốn giúp cô, nhưng lượng tiêu thụ ở khu Hoa Đông bị gặp trục trặc cho nên tôi phải đến xem thế nào, chuyện của Lâm tổng cô lo đi, anh ấy không ăn thịt cô đâu mà sợ.”

Nói rồi Rebecca rời đi ngay, chỉ để lại Điền Kỳ Kỳ đứng ngẩn ngơ trong phòng, xem ra chuyện ở khu Hoa Đông rất gấp nhưng mà cô không thể chắc chắn rằng người đàn ông kia không ăn thịt cô được, chẳng phải bảy năm trước anh đã ăn sạch sành sanh cô ư.

Vừa nhớ tới khuôn mặt sắc sảo mà lạnh lùng ấy, tim của Điền Kỳ Kỳ đập nhanh hơn, cô chuẩn bị đầy đủ tâm lý rồi mới xuất phát.

Đây là lần thứ hai Điền Kỳ Kỳ vào phòng của Lâm Dật, anh vẫn duy trì tư thế cầm cúi vào bàn làm việc. Có lẽ là chú ý đến sự xuất hiện của cô, anh ngẩng đầu, “Cô ngồi đi”.

Nói mấy chữ xong, anh đứng dậy sửa sang lại quần áo rồi bước đến ngồi đối diện cô, “Nghe nói cô đem sản phẩm tới rồi à.”

“Anh xem thử có hài lòng không, nếu không hài lòng tôi sẽ sửa lại sau.” Điền Kỳ Kỳ đưa sợi dây chuyền ra trước mặt anh, dưới ánh mắt thâm thúy của anh, cô liền trở nên tự ti. Mặc dù bản thiết kế đã được anh đồng ý nhưng dù sao thì lý thuyết với thực tế cũng có điểm khác nhau, Điền Kỳ Kỳ hơi hồi hộp.

Lâm Dật cẩn thận nhìn sợi dây chuyền trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, không nghĩ cô ấy lại làm được cái này trong thời gian ngắn như vậy.

Nghĩ lại anh đúng là hơi khinh thường cô rồi, cái đáng nói chính là cái này thật sự hoàn mỹ, nhất định ba sẽ rất thích, vậy anh yên tâm về chuyện quà cáp rồi.

“Đề cảm ơn, tôi sẽ mời cô ăn bữa cơm.” Lâm Dật vui mừng mà nói ngay.

Điền Kỳ Kỳ giật mình, trong lòng muốn từ chối nhưng khi nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó lường kia, tỏ vẻ đây không chỉ là một cái trả ơn mà đó chính là mệnh lệnh không thể làm trái. Khuôn mặt góc cạnh kia che dấu hết nội tâm, làm người khác không thể đoán ra được anh đang nghĩ gì. Điền Kỳ Kỳ cắn bản không thể từ chối, chỉ biết gật gật đầu.

“Chúng ta sẽ đi nơi nào ăn vậy?” Điền Kỳ Kỳ lơ đãng hỏi, không phải là Hồng Môn Yến đấy chứ.

“Yên tâm, không phải là Hồng Môn Yến đâu” Lâm Dật như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, tiếp lời. Từ trước đến nay anh không muốn mắc nợ ai cả. Thật ra lúc này anh định nói tăng thêm tiền lương cho cô nhưng lời nói ra tới cửa miệng thì đột nhiên bị chặn lại.

Điền Kỳ Kỳ không mang Điền Bảo Bảo đến cùng, hai người họ dù sao cũng là cha con, cô sợ rằng cái huyết thống kia sẽ làm cho Lâm Dật nghi ngờ. Vậy nên cô luôn không muốn hai người họ gặp mặt nhau.

Điền Kỳ Kỳ vất vả lắm mới tìm được nhà ăn theo như lời mời của Lâm Dật. Cả nhà hàng có thiết kế rất độc đáo, không ở trong Ninh Thành nhưng vẫn rất ưu nhã và xa hoa.

Nhân viên nhà hàng dẫn Điền Kỳ Kỳ đến một cái phòng. Lâm Dật đã ngồi sẵn bên trong. Điền Kỳ Kỳ chỉ gật gật đầu chào hỏi. Hôm nay Lâm Dật mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may vừa vặn, trên cổ có một cái nơ rất thu hút ánh nhìn.

“Tôi mới vừa đến thôi, cô ngồi đi.” Lâm Dật hơi buồn cười, mỗi lần nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ, cô đều làm ra vẻ mình phạm lỗi gì đấy, luôn cúi đầu trốn tránh. Nhìn kĩ lớp trang điểm trên mặt Điền Kỳ Kỳ, Lâm Dật hơi vừa lòng, không quá mức tỉ mỉ nhưng tinh tế và đơn giản.

Nhận thấy được ánh mắt đánh giá của Lâm Dật, Điền Kỳ Kỳ hơi ngại ngùng, ngồi xuống. Cô cứ tưởng rằng đây chỉ là một bữa ăn đơn giản cho nên chỉ trang điểm qua loa. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng với quần jean đen, thậm chí cũng không mang cao gót mà chỉ có đôi giày bệt, có khi nào anh nghĩ cô không tôn trọng anh không?

Nhìn thấy hết thảy diễn biến trên khuôn mặt Điền Kỳ Kỳ, đầu tiên là nhìn mình chăm chú, sau đó lo lắng rồi lại khản trương, bây giờ lại có vẻ như muốn xin lỗi.

Lâm Dật cảm thấy quá trình thay đổi cảm xúc của cô ấy thật là phức tạp, rồi anh lại nhìn bộ quần áo đơn giản của Điền Kỳ Kỳ, cực kỳ vừa vặn, làn da trắng nõn, nhìn thế nào cũng không ra bà mẹ có con bảy tuổi. Nếu không phải Điền Bảo Bảo có một chút nét giống với Điền Kỳ Kỳ thì nhất định anh sẽ không tin Điền Bảo Bảo là do cô sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Editor: Heo cute

“Cô muốn ăn gì?” Lâm Dật tỏ ra rất ga lăng, đẩy menu đến trước mặt Điền Kỳ Kỳ.

“Tôi dễ ăn lắm. Lâm tổng, anh cứ chọn đi.”

Cho dù ngồi cách nhau một cái bàn, Điền Kỳ Kỳ vẫn có chút bối rối. Mỗi khi nhìn anh, cô luôn nhớ đến đêm bảy năm trước. Cái suy nghĩ này chính là điều kinh khủng nhất đối với cô.

“Đem mấy món như cũ. Lấy thêm một chai rượu vang Chateau Lafite Rothschild.”

Nghे Lâm Dật nói với nhân viên như vậy, Điền Kỳ Kỳ liền nhận ra anh chính là khách quen ở đây. Thấy người ta gọi một chai rượu đắt giá như vậy mà không hề chớp mắt, chai rượu này cũng hơn 40 triệu đấy. Điền Kỳ Kỳ tròn tròn mắt nhìn anh. Quá hoang phí rồi!

Nếu như đây là thành ý muốn cảm ơn của anh thì cô cảm động rơi nước mắt mất. Quá phí phạm. Thật đúng là quá phí phạm!

Lâm Dật không nói gì, Điền Kỳ Kỳ cũng không biết nên nói cái gì cho phù hợp. Điền Kỳ Kỳ chỉ biết đảo con ngươi qua lại để che giấu vẻ bất an của mình. Cô nhìn xuyên qua cửa kính nhà hàng, nhìn cảnh Ninh thành tuyệt đẹp, màu sắc rực rỡ, cứ như là đang chuẩn bị cho một bữa tiệc hoành tráng.

Rút tầm mắt về, Điền Kỳ Kỳ nhìn thấy Lâm Dật cũng đang nhìn mơ màng ở đâu đó ngoài cửa sổ. Trông anh đẹp trai kinh khủng, mà lạnh lùng cũng kinh khủng, ai trên đời này nhìn cũng đều không thể rời mắt.

Điền Kỳ Kỳ chăm chú nhìn anh mà quên hết mọi chuyện xung quanh.

Lâm Dật đang muốn mở miệng nói cái gì đó, để làm cho không khí bớt ngưng ngừng đi.

Vừa nghiêng đầu sang nhìn Điền Kỳ Kỳ, anh phát hiện ra cũng cũng đang ngẩng đầu nhìn mình. Đôi mắt kia đẹp, sáng lấp lánh như sao đêm, khiến anh không tự chủ được mà nhìn vào nó. Hoá ra mình đẹp trai như thế sao! Lâm Dật cười thâm trong bụng, anh luôn biết rõ mọi người ở sau lưng mình đều khen mình đẹp trai đến chết người, nhưng những người kia chỉ dám lén lút đánh giá mình. Còn Điền Kỳ Kỳ lại trắng trợn, không chút giấu diếm mà nhìn mình chăm chăm.

“Cô Điền à. Tôi đẹp trai đến như vậy sao? Cô đã nhìn tôi 10 phút rồi đấy!” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“A? Ngại quá tôi.” Bị vạch trần như thế, Điền Kỳ Kỳ xấu hổ cúi đầu, gương mặt đỏ ửng lên. Lâm Dật quan sát người trước mặt, không ngờ lúc cô ấy xấu hổ lại buồn cười đến như thế.

May mắn là ngay lúc này người phục vụ tiến vào, Điền Kỳ Kỳ mới bớt xấu hổ đi một chút.

Lâm Dật rót rượu cho Điền Kỳ Kỳ. Cô liền nhắc cốc lên uống hết sạch, hoàn toàn đã quên những ý nghĩ lúc trước. Đây chính là chai rượu hơn 40 triệu đó!

“Mùi vị thế nào?” Lâm Dật kinh ngạc vô cùng với cách uống rượu kì lạ của Điền Kỳ Kỳ.

Đột nhiên Lâm Dật hỏi như thế, một nửa rượu còn lưu lại trong miệng của Điền Kỳ Kỳ còn chưa nuốt hết liền sặc lên trên mũi. Đôi mắt cô ửng đỏ. “Khụ khụ.” Cô ho khan kịch liệt, thật lâu sau mới ngừng được. Điền Kỳ Kỳ thấy què tột độ.

“Cô không sao chứ?” Lâm Dật lo lắng hỏi han.

“Không sao, không sao!” Điền Kỳ Kỳ cười miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor Heo cute

Điền Kỳ Kỳ chú ý đến từng cử chỉ, từng hành động của Lâm Dật khi dùng cơm, phải gọi là không thể chê được! Cô thầm khen, đúng là người cao quý có khác.

Đột nhiên cô phát hiện có một đĩa cà rốt trước mặt anh vẫn còn nguyên, chưa có ai động vào. Vậy là anh ấy không thích ăn cà rốt. Haizz thật không nghĩ tới bệnh kén ăn của Điền Bảo Bảo lại di truyền từ Lâm Dật. Mỗi lần ép nó ăn cà rốt thì biểu hiện của nó chẳng khác gì bị ép uống thuốc độc vậy.

“Lại nhìn tôi làm cái gì? Cô ăn không ngon sao? Hay là vẫn cảm thấy “ăn” tôi là ngon nhất?”

Lâm Dật dường như bị nghiền trên choker Điền Kỳ Kỳ, vô thức mở miệng nói đùa.

(Editor: có nên mở tiệc ăn mừng Lâm ca đã chọc Điền tỷ không... huhu)

Điền Kỳ Kỳ không thể nuốt trôi bữa cơm này “Tôi. Tôi no rồi.”

Mặt Điền Kỳ Kỳ đỏ lên vì chút rượu vừa uống lúc nãy.

“Thật không? Nhưng mấy đĩa đồ ăn trước mặt cô vẫn còn nguyên cơ mà. Xem ra khẩu vị ở đây không hợp với cô Điền đây rồi.”

Lâm Dật nói như vậy, nhưng ngữ điệu thì chẳng có chút tỏ ra áy náy.

Đây căn bản không phải là muốn cảm ơn cô mà chính là tra tấn cô. Trong lòng của Điền Kỳ Kỳ thét gào.

Cô hung hăng lấy dao nĩa trong tay, cắt miếng bít tết trên bàn, cứ như miếng bít tết ấy có hận thù lớn gì với cô vậy.

Bỗng dung một đôi tay bắt được cổ tay cô, một tia ám áp từ tinh mạnh lan tràn ra khắp cơ thể, làm cả người Điền Kỳ Kỳ run lên, quên mất phải dẫn tay

ra.

Lâm Dật lạnh lùng kéo cô ra khỏi phòng, Điền Kỳ Kỳ cho rằng anh vì mình mà nổi giận, trong lòng sợ hãi và bất an.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Editor Heo cute

Thế nên khi đi ra tới cửa, cô bị vướng, lao đảo. Trọng tâm của thân thể bị mất đi, Điền Kỳ Kỳ ai oán, chắc chắn là phải “hun” mặt đất rồi.

Thế nhưng chào đón cô không phải là mặt đất rắn lạnh, lưng cô tự nhiên ẩm áp lên. Điền Kỳ Kỳ nhận ra mình đang ở trong ngực Lâm Dật, khuôn mặt liền đỏ như gấc.

“Cô không sao chứ?” Lâm Dật ôm lấy cô, hơi thở nóng ẩm phả vào tai, làm Điền Kỳ Kỳ gần như mê muội.

Nhận ra hai người đang ở tư thế ẩm muội, Điền Kỳ Kỳ vội vàng đứng thẳng thân mình, lui ra phía sau vài bước, rời khỏi cái ôm áp của anh!

Đáng chết, chết tiệt! Điền Kỳ Kỳ xấu hổ cúi đầu...

“Còn không đi sao? Cô muốn ngủ lại ở đây sao?”

Lâm Dật đi vài bước rồi thì phát hiện cô vẫn chưa di chuyển, liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Điền Kỳ Kỳ đứng ngẩn người ở đó, cúi đầu, thoáng nhìn như một cái tượng.

Lâm Dật nhú nhú mày, cô gái này có phản ứng thật chậm.

Điền Kỳ Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt long lanh chớp chớp mấy cái, vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ. Hai bên má lộ ra hai lúm đồng tiền, giống như một hồ nước có vài gợn sóng nhẹ, thế nhưng lại làm trái tim Lâm Dật đập mạnh.

“Cô thích ăn món gì?”

Nhớ lại lúc nãy, Điền Kỳ Kỳ ăn rất ít, uống công Lâm Dật gọi thêm cơm cho cô.

“Hả?”

Điền Kỳ Kỳ đang tự trách mình hôm nay biểu hiện quá kém, đột nhiên nghe anh hỏi như thế thì không biết phải trả lời như thế nào.

“Cô chắc là chưa no, lúc nãy có ăn gì đâu.”

Điền Kỳ Kỳ cuối cùng cũng hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Là anh lo lắng cho mình lúc nãy chưa ăn cái gì cả.

Nhưng mà ai có biết, mấy món sơn hào hải vị kia không phải là để hưởng thụ, mà là để tra tấn cô.

Điền Kỳ Kỳ nghĩ kĩ rồi, mới trả lời dứt khoát “Lâm tổng, không cần lo, tôi đã ăn no rồi. Bình thường tôi cũng ăn ít như vậy thôi.”

Điền Kỳ Kỳ sợ Lâm Dật không tin, nói thêm một câu khẳng định.

Thật là! Lâm Dật hừ lạnh một tiếng, nhưng không vạch trần cô.

Anh nhớ rõ lần trước dẫn Điền Bảo Bảo đi chợ, Điền Bảo Bảo mua một đồng đồ, nói là đem về cho mẹ ăn, tại mẹ ăn như heo...

Ngồi chung xe với Lâm Dật, Điền Kỳ Kỳ thấy lạnh lẽo vô cùng. Tiếp xúc với anh thế này, cô cảm thấy có nguy cơ tiềm ẩn rất lớn.

Cho nên xe vừa phanh lại, Điền Kỳ Kỳ gấp gấp liền “bay” xuống. Xa anh chừng nào, cô như thấy mình được sống lại chừng đó.

“A!”

Bởi vì “bay” ra nhanh quá, đầu cô cụng vào cửa xe một cái. Cô sờ sờ trán, liếc nhìn anh oán trách.

Lâm Dật lúc này mới nhấn nút, mở dây an toàn. Nhìn Điền Kỳ Kỳ liếc mình xong rồi rời đi ngay, Lâm Dật có chút bất đắc dĩ.

Cô ấy hình như rất sợ mình.

Vốn định lên lầu gặp Điền Bảo Bảo một chút, nhưng chỉ sợ khi vào nhà cô ấy cũng tránh mình như tránh tà. Vậy nên Lâm Dật bỏ ý định đó đi, đập chân ga, biến mất trong màn đêm....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Heo cute

Điền Kỳ Kỳ mang tinh thần hoảng hốt vào nhà.

“Mẹ về rồi. Thế nào, chú Lâm mời mẹ đi đâu ăn vậy? Có món gì ngon không?”

Điền Bảo Bảo nhanh như chớp chạy đến bên Điền Kỳ Kỳ, muốn trực tiếp hỏi thăm tin tức. Đương nhiên mục đích của nhóc không chỉ là thế, tiếp xúc được một thời gian, Điền Bảo Bảo vô cùng thích Lâm Dật, vì thế cậu nhóc có một mong muốn khác.

“Không biết, mẹ cũng không để ý tên nhà hàng nữa. Nhưng mà phong cảnh ở đó không tồi, với lại nó cũng không ở trong thành phố.”

Điền Kỳ Kỳ cố gắng che giấu hết cảm xúc của mình trước mặt con trai, cô cười một cách miễn cưỡng.

“Trời ạ, Kỳ Kỳ, không phải là nhà hàng kia đấy chứ. Mà có biết nhà hàng đó chỉ mời khách VIP, khách quý thôi không. Không phải ai có tiền cũng vào được chỗ đó đâu.” Lôi Vũ ngạc nhiên rống to.

Đầu óc của Điền Kỳ Kỳ có chút hỗn độn nên cũng không phản ứng thái quá với lời nói của Lôi Vũ. Ở nơi có thể mua được chai rượu đắt tiền kia thì chẳng phải là nơi bình thường.

“Bảo Bảo, mẹ hơi mệt.” Điền Kỳ Kỳ có cảm giác mệt mỏi cả thể xác và tinh thần. Mỗi khi phải gặp Lâm Dật, cô đều mệt mỏi vô cùng. Tâm trạng của cô bây giờ rất tệ.

“À, vậy con sẽ chơi một mình.” Điền Bảo Bảo rất hiểu chuyện mà trở lại phòng của mình.

Trong lòng cậu nhóc vô cùng nghi hoặc, tại sao mẹ với chú Lâm mới ăn với nhau một bữa cơm thì về nhà lại ỉu xiu như vậy. Định gọi cho chú Lâm hỏi có chuyện gì, nhưng rồi thẳng nhóc lại không làm.

Điền Bảo Bảo cảm thấy trước hết mình nên biết rõ sự việc rồi tính sau. Nhưng theo bản năng của người làm con, cậu cảm thấy mẹ với chú Lâm nhất định có vấn đề!

“Mày làm sao vậy? Sao lại thất thần như vậy? Có chuyện gì à?”

Lôi Vũ nhìn về mặt sắp chết tới nơi của Điền Kỳ Kỳ, rõ ràng trên trán có viết hai chữ “có chuyện”.

“Không có việc gì, do tao hơi mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Điền Kỳ Kỳ cứng nhắc nói. Cô không biết nên nói chuyện này với cô bạn mình như thế nào. Nhiều năm trước cô bị cưỡng hiếp bởi một người đàn ông, bây giờ lại phát hiện người đó chính là giám đốc của mình. Thật là quá cầu huyết mà!

“Mày đừng có dùng cái trò con nít ấy lừa tao. Nhìn cái bộ dạng mặt hồn mất vía của mày thì tao biết liền. Nói ra cho tao biết đi, thì tao mới giúp được mày.”

Điền Kỳ Kỳ nhiều năm vẫn vậy, cô ấy có việc gì cũng biểu hiện hết trên khuôn mặt, thế mà bây giờ lại cứng đầu phủ nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: My mắt nết và Heo cute

Điền Kỳ Kỳ phân vân “Tao..... Không biết nên nói như thế nào.”

“Thế mày không xem tao là bạn mày à? Cũng không xem tao là mẹ nuôi của con trai mày à? Cái gì cũng không nói. Hôm nay nếu mày nói cho tao là mày bị xxx rồi có thai thì tao cũng chẳng bắt ngờ nữa đâu.”

Lôi Vũ nghĩ cái gì là nói cái đó, chỉ khi cô đối mặt với Dịch Thần thì mới tỏ ra ngượng ngùng.

Điền Kỳ Kỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lôi Vũ. Mang tiếng là bạn bè tốt mà lại nghĩ mình bị xxx.

“Chẳng lẽ tao nói đúng hả?” Thấy Điền Kỳ Kỳ không phản đối, Lôi Vũ liền hoảng sợ.

“Đừng tỏ cha mày ấy! Đừng có tưởng tượng lung tung.” Điền Kỳ Kỳ trừng mắt liếc cô một cái, dăm trù ẻo mình.

“Thế thì tại sao? Nói đi. Mày đừng có làm tao tò mò!” Lôi Vũ kéo Điền Kỳ Kỳ vào phòng ăn, năn nỉ mãi thì cô mới chịu nói.

“Được rồi! Tao nói cho mày nhưng mày nhất định phải giữ bí mật, không được nói cho bất kỳ ai.”

Điền Kỳ Kỳ dằn dò cẩn thận. Nếu Lâm Dật biết Điền Bảo Bảo là con trai của anh ta, chẳng biết mọi chuyện sẽ loạn như thế nào nữa.

“Yên tâm đi, tao nhất định sẽ giữ kín như bưng. Mày nghĩ tao nói với người khác làm cái gì?”

Một lúc lâu sau, Điền Kỳ Kỳ mới chần chừ mở miệng “Lâm Dật chính là người đàn ông bảy năm trước...”

“Cái gì! Mày nói Lâm Dật tổng giám đốc của tập đoàn Điền Lâm chính là người đàn ông bảy năm trước, cũng chính là.....”

Lôi Vũ thoáng đề thấp âm thanh “Anh ta chính là cha của Điền Bảo Bảo...”

Trái đất này đúng là tròn mà. Lúc trước cô vẫn luôn cảm thấy cuộc đời của Điền Kỳ Kỳ thật đen tối, không được ông trời yêu thương, cha mẹ thì mất sớm, ở một mình đã khổ rồi lại có thêm Bảo Bảo, trở thành người mẹ đơn thân bị thiên hạ chỉ trích.

Thế nhưng hôm nay, ngay tại giờ phút này Lôi Vũ đã thay đổi suy nghĩ. Điền Kỳ Kỳ phải là cực kỳ may mắn mới có điểm phúc được xxx với Lâm Dật, lại sinh cho anh ta một đứa con lành lợi.

“Thế còn anh ta thì sao?”

“Anh ta không nhớ rõ tao, với lại anh ta cũng có bạn gái rồi. Tao với Lâm Dật không phải là hai người trong cùng thế giới, tất nhiên không thể đến được với nhau.”

Điền Kỳ Kỳ cúi đầu, nói thực sự điều mà cô lo lắng nhất chính là Lâm Dật biết được chân tướng sự việc, rồi nhất định sẽ mang Điền Bảo Bảo đi. Điền Kỳ Kỳ đã sớm nhận thức rằng, hai người một trời một vực, không hề mang vọng tưởng sẽ ở bên nhau, cùng nhau nuôi con.

“Đừng không, thực sự là như vậy hả? Vậy thì mày còn suy nghĩ cái gì nữa?”

Lôi Vũ nói một câu thẳng thừng chọc vào tâm tư của Điền Kỳ Kỳ. Nhìn thấy cô nói chuyện, đặc biệt là lúc nhắc đến Lâm Dật, đôi mắt Kỳ Kỳ có tàn suất chớp nhanh hơn bình thường. Bây giờ nói Điền Kỳ Kỳ không có ý gì với Lâm Dật thì có chết Lôi Vũ cũng không tin.

“Tao.....”

Điền Kỳ Kỳ biết rằng không thể lừa gạt được Lôi Vũ.

“Tao cũng không biết như thế nào nữa. Mỗi lần tới gần anh ta thì tao lại lo lắng bất an. Nói chuyện không thôi mà cũng ập ứng mãi, đi đứng thì xiêu vẹo, đầu óc thì rối tinh rối mù....”

Điền Kỳ Kỳ thở dài nói, cô tự trách mình thật là không có tiền đồ.

“Mày nghĩ nhiều như vậy làm gì. Sau này mày cũng không cần phải trốn tránh nữa. Mày ở trong công ty người ta thì tránh làm sao được.”

***Heo: mưa bão lũ lụt khó khăn đăng truyện cho mấy đứa quá...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Heo cute

“Chắc là tao xin nghỉ việc.” Điền Kỳ Kỳ yếu xìu nói.

“Mày ngu quá.”

Lôi Vũ không chút khách khí mà mắng Điền Kỳ Kỳ, chọc chọc cái trán của cô, rồi lại tiếp tục mở miệng.

“Công việc hiện tại của mày thì quá thuận lợi, hôm nay lại còn được anh ta mời đi ăn cơm. Nếu bây giờ mày xin nghỉ việc thì chẳng phải để lộ cho anh ta biết trong lòng mày có ý gì khác sao. Mày đừng có biểu hiện cảm xúc quá mức, ngay cả bà mày đây còn nhận ra thì nói gì tới Lâm Dật.”

Lôi Vũ không hề bi quan như Điền Kỳ Kỳ, nói không chừng sẽ có một ngày Lâm Dật lại bị “đỉnh thánh” Kỳ Kỳ nhà mình thì sao. Thế mà con quẻ Điền Kỳ Kỳ chỉ có chuyện một chút là đòi nghỉ việc, đúng là ngu ngốc, đúng thật là quá ngu ngốc.

“Ồ...”

Ngẫm lại Lôi Vũ nói cũng rất có lý, Điền Kỳ Kỳ lại mềm lòng. Rồi cô cũng kết luận, vẫn nên cố gắng kiếm thật nhiều tiền, rồi mới có thể nuôi Điền Bảo Bảo đến tuổi vị thành niên.

“Vội lại mày cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Chuyện có lẽ không đến mức như mày nghĩ đâu. Có khi anh ta còn chẳng thích có con nữa là.....”

“Không có chuyện đó đâu, mày đừng nói bừa, do mày chưa thấy thái độ của Lâm Dật đối với tiểu Bảo đấy. Có đôi lúc tao sợ tình phụ tử của hai người họ mạnh mẽ quá, rồi Lâm Dật tự nhiên sẽ đoán ra được mọi chuyện luôn ấy.”

Bây giờ đầu óc của Điền Kỳ Kỳ vô cùng rối rắm.

“Tao nói thế mà mày không nghe. Mày đừng có đoán mò vô dụng. Tới đâu rồi tính tới đấy, ông trời không tuyệt đường người. Thôi mày mệt thì nghỉ sớm chút đi. “Lôi Vũ an ủi một chút, thấy cũng đã khuya rồi, mới đẩy cửa ra về.

Ngay lúc đó, một bóng dáng nho nhỏ vụt qua cửa phòng Điền Kỳ Kỳ. Nghe được tiếng bước chân của Lôi Vũ ngày càng gần, Điền Bảo Bảo kích động, ba chân bốn cẳng chạy như bay, lại không gây ra tiếng động nào, phi vào phòng của mình.

Cậu không phải cố ý muốn nghe hai người nói chuyện, chỉ là vô tình nghe loáng thoáng được hai chữ “Lâm Dật” thì Điền Bảo Bảo liền nảy sinh tính tò mò, ghé tai vào cửa nghe lén một chút, ai ngờ nghe một lúc lại biết được thân phận thật sự của mình.

Duỗi thẳng mình trên giường, tâm trí của Điền Bảo Bảo đang chịu một đả kích cực kỳ lớn.

Cậu nhóc vẫn luôn hy vọng, vẫn luôn chờ đợi một daddy chân chính, một daddy đời thực, một người bằng xương bằng thịt... Đâu ngờ rằng, người mình vẫn hằng mong đợi chính là chú Lâm Dật...

Một sự yên tĩnh, một chút hưng phấn, một chút sung sướng lấp đầy trái tim của Điền Bảo Bảo. Cuối cùng thì cậu nhóc đã thoát gọi tên gọi “Thằng nhóc không có cha”.

Nhưng mà chú Lâm Dật sẽ thích có con trai chứ? Chính chú ấy đã vứt bỏ mẹ con mình nhiều năm như vậy... Nghĩ đến điều này, Điền Bảo Bảo tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Heo cute

Điền Bảo Bảo thức trắng đêm trần trọc suy nghĩ, có nên nói mọi chuyện với Lâm Dật không.

Chú Lâm có thích mình không? Có thích mẹ Kỳ Kỳ của mình không? Chú ấy sẽ đồng ý trở thành một gia đình với hai mẹ con mình không?

Từng câu hỏi, từng vấn đề thi nhau kéo đến trong đầu. Nhìn bộ dạng khác thường của mẹ là biết mami có cảm tình với chú Lâm.

Mặc dù mẹ vẫn oán trách hành vi năm xưa của chú ấy nhưng dù sao cũng đã trải qua nhiều năm rồi. Với lại mẹ Kỳ Kỳ là kiểu người mà chỉ cần người khác đối tốt với mình một chút thôi thì đã nguyện làm trâu làm ngựa cho người ta rồi. Xem ra là đứa con đẹp trai này phải đứng ra thu phục hai con người kia rồi.

Điền Bảo Bảo chỉ tò mò thái độ của Lâm Dật khi biết mọi chuyện là thế nào thôi. Hai con người đen lúng liếng di chuyển qua lại, sự kích động khi biết thân phận thực sự của mình đến bây giờ vẫn chưa hết.

Từ đó trở đi, Điền Bảo Bảo luôn siêng năng chăm chỉ đến tập đoàn Điền Lâm hơn. Mục đích duy nhất chính là để bồi dưỡng tình phụ tử mà hai người đã bỏ lỡ bao nhiêu năm qua.

“Chú Lâm à, chú cũng không thích ăn cà rốt giống con nè. Hai chúng ta có nhiều điểm giống nhau nhỉ?”

Có đôi lúc Điền Bảo Bảo còn “tốt bụng” đến mức nhắc khéo “người cha chưa nhận ra con trai” của mình.

Cậu tưởng tượng đến một ngày Lâm Dật biết được mình có một đứa con đáng yêu, đẹp trai, thông minh, lanh lợi như thế thì nhất định sẽ ngất vì mừng mất.

“Chú Lâm à, nếu chú là cha của con thì tốt quá rồi.”

Điền Bảo Bảo thường tự nhiên một cách cố tình làm nũng với “người cha chưa nhận ra con trai đáng yêu, đẹp trai, thông minh, lanh lợi” của mình.

“Mẹ nhóc cũng không biết cha nhóc là ai sao?” Lâm Dật bỗng nhớ đến người phụ nữ vụng về, mơ mơ màng màng kia. Chẳng lẽ lại mơ hồ tới mức không biết cha của con mình? Hay là do cô ấy bị lừa?

“Không phải đâu! Mẹ con tất nhiên là biết rồi nhưng mẹ cố tình trốn tránh cha con đấy!” Điền Bảo Bảo nhớ tới cuộc đối thoại của Điền Kỳ Kỳ và Lôi Vũ hôm trước thì không khỏi có chút đau lòng.

“Thế thì tại sao? Chẳng lẽ cha của nhóc là giang hồ, là người xấu à?” Nghe Điền Bảo Bảo nói như vậy, Lâm Dật càng thất sắc thêm.

Rõ ràng là Điền Kỳ Kỳ biết Điền Bảo Bảo thiếu thốn tình thương của cha, mà cô cũng biết người đàn ông kia, tại sao lại phải giấu diếm.

“Thật ra thì..... Chú à, nếu con nói ra thì chú đã biết toàn bộ bí mật của con rồi, không công bằng tí nào. Chú cũng nói ra một bí mật để trao đổi với con đi.” Điền Bảo Bảo khôn khéo nói, nhất định không thể chịu thiệt.

“Thằng nhóc này. Thế nhóc muốn biết cái gì? Nếu muốn biết chú đây có bao nhiêu tài sản thì chỉ sợ không thể nói chính xác cho nhóc được.” Lâm Dật biết đầu óc mình không thắng nổi đầu óc thằng nhóc trước mặt, mở miệng ra nói đùa.

“Ừì xời, con biết cái đó để làm gì? Chỉ cần con muốn biết thì cũng đoán ra được thôi.” Điền Bảo Bảo vỗ bộ ngực, đồng dạng nói.

“Ghe nha, khẩu khí không nhỏ.” Lâm Dật bị câu nói của Điền Bảo Bảo chọc cười, cong miệng cười nhẹ một chút.

“Vậy nhóc muốn biết bí mật gì của chú nào?” Lâm Dật kéo kéo vành tai của Điền Bảo Bảo, nhẹ nhàng nói.

“Con muốn biết..... Chú Lâm à, bông tai của chú có phải có ý nghĩa rất đặc biệt với chú không?”

Điền Bảo Bảo đã sớm nhận ra bông tai của Lâm Dật, nó không phải là trang sức mà mấy kẻ nhà giàu đeo lên để khoe khoang giàu có.

Nhưng Lâm Dật thì khác, cả người anh chỉ có duy nhất cái bông tai này, từ khi Điền Bảo Bảo biết Lâm Dật đến giờ đều chưa hề được thay sang cái khác.

Lâm Dật hơi ngạc nhiên vì khả năng quan sát của thằng nhóc này. Mặc dù sự hiếu kỳ của Điền Bảo Bảo đã chạm đến vết thương trong lòng anh, nhưng dù sao cũng đã hứa rồi, anh cũng không giấu diếm làm gì nữa.

Bàn tay theo thói quen sờ sờ bông tai. “Cái này là chú dùng tro cốt của người chú yêu để làm.” Giọng nói trầm khàn, nghẹn ngào, rồi anh thở dài một cái.

Xem ra Lâm Dật vẫn còn nhớ đến mỗi tình trước kia rất nhiều. Điền Bảo Bảo vừa cảm động vì tình cảm sâu đậm của Lâm Dật, lại vừa cảm thấy bất an.

Nếu chú Lâm yêu bạn gái cũ như vậy, còn mẹ mình thì sao đây? Nguy rồi! Mẹ à, nếu mà mẹ chịu thua một người đã chết thì đứa con trai này sẽ khinh bỉ mẹ cả đời.

Điền Bảo Bảo bức bối trong lòng, nhất định phải giúp mẹ “thả thính thành công” daddy mới được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Mioumin

“Lâm tổng, 3 giờ rưỡi sẽ có cuộc họp qua video với trường khu Hoa Đông.” Trợ lý Alan nghiêm túc thông báo lịch trình cho Lâm Dật.

“Tốt, tôi biết rồi. Anh chuẩn bị tài liệu trước đi.” Lâm Dật gật gật đầu.

“Chú Lâm à, con làm phiền chú như vậy chú không ghét bỏ con chứ?”

Điền Bảo Bảo tuy nói ngoài miệng như vậy, nhưng trong lòng thì hoàn toàn bác bỏ cái suy nghĩ ấy. Cậu nhóc đã hi sinh hết thời gian đáng lẽ phải chơi với An Tiểu Mễ để đi bồi dưỡng tình cảm cha con mong manh này. Trong lòng thầm than phục mình thật vĩ đại.

Lâm Dật cười nhẹ, vỗ vỗ đầu của Điền Bảo Bảo, ý muốn dùng động tác đó thay cho câu trả lời.

“Này cô nghe tin gì chưa, gần đây Lâm tổng bị một thằng nhóc bám theo suốt.”

“Cái gì? Một thằng nhóc à?”

“Ừ, hình như khoảng bảy tuổi, hay tới công ty mình tìm giám đốc lắm. Lâm tổng thì cũng chẳng nhóc ấy thôi rồi, cái gì cũng chiều. May là mấy hôm nay Phạm Thiên Du đi nước ngoài rồi chứ không là cô ta đã làm ầm ĩ khắp cái thành phố này rồi ấy chứ.”

“Hãy, cô đừng có nói quá chứ!”

“Cô ngốc hay giả bộ ngốc đấy, cô còn không biết tính cách của con mụ Thiên Du ấy sao. Hahaha cô cứ chờ xem kịch vui đi là vừa...”

Lần thứ hai nghe những lời bàn tán về chuyện kia, Điền Kỳ Kỳ nghĩ thầm, đứa nhóc mà mấy bà tám kia nhắc tới chắc không phải là Điền Bảo Bảo đâu ha? Càng nghĩ cô lại càng lo lắng, nếu đúng là Điền Bảo Bảo bám theo Lâm Dật, vậy thì sự thật sẽ mau chóng lộ ra ánh sáng mất thôi.

Điền Kỳ Kỳ trực tiếp ấn thang máy lên lầu.

Trong lòng cô tìm đủ lý do để biện minh cho mình, nếu thằng nhóc kia không phải Điền Bảo Bảo, thì những suy nghĩ này giờ của mình không phải là trò cười hay sao....

Điền Kỳ Kỳ đang tập trung suy nghĩ, không hề hay rằng thang máy đã đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở, cô nhìn thấy Lâm Dật với Điền Bảo Bảo bước ra từ văn phòng giám đốc, một lớn một nhỏ ngoại hình hao hao nhau, đi cùng nhau nói cười vui vẻ, Điền Kỳ Kỳ vô cùng hoảng hốt.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Điền Bảo Bảo đến đây nhiều lần như vậy nhưng chưa hề thấy mẹ đến phòng của giám đốc, chẳng lẽ quan hệ giữa hai người đã tốt lên rồi à? Cậu nhóc nhìn Điền Kỳ Kỳ, rồi quay đầu lại nhìn Lâm Dật, dùng hết trí não để tưởng tượng.

“Con tới đây làm cái gì? Thực xin lỗi Lâm tổng, Bảo Bảo nó không hiểu chuyện, tôi không biết nó đến quấy rầy anh, tôi nhất định..... Nhất định sẽ dạy dỗ lại thằng bé.”

Điền Kỳ Kỳ hoảng hốt tột độ, cô muốn phui sạch quan hệ với Lâm Dật.

Cô liền vươn tay kéo Điền Bảo Bảo đang đứng cạnh Lâm Dật về phía mình, chỉ sợ chậm một bước, Điền Bảo Bảo sẽ bị anh cướp đi mất.

Mặc dù trong lòng cô luôn tự dặn mình cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng phải thật bình tĩnh mà đối mặt, nhưng khi vừa bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy hai người họ vừa nói vừa cười, cô vô cùng sợ hãi.

Điền Bảo Bảo đang định mở miệng giải thích thì nhận được ánh mắt của Điền Kỳ Kỳ, vội vàng nuốt hết những lời định nói vào mồm. Rõ ràng đã dặn nó là không được gặp gỡ Lâm Dật, vậy mà nó lại dám làm trái lời cô. Đúng là thằng con bất hiếu, thật là tức chết mà!

***Heo: Chào mừng editor mới nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Mioumin

Beta: Heo cute

“Không sao, thẳng nhóc này rất thông minh lanh lợi, cô đừng quản ép nó quá.”

Chiếc áo sơ mi nhìn có vẻ rất thoải mái nhưng lại được cắt may rất hoàn hảo bó sát vào thân người anh, trông rất bắt mắt. Lâm Dật tỏ vẻ không sao cả, chỉ nhẹ nhàng trách móc Điền Kỳ Kỳ, khuyên cô không nên nghiêm khắc với Điền Bảo Bảo như vậy.

Điền Kỳ Kỳ cúi đầu, rũ mắt, anh ta đang bệnh vực con trai của mình đây à. Cô ngẩng đầu lên, trên mặt từ lúc nào đã xuất hiện một nụ cười.

“Lâm tổng, chắc là anh đang có việc. Tôi với Tiểu Bảo sẽ không làm phiền anh nữa.” Cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với Lâm Dật.

Nhìn sang bên cạnh, thư kí đang dùng ánh mắt nghiên cứu để nhìn ba người họ, Điền Kỳ Kỳ chột căng thẳng, vội vàng kéo Điền Bảo Bảo đi xuống lầu, không muốn nhiều lời nữa.

Lâm Dật ngơ ngẩn, cô ấy hình như không thích Điền Bảo Bảo gặp nhau với mình?! Mà làm gì có chuyện đó, chắc mình tưởng tượng lung tung thôi.

Nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại, Lâm Dật nhấc chân đi đến phòng họp.

“Tại sao con không nghe lời mẹ? Không chịu đi học mà chạy tới đây làm gì hả?”

Điền Kỳ Kỳ lạnh mặt xuống, nhìn Điền Bảo Bảo đang đứng trong góc thang máy.

“Mẹ, đi học chán lắm. Đề của cô ra con nhắm mắt cũng giải ra được. Con rất thích chú Lâm, nếu chú ấy là cha con thì tốt quá rồi.....”

Điền Bảo Bảo vừa nhìn sắc mặt của Điền Kỳ Kỳ, vừa nói ra mong muốn của mình. Cậu nhóc cúi đầu xuống, làm ra bộ dạng thăm oí là thăm.

Điền Kỳ Kỳ lại thêm ghét Lâm Dật. Năm trước, anh ta phá hủy cuộc sống của cô, không ngờ cho đến tận năm sau đó, anh ta vẫn không muốn buông tha cô.

Điền Bảo Bảo là do cô ngâm đắng nuốt cay mà sinh ra, rồi nuôi lớn, dù cho thế nào cô cũng sẽ không đánh mất đứa con này được.

“Con có chú Lâm rồi thì không cần mẹ nữa phải không?” Điền Kỳ Kỳ khó chịu hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi. Bảo Bảo yêu mami nhất.” Điền Bảo Bảo nhanh chóng xua tay, phủ định lời nói của Điền Kỳ Kỳ.

Cậu chẳng qua là có lòng tốt muốn hai người họ có thể đến được với nhau. Rõ ràng là mẹ thật sự không ghét chú Lâm, nhưng tại sao lại không muốn mình gặp gỡ với chú ấy chứ? Thiệt là không hiểu nổi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Mioumin

Beta: Heo cute

“Vậy con phải hứa với mẹ sau này không được gặp chú ấy nữa.” Điền Kỳ Kỳ nghiêm túc nhìn cậu mà nói, Điền Bảo Bảo liền gật đầu đáp ứng.

Anh hùng không ngại mệt mỏi, nữ nhân tức giận hết một lúc thì cũng sẽ thôi. Cậu nhóc không hề để bụng, cái tính nết này hoàn toàn là được di truyền từ người đàn ông lạnh lùng kia.

Nghe được lời hứa của Điền Bảo Bảo, cục đá trong lòng Điền Kỳ Kỳ cũng rơi xuống.

Ninh Thành, màn đêm buông xuống, biệt thự tĩnh lặng màu trắng, bể bơi xanh thẳm, tất cả đều toát ra được sự tôn quý và xa hoa. Cảnh đêm ở Ninh Thành cực kì ảo diệu. Trong không khí toả ra một mùi vị xa xỉ, thế nhưng lại khiến cho người ta say mê, lại có cảm giác như được giải thoát....

Phạm Thiên Du lẳng lặng ngồi ở trước quầy bar, ngón tay thon dài đặt trên ly thủy tinh một cách tinh tế, rượu màu đỏ sậm làm nổi bật bàn tay trắng nõn và mềm mại của cô, cuốn hút vô cùng. Mái tóc dài tự nhiên được thả trên tấm lưng trần. Đôi chân thon dài, dáng người quyến rũ, cùng với gương mặt xinh đẹp, không thể không nói rằng, ông trời đã quá thiên vị cô.

Phạm Thiên Du là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Ninh Thành Phạm Thức, cũng chính là bạn gái của giám đốc tập đoàn Điền Lâm. Những danh hiệu này luôn khiến cô kiêu ngạo và tự hào.

Thế nhưng bây giờ, tâm trạng của Phạm Thiên Du khá tệ. Cô biết từ trước đến giờ, bên cạnh Lâm Dật không hề thiếu phụ nữ. Nhưng mà tin đồn lần này thực sự rất quá đáng. Hôm qua cô đã làm âm một trận ở công ty rồi, bây giờ nghĩ lại thật là mất mặt.

Chẳng lẽ anh ấy không có gì muốn nói với mình sao? Biết rõ mình sẽ tức giận, vậy mà một câu cũng không hề giải thích. Thử nghĩ xem trên thế giới này có người bạn gái nào nghe thấy việc bạn trai mình bị người khác bám theo mà vẫn bình tĩnh được?

Bỗng nhiên điện thoại rung giật, một tia sáng loé lên, chiếu vào gương mặt Phạm Thiên Du càng làm cô thêm gợn cảm.

Cứ ngỡ là Lâm Dật gọi đến để xin lỗi, Phạm Thiên Du nhanh chóng buông ly rượu xuống, cầm điện thoại đưa đến bên tai.

“Cô chủ, tôi điều tra ra được trước khi Lâm Dật ra nước ngoài, anh ấy đã đưa một cô gái tên là Điền Kỳ Kỳ đến nhà hàng bên cạnh sông Ninh Giang dùng bữa.”

Khoảng hai giây sau, gương mặt Phạm Thiên Du lạnh xuống, tia chờ mong lúc nãy đã vụt mất. Điền Kỳ Kỳ, đây là cách cô báo đáp tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Mioumin

Beta: Heo

Phạm Thiên Du tức giận quăng cả điện thoại. Điền Kỳ Kỳ..... Điền Kỳ Kỳ.....

Một hơi uống cạn ly rượu, đôi mắt vốn rất xinh đẹp vì tức giận mà trở nên lạnh lẽo. Không, Lâm Dật là của cô, không ai có thể cướp đi được. Một cô gái tầm thường như Điền Kỳ Kỳ, Lâm Dật sẽ chẳng thèm đoái hoài gì đâu. Thủ đoạn duy nhất của cô ta là dùng thằng nhóc kia, đúng là quá mưu mô, xảo quyệt.

Phạm Thiên Du đảo mắt, sau đó quyết định đi thay quần áo, trang điểm thật xinh đẹp, rồi rời khỏi.

“Em... Hết giận rồi à?”

Phạm Thiên Du chờ lâu thật lâu mới có người ra mở cửa, cô còn tưởng anh không có nhà. Nhìn thấy chiếc khăn tắm buộc trên hông anh, bao bọc lấy thân hình cường tráng của anh, cô ta liền thả lỏng trong lòng. Hóa ra vừa rồi anh ấy đang tắm không mở cửa được.

Mái tóc ẩm ướt khiến Lâm Dật quyến rũ lạ thường, gương mặt góc cạnh kia luôn vô cảm. Đôi mắt đen dưới ánh đèn càng thêm thâm trầm. Chính là anh rồi, không thích tính toán chi li, cũng không ham mê nữ sắc.

“Biết người ta giận mà anh còn không đi an ủi!” Phạm Thiên Du làm nũng. Vừa rồi nghe Lâm Dật hỏi kháy như thế thì cô rất xấu hổ. Rõ ràng là cô ta không sai nhưng người cúi đầu lại luôn là cô.

“Tính tình tiểu thư của em cần phải sửa lại. Em không phân đúng sai, làm loạn ở công ty như thế thì còn ra thể thống gì.”(*)

Lâm Dật cũng lười nói nhiều, dù sao thì cô ấy cũng là bạn gái của anh, tính nết của cô thế nào anh biết rất rõ. Phạm Thiên Du chỉ là giết gà dọa khỉ, làm âm một trận như thế nhưng mục đích chỉ là cảnh cáo tất cả phụ nữ muốn trèo cao trong công ty.

Đàn bà phụ nữ những lúc tự cho mình là thông minh hay tự cho mình là đúng thì không hề đáng yêu chút nào. Nghĩ đến đây, trong đầu anh bỗng hiện lên hình ảnh một người phụ nữ.... Lắc lắc đầu, ý nghĩ vừa mới thoáng qua cũng biến mất.

(*) Ai không hiểu đoạn này thì quay lại chương 34 Heo mới sửa lại đọc dùm Heo nha. Sorry sorry....

“Là do em tức giận quá, không nhịn được.” Phạm Thiên Du biết chỉ cần cô nhận sai thì anh ấy sẽ không so đo với mình. Theo thói quen, cô đi vào nhà, lấy máy sấy từ trong ngăn tủ, thể hiện mình là một người bạn gái tốt, giúp Lâm Dật sấy tóc.

Thế nhưng kỹ thuật sấy tóc của cô ta không tốt lắm, nếu không muốn nói là quá tệ, khiến cho Lâm Dật nhũn mày. Nhìn bộ dạng không kiên nhẫn kia của Phạm Thiên Du, Lâm Dật đành lấy máy, tự mình làm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Editor: Miuomin

Beta: Heo

Phạm Thiên Du dựa vào người Lâm Dật, cánh tay không an phận di chuyển khắp người anh. “Dật.” Âm thanh mềm mại, nũng nịu làm thân mình Lâm Dật trở nên căng thẳng, liên hừ lạnh.

“Dật?” không vừa lòng phản ứng của anh, cô ta càng cố gắng khơi gợi dục vọng của anh.

“Chuyện gì?” Lâm Dật bị Phạm Thiên Du lăng lơ dụ dỗ đến mức miệng lưỡi khô lại.

“Sợi dây Tạc Nhặt Chi Lệ kia có thể tặng cho em được không?” Không biết sao, Phạm Thiên Du bỗng nghĩ tới sợi dây chuyền kia.

“Không phải em không thích nó rồi ném đi sao?” Lâm Dật nhớ ra sợi dây chuyền kia đã trao đổi với Điền Bảo Bảo mất rồi, là quà sinh nhật của Điền Kỳ Kỳ.

“Thế anh không nhặt lại ư?” Sắc mặt Phạm Thiên Du biến đổi, cái vòng dây đứt lăm ...

“Sợi dây chuyền đây anh đã trao đổi với người khác rồi. Chẳng phải em thích cái xe thể thao Ferrari số lượng giới hạn sao, hai ngày nữa nếu rảnh thì lấy về đi.” Để đối phó với phụ nữ thì cách duy nhất là đừng làm cho cô ấy cảm thấy mình bị thiệt thòi.

“Thật sao? Dật, anh tốt với em quá. Em biết là anh yêu em nhất mà.” Phạm Thiên Du nghĩ đến việc mình sắp sở hữu chiếc xe thể thao phong cách và thời thượng kia thì mọi buồn phiền đều tan biến hết.

Cô ta chủ động hôn lấy Lâm Dật, dụ dỗ anh cũng đây dựa vào mình. Chỉ một lát sau, đôi mắt Lâm Dật đã nhắm đầy dục vọng. Yết hầu của anh căng ra, rồi dùng tay giữ chặt eo của Phạm Thiên Du hôn cô nồng nhiệt. Rồi giống như mưa gầm gió thét, chiếm lấy khoang miệng của cô.

Cô mặc một cái quần yếm, dây lưng trên vai bị anh nhanh chóng kéo xuống. Cái quần kéo xuống tới eo lộ ra thân hình hoàn hảo như người mẫu, lại càng giống như một con yêu nữ lăng lơ vừa xinh đẹp, lại vừa nhiệt tình. Lâm Dật đành nhìn càng say đắm.

Lâm Dật hưng hăng cọ xát đôi môi của cô ta, phát tiết dục vọng đang kêu gào trong cơ thể.

“Dật, nhẹ một chút.” Âm thanh mềm mại vang lên, giọng nói eo éo của Phạm Thiên Du thực sự khiến cho người ta tan chảy. Toàn thân Lâm Dật cứng đờ, “cái ấy” càng thêm cứng rắn. Ngay sau đó, thứ đồ che đậy duy nhất trên hông anh cũng rơi xuống.

Không khí nóng bỏng vô cùng khiến người ta hít thở không thông. Hai thân hình trần truồng áp sát vào nhau, khiến cho cả phòng tràn ngập xuân sắc.

Đôi bàn tay ấm áp của Lâm Dật mạnh mẽ mà xoa nắn da thịt của Phạm Thiên Du khiến cho thân hình của cô run rẩy liên tục. Đôi mắt cô không nhắm lại mà mở to để nhìn cho rõ khuôn mặt hoàn mỹ của anh. Đáng người anh đứng là không chê vào đâu được.

Cái vẻ mặt của anh từ trên cao nhìn xuống cực kì khí chất, khiến cho người khác tình nguyện làm trâu làm ngựa. Mùi nam tính vốn có trên người Lâm Dật hòa với mùi sữa tắm trở thành một loại khí quyến rũ vô cùng.

Phạm Thiên Du chợt nhận ra mình đã quá say mê anh rồi. Giờ phút này, cô thật sự mong muốn có được anh. Mà không, không đúng!!! Chính xác phải nói là, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dật, trong lòng cô đã mong muốn phải có được anh.

Ở những bữa tiệc rượu xa xỉ, anh luôn luôn ngồi một mình uống rượu. Cái dáng vẻ ấy đã thu hút cô. Có thể trở thành người phụ nữ của anh, đó chính là ân huệ lớn nhất mà ông trời đã ban cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Miuomin

Beta: Heo

Phạm Thiên Du mở to mắt ra nhìn anh, trong con ngươi màu đen tràn đầy khát vọng. Ở dưới thân của Lâm Dật, cô ta càng thêm điên cuồng.

Cô chủ động dụ dỗ, hi vọng người đàn ông trên người có thể chiếm lấy cô một cách mãnh liệt.

Bàn tay to lớn thô bạo xoa bóp lấy mông của cô, liếc xuống thấy cô nhũ mào, nên giảm nhẹ lực đạo.

Lâm Dật đưa vật đàn ông của mình vào, ngay lúc cô đau đớn hét lên thì cúi người xuống, hôn nhẹ nhàng môi cô trấn an...

“A! Dật.... dừng...dừng lại...” Tiếng thở dốc nặng nề, giọng nói mê hồn khiến người ta sa đọa vang lên, hai người càng thêm hứng thú. Mồ hôi túa ra đầm đìa.

Một lúc sau, hai thân thể cùng giật mạnh, giống như sợi dây đàn căng đến mức sắp đứt...

Sau khi xong việc, Lâm Dật vào phòng tắm, rửa sạch thân thể của mình. Lúc ra khỏi phòng thì thấy Phạm Thiên trên giường đã ngủ say.

Lâm Dật mở ngăn tủ lấy ra một viên thuốc, rồi đánh thức người trên giường dậy.

“Dật, em mệt quá à.” Phạm Thiên Du mắt còn nhắm, mơ màng nói.

“Ngoan, uống cái này đã.” Lâm Dật đỡ cô dậy, đưa ly nước đến bên môi của cô ta.

Ly nước lạnh kích thích giác quan của Thiên Du, rồi chợt ý thức được việc gì đó. Cô tròn tròn mắt nhìn viên thuốc trên bàn tay anh, con buồn ngủ cũng theo đó tan theo mây khói.

“Không, Dật, em không uống đâu. Chúng ta sinh con đi, được không? Không phải anh rất thích trẻ con hay sao?”

Trước đây một phần vì muốn giữ cho đáng người cân đối, một phần lại cảm thấy tuổi mình còn trẻ, không cần có con sớm, mà chủ yếu là cô tưởng anh không thích trẻ con.

Nhưng dạo gần đây biết anh ấy thích con của Điền Kỳ Kỳ như vậy, cô nghĩ nếu như anh đã thích thì cô sẽ sinh cho anh một đứa bé.

Đứa con của mình sao? Trong đầu Lâm Dật bỗng nhiên hiện ra bóng dáng hoạt bát đáng yêu của Điền Bảo Bảo, vẻ mặt Lâm Dật lại trở nên thâm trầm.

“Anh chưa muốn có con. Ngoan, uống đi.” Anh dỗ cô.

Từ sau khi Y Ninh chết đi, mặc dù bên cạnh anh xuất hiện rất nhiều phụ nữ khác nhau, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện những người đó mang thai đứa con của mình.

“Dật, chẳng lẽ anh không yêu em sao? Em yêu anh nhiều lắm, em tình nguyện sinh con cho anh mà...”

Phạm Thiên Du gần như là đang cầu xin Lâm Dật. Anh ấy thích trẻ con như vậy, nếu như hai người họ có con, đứa con sẽ ràng buộc hai người bên nhau mãi mãi.

“En nói ngu ngốc gì vậy. Đừng chọc anh tức lên.” Nhìn người trước mặt mình năn nỉ ỉ ôi, Lâm Dật bắt đầu mất kiên nhẫn.

Anh đem thuốc với ly nước trên tay đặt mạnh trên tủ đầu giường. Anh vốn thích một cô gái thông minh một chút.

Phạm Thiên Du đã hạ mình cầu xin anh nhưng anh vẫn không nhẹ nhàng với cô chút nào. Cô biết mình đã chọc giận anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Mioumin

Beta: Heo

Nếu như Lâm Dật thật sự không muốn có con thì cho dù cô có thai rồi sinh đứa bé ra đó, anh ấy cũng sẽ bỏ rơi hai mẹ con cô thôi.

Kê thức thối mới là trang tuần kiệt. Phạm Thiên Du vội vàng ngồi dậy uống thuốc.

“Tốt lắm, để anh đưa em về.” Thấy cô nghe theo lời mình, giọng điệu của Lâm Dật cũng mềm xuống.

Đứng trên cao nhìn xuống, khuôn mặt cũng đã bình thường trở lại.

“Em... Em không thể ở lại đây ư?” Phạm Thiên Du biết hậu quả của việc chọc giận anh nên cẩn thận hỏi.

Trên thế giới này cũng chỉ có duy nhất mình anh ấy mới có thể khiến cho cô trở nên hèn mọn như vậy.

Lâm Dật cũng không trả lời mà trực tiếp đi ra ngoài, lúc trở lại thì tay đã cầm chìa khóa xe.

Ánh mắt Phạm Thiên Du trở nên thâm trầm, che giấu sự không phục và mất mát.

Mặc dù giữa hai người là mối quan hệ người yêu nhưng Lâm Dật chưa bao giờ để cô ở lại nhà của anh, anh ấy cũng không bao giờ ngủ lại nhà cô.

Người đàn ông này tâm địa như biển cả, không ai có thể hiểu rõ.

Nhớ lại lúc trước Rebecca nói móc với cô “Yêu Lâm Dật cô cũng lo mà xác định trước đi, đừng để đến lúc bị đá thì ngồi khóc lóc.”

Rebecca vẫn luôn khinh thường cô, cho rằng cô chỉ là bình hoa di động thôi.

Còn Phạm Thiên Du thì nghĩ rằng, mình đã trở thành bạn gái của Lâm Dật rồi thì mình có tư cách lên mặt trước mặt Rebecca.

Nhưng mà, ở bên nhau lâu vậy rồi, cô vẫn không thể hiểu nổi người đàn ông này.

Không! Cô không thể để cho Rebecca tiếp tục chế diễu mình nữa, càng không thể để mọi người chê cười mình.

***Heo bị ốm rồi (khụ khụ khụ) nên đăng ít mọi người đọc đỡ nha.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Miuomin

Beta: Vợ chồng nhà Heo

Đôi mắt của Phạm Thiên Du từ khi sinh ra đã có sẵn ánh nhìn cao ngạo. Ngồi trong xe, da thịt của cô ở dưới ánh đèn mờ ảo giống như một bức tranh sơn dầu cổ xưa.

Dù nhìn từ góc độ nào, Phạm Thiên Du đều mang một vẻ đẹp gọi cảm của phương Tây. Những cái gợn tay hay nhấc chân đủ để thể hiện phong thái của người quyền quý. Nhưng bây giờ, ánh mắt của cô ta lạnh băng.

“Mấy ngày nữa là tiệc đại thọ của ba anh rồi, không có việc gì thì đừng đi lung tung.” Lâm Dật nhàn nhạt mở miệng.

Anh không muốn đến lúc đó thì cô đang ở nước ngoài rồi bỏ lỡ buổi tiệc. Sau đó thì nhất định sẽ trách móc anh tại sao không thông báo trước. Đối phó với Phạm Thiên Du thật sự rất mệt mỏi.

Nếu là Y Ninh, cô ấy sẽ.... Nhớ tới Y Ninh, ánh mắt đen tối kia dần trở nên nhu hòa, tay anh lại theo thói quen sờ sờ lên tai.

Nghe được tin này, Phạm Thiên Du liền mừng rỡ. Đến lúc đó nhất định cô phải biểu hiện thật tốt, phải làm cho ông Lâm vừa lòng với đứa con dâu tương lai này.

“Mọi người ơi, cuối tuần sau là tiệc mừng thọ của ông Lâm, bộ phận thiết kế của chúng ta ai cũng có phần, mọi người có thể mời bạn bè cùng đi dự.” Rebecca sau khi dự bữa họp trên công ty thì mang về một chồng thiệp mời.

“Wow, ông Lâm thật hào phóng mà!”

“Tôi có nằm mơ không, bữa tiệc được tổ chức ở Lâm Trạch đấy.”

“Huhu có phải là kiếp trước tôi tu bảy kiếp không, kiếp này tôi được mời dự tiệc ở căn biệt thự lộng lẫy kia.”

Trong phòng, ai cũng hào hứng vô cùng. Chỉ riêng Điền Kỳ Kỳ cảm thiệp mời giống như đang cầm một củ khoai lang nóng đến bỏng cả tay. Đến Lâm Trạch, vậy chẳng phải sẽ gặp mặt anh ta sao? Đi dự tiệc cái khi gì, mình tránh anh ta còn không kịp.

“À Kỳ Kỳ này, ông Lâm nói là muốn cô mang theo con trai đến dự. Ông ấy rất thích thiết kế lần trước của cô rất thích.” Ánh mắt Rebecca đầy thâm ý mà nhìn cô.

Ông Lâm là người thế nào chứ? Có ông ấy che chở, mọi việc về sau của Điền Kỳ Kỳ sẽ dễ dàng hơn, hưởng hờ, cô ấy thật sự có tài. Rebecca ngày càng thích Điền Kỳ Kỳ, nhưng không hiểu sao, cô luôn có cảm giác dạo này tâm trạng của Điền Kỳ Kỳ rất nặng nề.

Điền Kỳ Kỳ đang nghĩ cách để từ chối không đi dự. Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Lần trước Phạm Thiên Du làm loạn ở văn phòng giám đốc đã khiến cho mọi người bàn luận sôi nổi, khó khăn lắm mới lắng xuống được. Nếu lần này cô mang theo Điền Bảo Bảo đi cùng mà không cẩn thận để lộ dấu vết gì đó thì cô chết chắc. Càng nghĩ, Điền Kỳ Kỳ càng cảm thấy nên từ chối là tốt hơn.

“Tôi... Ngày đó tôi có việc, tôi có thể không đi được không?” Điền Kỳ Kỳ nhìn Rebecca, hy vọng cô ấy có thể giúp mình giải vây. Không ngờ Rebecca không hề nghĩ ngợi mà từ chối.

“Ông ấy đã quyết thì không ai làm trái được đâu. Cô sợ cái gì? Hay là sợ Phạm Thiên Du lại gây rối như lần trước? Yên tâm đi, có ông Lâm ở đó, cô ta không dám làm gì đâu.” Rebecca nghĩ rằng cô còn ngại về chuyện ngày đó nên lên tiếng an ủi.

“Yên tâm đi, tính tình của Phạm Thiên Du tiểu thư lắm. Từ nhỏ cô ta đã được mọi người cưng chiều nên mới làm bậy như vậy, chứ thật ra trong lòng cô ấy cũng không có ý gì xấu đâu.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong thâm tâm, Rebecca vẫn cực kỳ khinh bỉ Phạm Thiên Du.

Nghe thế, Điền Kỳ Kỳ liền biết mình trốn không được rồi.

Ông Lâm sợ cô không có lễ phục thích hợp nên đã phái người đến lấy số đo của cô và Điền Bảo Bảo để đặt may riêng. Điền Kỳ Kỳ được sủng ái mà lo sợ.

Tiệc mừng thọ hôm ấy, ông Lâm còn đưa xe đến nhà đón cô, càng khiến cho Điền Kỳ Kỳ cảm thấy đây chính là cái bẫy mà ông Lâm đã đào trước chờ cô nhảy vào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: Miuomin

Beta: Vợ chồng nhà heo

“Mẹ, sao nhìn mẹ bối rối quá vậy?” Điền Bảo Bảo phát hiện ra đôi mắt của mẹ mở to. Điền Kỳ Kỳ hô hấp dồn dập nên cánh mũi phập phồng, đôi môi anh đào hơi run rẩy. Cậu nhóc hỏi mẹ.

“Mẹ, mẹ không thoải mái sao?”

Làm sao cô có thể thoải mái được? Điền Kỳ Kỳ liếc tài xế đang lái xe, liền nổi lên suy nghĩ hay là mình đánh anh ta một phát chết luôn.

Sau khi yên lặng cầu nguyện một lúc, chiếc xe rút cuộc giảm tốc độ, chậm rãi dừng trước một căn biệt thự mang phong cách cổ điển kết hợp hài hoà với

phong cách hiện đại. Trước biệt thự còn có một cái sân nhỏ, bồn nước phun lên một cách nghệ có vòi phun lên rất đặc sắc. Cô không thể đếm được có bao nhiêu chiếc xe ô tô đang đậu trong sân, xe nào xe nấy đều đắt tiền. Đây đúng là một bữa tiệc của giới thượng lưu.

Điền Kỳ Kỳ nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ xe, nhìn thấy được những gương mặt nổi tiếng chỉ xuất hiện ở các sự kiện lớn. Trong lòng cô không khỏi cảm thán, thân thế của ông Lâm lớn đến mức nào mà kinh vậy?? Nếu như hôm nay cô ngu ngốc không đi dự thì hôm sau sẽ không được lên báo rồi.

“Cô Điền đã tới rồi.” Sau khi tài xế thông báo thì một nhân viên phục vụ bước ra giúp cô mở cửa xe.

“Cô Điền, ông chủ chờ cô đã lâu, mời cô theo tôi.”

Điền Kỳ Kỳ bất an nhìn thoáng qua Điền Bảo Bảo, lại thấy thẳng thót đang tò mò quan sát mọi thứ xung quanh.

Đi theo người phục vụ, Điền Kỳ Kỳ nhìn thấy được những món đồ trang trí mạ vàng nhưng không hề có cảm giác thô tục mà ngược lại, càng làm nổi bật khí chất tôn quý của hoàng gia.

Đi trên bậc thềm đá cẩm thạch trơn bóng, mặt trên còn trải một lớp thảm mỏng quý giá, thực sự cô có cảm giác cực kỳ thoải mái. Bước vào trong đại sảnh, cách này trí trong này càng làm cho người ta kinh ngạc. Đây thật sự là một tòa cung điện! Trên tường treo đầy những bức tranh nổi tiếng. Mặc dù Điền Kỳ Kỳ không am hiểu về hội họa cho lắm, nhưng chỉ cần nhìn thôi cô cũng biết những bức tranh đó quý giá như thế nào.

Tầng một được trang hoàng lại cho bữa tiệc, ở giữa chừa ra một khoảng trống. Trên trần nhà là đèn thủy tinh cỡ lớn, long lánh và lộng lẫy. Bên khu đồ ăn có thể thấy được những bộ đồ ăn, dao đĩa cao cấp. trong suốt như thủy tinh, kích thích người khác vô cùng.

“Mẹ, đây là nhà của chú Lâm hả?” Điền Bảo Bảo ghen hòng nhìn xung quanh. Mấy cảnh xa hoa trong game tuổi gì so với nơi này!

“Đúng vậy, Bảo Bảo, mẹ nói cho con biết. Con nhất định phải ngoan, không được nói chuyện với người lạ, cũng không được chạy lung tung, biết chưa?” Điền Kỳ Kỳ cẩn thận dặn dò Điền Bảo Bảo.

“Con biết rồi, con phải trẻ lên ba đâu.” Điền Bảo Bảo không kiên nhẫn trả lời.

“Ông chủ, cô Điền đến rồi.”

Điền Kỳ Kỳ giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy ông lão nổi tiếng trong truyền thuyết. Vì hôm nay là tiệc mừng thọ nên ông ấy mặc một bộ quần áo truyền thống màu đỏ sẫm, trong tay chống một cây gậy, nhìn qua còn rất khỏe mạnh. Sau khi nghe người làm thông báo, ông lão xoay người lại. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nở ra một nụ cười phúc hậu, nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng. Nhìn vào đôi mắt đó đủ biết ông lúc còn trẻ chắc chắn là một người vô cùng kiêu ngạo dũng mãnh, khiến người khác chỉ nghe tên thôi mà đã sợ vỡ mật.

“Ông... ông Lâm, chào ông.” Điền Kỳ Kỳ không biết nên nói gì mới tốt.

“Chào ông Lâm ạ!” Ngược lại với Điền Kỳ Kỳ, Điền Bảo Bảo khôn khéo chào, khiến cho ông Lâm rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Editor: Miuomin

Beta: Vợ chồng nhà Heo

“Ha ha ha! Đứa bé này thật ngoan ngoãn. Cô Điền à, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi. Cô làm tôi thật bất ngờ, không nghĩ rằng cô Điền còn trẻ như vậy.” Ông Lâm chỉ về phía sofa, ý bảo bọn họ ngồi xuống.”

“Ngài quá khen.” Ở trước mặt ông Lâm, Điền Kỳ Kỳ không biết phải xưng hô như thế nào cho phải.

“Cô Điền không cần khách sáo, hình như tuổi cô cũng bằng với Dật nhi, kêu tôi một tiếng bác là được rồi. Không ngờ cô Điền còn trẻ mà đã thiết kế ra những tác phẩm tuyệt vời như vậy.”

Ông Lâm khen ngợi Điền Kỳ Kỳ, sự thân thiện của ông ấy làm cho Điền Kỳ Kỳ thả lỏng một chút.

“Bác.....” Điền Kỳ Kỳ xưng hô cứng ngắc.

“Chờ thẳng Dật đến, ta sẽ nói nó đưa con đi gặp bạn bè của nó. Người trẻ tuổi nên tiếp xúc nhiều một chút.”

Ông Lâm biết rõ hoàn cảnh của Điền Kỳ Kỳ, mục đích cực kỳ rõ ràng là muốn giúp cô tìm được một người chồng tốt. Vấn đề là, đầu óc mơ màng, có chút đần độn của Điền Kỳ Kỳ không nhận ra điều này.

Lúc nghe đến tên Lâm Dật, cô liền khần trương, bối rối không biết nên làm gì.

“Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến! Dật Nhi, lại đây!” Ông Lâm vẫy tay với Lâm Dật đang đi đến bên này.

“Ba, có chuyện gì sao?” Lâm Dật đi tới, thái độ rất cung kính. Có thể thấy được anh ấy là một người rất hiếu thảo. Về phía Điền Kỳ Kỳ, vừa nhìn thấy anh thì liền cúi gằm mặt theo phản xạ, muốn thu nhỏ sự tồn tại của mình, làm cho Điền Bảo Bảo ngồi bên cạnh nhìn không vừa mắt.

Sau lần dạy dỗ trước của mẹ, rất lâu rồi Điền Bảo Bảo mới gặp lại Lâm Dật, cậu nhóc nhớ Lâm Dật vô cùng. Bây giờ mới được gặp lại thì vui vẻ vô cùng, liền từ trên sofa nhảy dựng lên: “Chú Lâm”

“Cậu nhóc, nhóc cũng đến sao? mấy ngày không gặp, nhóc lại cao lên rồi.” Lâm Dật quan sát đứa bé từ trên xuống dưới, sau đó lên tiếng khen ngợi làm cho Điền Bảo Bảo rất sung sướng.

Lâm Dật bế Điền Bảo Bảo lên, ước lượng trong đầu “Cũng nặng thêm rồi.”

Điền Kỳ Kỳ lo lắng nhìn hai cha con nói chuyện đùa giỡn. Về phía ông Lâm thấy biểu hiện của Kỳ Kỳ như vậy, cho rằng cô vẫn đang ngại ngùng, nên mở miệng nói giúp cô bớt lúng túng: “Ba không ngờ là con lại thích trẻ con như vậy. Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, nếu thích em bé thì nhân lúc còn trẻ khoẻ mà sinh mấy đứa đi.”

Ý tứ trong lời nói của ông Lâm rất rõ ràng. Điều này làm cho Điền Kỳ Kỳ rất vui mừng. Có ông Lâm ở bên thúc giục, anh ta nhất định sẽ sớm kết hôn rồi sinh con thôi. Đến lúc đó, cho dù Lâm Dật có phát hiện ra Bảo Bảo là con trai của anh ta thì cũng sẽ không dành quyền nuôi con với mình đâu.

“Ba, con biết rồi.” Lâm Dật không kiên nhẫn trả lời, hình như việc này xảy ra thường xuyên lắm đây.

“Nếu biết thế thì nhanh hành động đi. Con cứ như vậy lão già như ta làm sao có mặt mũi mà đi gặp ba mẹ con cơ chứ.” Lâm Dật đen mặt, lại nữa à...

“Chú, hóa ra là chú ở đây.” Giọng nói ngọt ngào của Phạm Thiên Du đột ngột vang lên. Điền Kỳ Kỳ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cô ta mang một đôi giày cao gót, cô thật sợ cô ta sẽ bị ngã què giò mất.

Phạm Thiên Du không ngờ hai mẹ con Điền Kỳ Kỳ cũng ở đây. gương mặt xinh đẹp kia liền cứng đờ lại, nhưng ngay lập tức lại trở nên ngọt ngào, đem quả trên tay mình đưa tới trước mặt ông Lâm. Nhìn cục tức trong lòng xuống, Phạm Thiên Du biết rõ Lâm Dật là một người con hiếu thảo. Nếu muốn gả cho anh, cô nhất định phải chinh phục cha chồng tương lai trước đã.

“Chú, con là bạn gái của Dật. Đây là quà của con, con chúc chú sẽ luôn khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

Phạm Thiên Du nói ra những lời chúc tốt đẹp nhất mà cô có thể nghĩ ra được.

Ông Lâm đánh giá cô gái vừa mới xuất hiện này, dáng người cao gầy, mặc một bộ lễ phục màu tím nhạt được làm từ tơ lụa thượng hạng. Khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, nhất định là bình thường đây chăm chút cho da mặt.

Cả người cô ta mang theo một vẻ yêu mị, làm cho người đã từng trải như ông Lâm nhũn mảy bất mãn. Loại con gái như thế này, chỉ dùng để chơi đùa. Vậy mà cũng dám mạnh dạn nhận mình là bạn gái của Dật Nhi. Không biết từ đâu chạy đến làm phiền ông, ông Lâm có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Editor: Miuomin

Beta: Heo cute

“Cô Phạm có lòng thì tôi cảm ơn. Cô còn trẻ, không phải ở cùng chỗ với lão già này đâu. Cô đi chơi với những người trẻ tuổi thì tốt hơn.” Ông Lâm đuổi khéo.

Về phía Điền Kỳ Kỳ, cô nhìn quả sinh nhật mà Phạm Thiên Du đem tới liền cảm thấy xấu hổ. Chết thật, cô quên chuẩn bị quà rồi.

“Thực xin lỗi bác... con...con... thời gian gấp quá nên con chưa kịp chuẩn bị quà...”

“Ta còn tưởng có chuyện gì. Không sao đâu, con có thể tới là ta vui rồi. Sợ đây con thiết kế cho ta chính là món quà quý nhất mà ta từng được nhận.”

Nhìn thấy ông Lâm công khai thiên vị Diên Kỳ Kỳ như thế thì Phạm Thiên Du vừa giận lại vừa thẹn. Dù gì Diên Kỳ Kỳ cũng là do cô giới thiệu, sao ông ấy lại có thể quên mất chứ!

Nhìn lại hộp quà được gói cẩn thận trên tay mình, Phạm Thiên Du càng lúc càng tức giận thêm, khiến cô suýt chút nữa không giữ được nụ cười trên mặt. Món quà này, cô đã lựa chọn rất cẩn thận, còn đi hỏi ý kiến của cha mẹ mới dám mang đến. Vậy mà ông ta không thèm nhìn.

Phạm Thiên Du âm ức nhìn về phía Lâm Dật, hi vọng anh có thể giải vây cho cô. Thế nhưng, Lâm Dật lại đang chơi với Diên Bảo Bảo, trông anh ấy vui vẻ đến quên hết mọi thứ. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể ngượng ngùng rời đi. Anh mắt cô ta khi rời đi còn lườm Diên Kỳ Kỳ một cái, cái thứ tâm thường như cô ta dựa vào cái gì mà có thể đến dự bữa tiệc này cơ chứ?

Ông Lâm trò chuyện với Diên Kỳ Kỳ vài câu, Diên Kỳ Kỳ đều cẩn thận mà đáp lại khiến cho ông ấy rất hài lòng, trong lòng càng thêm quyết tâm phải giúp cô tìm được một người chồng tốt.

Hai người mãi mê trò chuyện cho đến khi có người nhắc nhở tiệc mừng thọ sắp bắt đầu, ông Lâm mới chống gậy đứng dậy, sáng khoái tinh thần bước về phía đại sảnh. Diên Kỳ Kỳ cũng đi theo đằng sau, còn Diên Bảo Bảo được Lâm Dật ôm, Diên Kỳ Kỳ vừa cảm động lại vừa lo lắng.

Anh ấy đối xử với Bảo Bảo thật tốt, cái thái độ ấy nhìn là biết. Lại nhìn sang Diên Bảo Bảo đang cười vui vẻ, trong lòng Diên Kỳ Kỳ có hơi buồn. Niềm vui này, người làm mẹ như cô vĩnh viễn cũng không thể mang đến cho con trai được.

“Chú Lâm, chú thả con xuống chút đi!” Diên Bảo Bảo ghé vào tai Lâm Dật nói nhỏ.

“Làm sao vậy?” Lâm Dật kinh ngạc, vừa rồi còn những nhéo với anh sao giờ bỗng nhiên lại...

“Con thấy An Tiểu Mễ.” Diên Bảo Bảo phóng tầm mắt nhìn về phía đám người đang trò chuyện rôm rả, khuôn mặt nhỏ liền hồng lên.

Lâm Dật nheo mắt trên mặt cậu nhóc. “Nhỏ mà bày đặt tán gái.” Còn sĩ diện kêu anh thả nó xuống nữa chứ. Đặt Diên Bảo Bảo xuống đất, Lâm Dật không quên dặn dò. “Nhớ không được chạy lung tung rồi lạc đấy.” Diên Bảo Bảo gật gật đầu vui vẻ chạy đi.

“An Tiểu Mễ...” Cậu nhóc nhẹ nhàng vỗ vai An Tiểu Mễ, vui vẻ gọi. Hôm nay Diên Bảo Bảo mặc một bộ âu phục, so với ngày thường đẹp trai hơn nhiều. Còn An Tiểu Mễ thì mặc một bộ váy màu hồng giống như một cô công chúa nhỏ.

“Diên Bảo Bảo, sao cậu cũng ở đây?” Cô bé kinh ngạc khi thấy Diên Bảo Bảo xuất hiện, nở một nụ cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền trên má, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn lên.

“Mẹ tớ mang tớ tới. Chúng ta đi chỗ khác đi!” Diên Bảo Bảo dụ dỗ cô bé.

An Tiểu Mễ vốn rất thích Diên Bảo Bảo. Sau khi xin phép mẹ của An Tiểu Mễ xong, hai đứa nhóc vui vẻ nắm tay nhau bước ra khỏi đám người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: Miuumin

Beta: Heo cute

Diên Kỳ Kỳ mới không để ý một chút mà đã lạc mất Diên Bảo Bảo nên đành phải bắt đắc dĩ đi hỏi Lâm Dật.

Lâm Dật nhướng mày nhìn cô. Hôm nay cô ấy mặc một bộ lễ phục màu trắng được may bằng vải tơ tằm thượng hạng. Mỗi bước đi của cô càng làm cho những viên kim cương đính trên váy lấp lánh. Thật là một thiết kế sáng tạo! Vừa không náy móc theo khuôn mẫu, lại độc đáo, đẹp mắt. Trông cô thật trong sáng, tinh khiết nhưng cũng rất gợi cảm. Tầm mắt của Lâm Dật dừng trên người cô lâu một chút.

“Thằng nhóc ấy đi chơi với bạn rồi. Cô yên tâm, tôi đã cho người đi theo thằng bé.” Lâm Dật thấy cô lo lắng như vậy thì liền an ủi, nhưng ngữ khí vẫn rất lạnh nhạt, giống như từ trước đến giờ cảm xúc của anh không bao giờ dao động. Còn lúc này anh chơi đùa vui vẻ với Diên Bảo Bảo chắc chỉ là ảo giác mà thôi.

Diên Kỳ Kỳ gật đầu, thoáng yên lòng.

“Hôm nay là tiệc sinh nhật của lão già này, rất cảm ơn vị sự có mặt của các vị.....” Ông Lâm mặc dù nói ra những lời khách sáo như thế nhưng trong đó vẫn có chút chân thành. Sống hơn nửa đời người, ông đều ở trên thương trường, khuôn mặt sắc sảo vô cùng.

Lúc này không có Điền Bảo Bảo ở bên cạnh, Điền Kỳ Kỳ có chút kiêng kỵ người đàn ông bên cạnh mình. Thật sự, cô cũng không hiểu tại sao mình lại sợ Lâm Dật như vậy. Đang nghĩ ngợi lung tung thì cô nghe thấy có người gọi tên mình, Điền Kỳ Kỳ ngẩn người ra, ngước đầu lên thì thấy ông Lâm đang nhìn cô vậy tay.

Lâm Dật quay đầu nhìn Điền Kỳ Kỳ, thấy người ta đang sùng sốt thì kéo tay cô, vừa đi vừa nói “Ba tôi muốn cô cắt bánh kem cùng ông ấy. Đi thôi.”

Giọng nói trầm thấp, gọi cảm ấy truyền vào tai Điền Kỳ Kỳ lại trở thành một lời mệnh lệnh, không thể từ chối. Cô như con rối gỗ vô hồn để mặc anh kéo đi.

“Lâm lão gia để mắt đến Điền Kỳ Kỳ sao? Điền Kỳ Kỳ là ai vậy, cô ấy thế nào?”

“Cô ta là tiểu như nhà nào sao tôi chưa nghe qua?”

“Như vậy chắc là Lâm gia sắp có chuyện vui rồi!”

“Bạn gái của Lâm Dật không phải là Phạm Thiên Du sao? Hay là đổi rồi?”

Chỉ trong chốc lát, khách ngựa bàn tán sôi nổi. Ai cũng tò mò về cô gái thần bí này. Điền Kỳ Kỳ lập tức trở thành tâm điểm.

Phạm Thiên Du vào toilet trang điểm lại, lúc trở lại đại sảnh thì nhìn thấy trên sân khấu có ông Lâm, Lâm Dật, Điền Kỳ Kỳ và hai người bạn của ông Lâm cùng cắt bánh kem. Mặt của cô ta liền trắng bệch, cả người chết đứng.

“Tôi biết mà, anh ấy không thích hợp với cô đâu. Ai cũng thấy hai người chẳng hợp tí nào. Chắc cô đã gặp ông Lâm rồi chứ gì? Đừng có mơ tưởng hão huyền nữa. Trên thế giới này ngoại trừ ba mẹ, sẽ không có bất cứ người nào nhân nhượng với cô đâu.” Rebecca đang đi kiểm một ly rượu để nhấm nháp, đúng lúc nhìn thấy gương mặt phẫn nộ của Phạm Thiên Du thì nhân thể lấy thêm một ly rượu đưa cho cô ta.

Phạm Thiên Du lạnh lùng mà nhìn Rebecca một cái, nhận lấy ly rượu.

“Tôi sẽ cho cô thấy, trên đời này không có cái gì tôi muốn mà không có được. Anh ấy nhất định sẽ là của tôi! Chỉ có thể là của tôi!” Phạm Thiên Du giống như đang thế, bàn tay siết chặt đến mức nổi cả gân xanh.

“Cố lên đi, hahaha.” Rebecca cười lạnh, không thèm quan tâm đến cô ta. Cô nghĩ thầm, dù có chuyện gì xảy ra cũng đều do cô ta gieo gió gặt bão mà nên.

Phạm Thiên Du tức giận mà nhìn nụ cười gượng gạo trên mặt Điền Kỳ Kỳ. Điền Kỳ Kỳ, cô dựa vào cái gì! Dù phải thất bại trước người khác, cô nhất định không cho phép mình thua bởi một người không gia thế, không bồi cảnh, lại còn là mẹ đơn thân.

“Được rồi, lão già này cũng không làm phiền thế giới của người trẻ tuổi nữa, mọi người cứ vui chơi đi.” Ông Lâm cười ôn hoà, chậm rãi rời đi.

Lúc này, âm nhạc vang lên, mọi người liền tản ra chuẩn bị bắt cặp khiêu vũ.

Phạm Thiên Du luôn tự cho mình là nữ hoàng khiêu vũ, cô ta tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này nên liền chủ động đi tới bên cạnh Lâm Dật, nhướn nhướn mày tỏ ý. Lâm Dật hiểu ý, không từ chối, nắm tay cô ta nhảy mở màn.

“Ông Lâm à, ông đúng là có phúc, có đứa con vừa rai giỏi, lại vừa đẹp trai phong độ.” Không ít người bu theo nọt bên tai ông Lâm, nhắc đi nhắc lại những lời khen ngợi với Lâm Dật.

Ông Lâm quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Phạm Thiên Du vừa khiêu khích vừa mỉa mai nhìn mình. Không! Đàn bà như vậy tuyệt đối không thể thành một đôi với Dật nhi được.

Bởi vì sự việc lúc nãy nên mọi người đều để ý tới Điền Kỳ Kỳ. Không ít chàng trai đến mời cô nhảy cùng, nhưng đều bị cô khéo léo từ chối. Không phải là cô không biết điều, mà là cô không biết khiêu vũ. Bây giờ, nhìn thấy sự phối hợp ăn ý giữa Lâm Dật và Phạm Thiên Du, trong lòng cô có chút ê ẩm.

Không muốn nhìn bọn họ nữa, Điền Kỳ Kỳ cầm lấy một đĩa bánh kem, tìm một góc, chờ Điền Bảo Bảo đi chơi chán rồi sẽ đi kiếm mình. “Ngồi đây không nhàm chán à?” Điền Kỳ Kỳ đang tập trung ăn thì một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một gương mặt hiền lành đang nhìn mình, làm Điền Kỳ Kỳ sáng hồng.

Xưa nay mọi người đều hình dung ông Lâm lão gia giống như Thái thượng hoàng. Có câu nói gần vua như gần cọp, từ trước đến nay cô vừa kính vừa sợ với ông ấy. Nhưng mà hôm nay nhìn lại, thì phát hiện ra rằng, ông ấy cũng chỉ là một ông lão bình thường mà thôi.

Điền Kỳ Kỳ không biết nên trả lời thế nào liền lắc lắc đầu. Ngồi xuống bên cạnh cô, ông Lâm lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi nên có nhiều bạn bè. Thế mà con lại trốn ở góc phòng, giấu kín mình như thế thì làm sao người khác có thể biết được những điểm tốt của con?”

Ông Lâm nói thế làm cho Điền Kỳ Kỳ hơi bất ngờ. Hoá ra vừa rồi ông ấy gọi cô đi cắt bánh kem là vì muốn mọi người chú ý đến mình. Cô đúng là ngốc mà, bây giờ mới nhận ra.

Nhưng mà nhiều người chú ý mình quá, cô không thích ứng được.

Chương 44

Editor: Miuomin

Beta: Heo cute

“Chú đừng nói quá... con thì có điểm tốt gì chứ...!” Điền Kỳ Kỳ nuốt đồ ăn xuống, suýt chút nữa là nghẹn.

Ông Lâm nháy mắt cho người hầu bên cạnh, ngay sau đó liền có người đưa cho cô một ly nước trái cây. Điền Kỳ Kỳ được đối tốt như thế thì nghĩ nghĩ, mình đang nằm mơ hả trời?

“Sau này nếu rảnh hãy đến chơi với ta, mang theo thằng nhóc kia nữa. Đây là lần đầu tiên ta thấy Dật nhi thích trẻ con như vậy. Nếu thằng ấy mà có đứa con lớn như vậy thì tốt rồi. Cha mẹ của nó ở dưới suối vàng cũng sẽ yên tâm.” Lâm lão thờ dài nói. Điền Kỳ Kỳ chột dạ, khoe miệng giật giật. Ông Lâm vỗ vỗ vai cô, “Cứ chơi vui vẻ đi.”

Ông ấy vừa dứt lời, liền có một người đàn ông bước đến trước mặt cô, đưa tay về phía cô.

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến cho người khác mê mẩn. Gương mặt ấy vốn đã đẹp bây giờ lại càng thêm yêu mị. Điền Kỳ Kỳ rũ mắt xuống, lắc lắc đầu, tự điều chỉnh lại nhịp tim của mình.

Lâm Dật vừa tức giận vừa buồn cười. Nhiều phụ nữ muốn mời anh còn không được, anh có thể cảm nhận được hàng ngàn ánh mắt phần nộ của mấy người kia ở sau lưng mình. Thế mà cô gái trước mặt lại không biết tốt xấu. Không chờ cô mở miệng, Lâm Dật trực tiếp kéo cô đi về phía đại sảnh.

“Tôi không biết nhảy.” Điền Kỳ Kỳ nhỏ giọng nói, loạng choạng bước đi theo anh.

“Tin tôi đi.” Lâm Dật không những không buông tay cô ra mà còn nắm chặt tay cô hơn để chuẩn bị bắt đầu điệu nhảy.

“Thả lỏng ra.” Thấy cô khấn trương như thế, Lâm Dật hết sức nhẫn nại mà dẫn dắt Điền Kỳ Kỳ. Trong loại khiêu vũ này thì người nam là chủ đạo dẫn dắt người nữ, chỉ có tiến rồi lui, không hề khó. Mà khó ở chỗ là sự ẩn ý.

Nghe Lâm Dật nói như vậy, Điền Kỳ Kỳ lại càng khấn trương, bất giác quên hết mọi thứ xúc quanh. Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, hy vọng anh có thể thả cô ra.

Còn Lâm Dật thì không hề có ý định từ bỏ. Nếu cô nhảy không tốt, cũng chẳng sao vì đã có anh. Anh tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện gì. Lâm Dật quên rằng cô có đôi mắt long lanh như nước, lúc nhắm hay mở đều có tiết tấu, hàng lông mi cong dài mỹ lệ như kẻ ra một câu chuyện cổ tích thật êm tai. Lâm Dật kinh ngạc với một cô gái có nhan sắc nổi bật như vậy lại xuất hiện hai loại cảm xúc trái ngược nhau, một như là đang khấn trương và sợ hãi, một lại như thoát tục không vướng chút khói lửa phàm trần.

“Á.....” Đáng chết! Lại dẫm vào chân anh nữa rồi. Không biết có phải do có ý không đây! Để chứng minh mình được giáo dục từ nhỏ và duy trì phong độ của mình, Lâm Dật vẫn bình tĩnh, giữ nguyên vẻ mặt ung dung.

Về phía Điền Kỳ Kỳ, cô cảm thấy mình cứ như người máy bị lỗi vậy. Nhảy nhót gì mà cứng ngắt, còn nhảy sai nữa chứ! Mới bắt đầu nhảy thôi mà cô đã dẫm lên chân của Lâm Dật không biết bao nhiêu lần rồi. Điền Kỳ Kỳ cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Cha tôi hình như có ấn tượng rất tốt về cô?” Lâm Dật bất thành linh nói một câu, làm cho Điền Kỳ Kỳ hơi bất ngờ.

“Tôi không biết, nhưng tôi không ngờ ông Lâm lại thân thiện và dễ gần như vậy.”

“Cô có biết Rebecca chọn người thiết kế bản thảo châu báu Milan rất vất vả không?”

“Rebecca là một cô gái rất cá tính, lại rất có tài. Cô ấy có mắt nhìn rất tốt.”

“Sao tôi lại cảm thấy cô đang tự khen chính mình nhỉ?”

(Heo: hai người kia nói chuyện có muối ghê...)

.....

Trong lúc nói chuyện với nhau, bước chân của Điền Kỳ Kỳ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, hoà hợp với anh hơn. Lâm Dật xoay người cô 180 độ, cô cũng có thể phối hợp tốt. Trong lòng Lâm Dật cảm thấy rất thành tựu. Ngay sau đó là 360 độ..... Lâm Dật từ từ tăng độ khó, Điền Kỳ Kỳ càng lúc càng

tiếp thu nhanh. Hai người họ phối hợp ăn ý vô cùng.

Lâm Dật không ngừng tìm kiếm đề tài nói chuyện để phân tán sự chú ý của cô. Nhìn bọn họ chuyện trò vui vẻ như thế, tất cả mọi người trong đại sảnh đều sinh ra ảo giác.

Chẳng lẽ đây mới chính là bạn gái của Lâm Dật? Chẳng lẽ ông Lâm đưa cô gái này lên sân khấu là có ẩn ý khác sao?

Phạm Thiên Du đang ngồi một mình uống rượu. Chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh Điền Kỳ Kỳ lúc bắt đầu nhảy thì vụng về, không ngừng dẫm lên chân Lâm Dật, đến bây giờ thì lại có thể bước đi một cách uyển chuyển như vậy. Khóe môi cô ta nở một nụ cười quý dị. Vì sao? Vì cái gì ông Lâm không thích cô, mà lại thích một kẻ như cô ta? Không, cô sẽ không chịu thua đâu!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Editor: Quỳnh

Beta: Heo

“Dì ơi, con muốn uống nước trái cây vị dâu. Dì lấy giúp con với ạ.” An Tiểu Mễ kêu khát, mà Điền Bảo Bảo lại muốn tỏ vẻ mình galang nên chủ động đi lấy nước. Thế nhưng cậu nhóc với không tới, cho nên đành phải nhờ người khác giúp đỡ.

Phạm Thiên Du rũ mi nhìn đôi bàn tay nhỏ túm lấy váy mình. Lúc cô ta cầm ly nước trái cây trên tay mới phát hiện đứa bé kia chính là Điền Bảo Bảo.

Lại nghĩ tới chuyện Điền Kỳ Kỳ ở bên kia khiêu vũ ăn ý với Lâm Dật, còn mình thì ngồi đây một mình, đúng là nhục nhã. Phạm Thiên Du tức giận, đôi mắt xinh đẹp vì hận thù mà trở nên dữ tợn. Khóe miệng cô ta nhếch lên, ánh mắt quét xung quanh, rồi nhanh tay đổ nước trong ly vào hết váy của mình.

“A, đứa bé này, tôi có lòng tốt đưa nước trái cây cho cháu. Tại sao cháu lại hất ngược vào tôi?”

Phạm Thiên Du ra vẻ kinh ngạc mà nhìn Điền Bảo Bảo, rõ ràng là tự làm nhưng lại đóng vai người bị hại vô cùng oan ức, đáng thương. Kỹ thuật diễn xuất của á ta thật sự là xuất quỷ nhập thần.

Điền Bảo Bảo vô tội nhìn Phạm Thiên Du tự biên tự diễn, “Rõ ràng chính là đi tự hất ly nước đó vào người của dì. Tại sao lại nói là con làm?”

Điền Bảo Bảo chớp chớp mắt, không chút sợ hãi mà liếc Phạm Thiên Du. Cái dì này xinh đẹp như thế mà lại nói dối không chớp mắt.

“Đã làm sai mà còn dám狡 biện. Chẳng lẽ mẹ cháu không dạy cháu biết làm sai phải sửa, làm sai phải xin lỗi sao?” Phạm Thiên Du không có ý định tha cho Điền Bảo Bảo. Cô ta được đứng chân lên đẳng trời, trút giận hết lên trên người Điền Bảo Bảo. Điền Kỳ Kỳ, không phải cô dựa vào thằng nhóc này mà lên mặt sao? Lần này tôi nhất định không tha cho nó.

“Dì làm rồi. Con không làm thì tại sao phải nhận?” Điền Bảo Bảo nói đúng đạo lý. Khuôn mặt đáng yêu kia không hề có chút sợ hãi. Tại sao lại có người ngang ngược vô lý như vậy chứ, mà hình như cái dì này là bạn của chú Lâm Dật của mình... Trên mặt cậu bé lộ ra một chút chán ghét.

Bên này có chút âm ỉ, thu hút không ít ánh mắt của người khác. Đám đông nhìn bộ váy ướt đẫm của Phạm Thiên Du, không ít người đang chờ xem kịch vui.

“Tại sao cháu lại như vậy?” Một người bạn của Phạm Thiên Du thấy thế, nên nghĩ là do Điền Bảo Bảo làm. “Con cái nhà ai mà không có lễ phép thế này? Làm dơ đồ của người khác mà không thèm xin lỗi à?” Người bạn kia bắt đầu quở trách Điền Bảo Bảo.

“Con không làm. Tại sao con phải xin lỗi? Con đi đây.” Điền Bảo Bảo không muốn dây dưa ở đây với loại người này. Trong bụng nghĩ thầm cái dì xa lạ ăn trúng cái gì mà lại muốn gây sự với mình cơ chứ. Nhìn thấy càng lúc càng nhiều người vây quanh mình, Điền Bảo Bảo vẫn là cảm thấy trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

“Đã làm chuyện sai trái mà còn muốn chạy trốn à? Hôm nay tôi sẽ thay thế cha mẹ cháu dạy dỗ lại cháu!” Phạm Thiên Du nói, nổi bực tức trong lòng cô ta còn chưa phát tiết hết, làm sao có thể tha cho thằng nhóc này dễ dàng như vậy được? Điền Bảo Bảo càng kiên cường càng chọc cho cô ta tức lên.

Điền Kỳ Kỳ nghe được ồn ào cũng nghi nghi nên đi tới xem, liền thấy Điền Bảo Bảo đang bị Phạm Thiên Du mắng mỏ. Trong lòng cô kích động, liền bước đến kéo Điền Bảo Bảo tới bên cạnh mình, rồi lo lắng hỏi “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì vậy?” Điền Kỳ Kỳ gấp gáp muốn biết rõ mọi chuyện.

“Con cô không hiểu chuyện, làm dơ váy tôi. Tôi chỉ cần nó xin lỗi là xong, tôi sẽ để nó đi. Nhưng con trai cô thậm chí không xin lỗi mà còn chối tội, cãi lại tôi nữa.” Phạm Thiên Du tức đến muốn học máu, nhất định sẽ không chịu tha. Thần thái Phạm Thiên Du vô cùng kiêu ngạo, á ta làm việc này chính là để Lâm Dật chú ý tới mình. Mục đích duy nhất của cô ta là muốn biết Lâm Dật có ý gì với hai mẹ con này hay không. Thậm chí, Phạm Thiên Du còn

muốn Lâm Dật hoàn toàn ghét bỏ bọn họ. Nhớ có một lần vì chuyện của Điền Bảo Bảo mà Lâm Dật nổi giận với mình, Phạm Thiên Du lại thêm tức giận.

“Mẹ, con không có đổ nước trái cây lên người đi ấy. Di ấy đổ oan cho con đấy.” Điền Bảo Bảo nói chuyện rất bình tĩnh, cho nên Điền Kỳ Kỳ không có lý do gì để nghi ngờ con mình. Con mình thì mình rõ nhất. Nó nói không làm thì tức là không làm, cô không mắc gì phải cúi đầu trước bọn họ.

“Này, khoan đã, chẳng lẽ tôi lại tự hắt nước vào người mình? Tôi đâu có bệnh!” Phạm Thiên Du to tiếng lên.

Điền Bảo Bảo liếc Phạm Thiên Du một cái, nghĩ thầm trong bụng: ai biết đi ấy có bệnh hay không chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Quỳnh

Beta: Vợ chồng nhà Heo

Điền Kỳ Kỳ không để ý những lời bàn tán xung quanh, vô cùng bình tĩnh nói, “Tôi tin tưởng con trai mình không làm chuyện này.”

Cô với Phạm Thiên Du cũng không thù không oán, nhưng bây giờ Phạm Thiên Du lại gây khó dễ với cô. Điền Kỳ Kỳ rất thất vọng.

“Cô! Quả nhiên là cô dạy ra được đứa con tốt.....”

“Có chuyện gì mà ồn ào thế?” Phạm Thiên Du còn chưa kịp nói xong thì một giọng nói âm trầm cắt ngang. Ngay sau đó, ông Lâm và Lâm Dật cùng nhau đi tới.

Nhìn khí thế của Phạm Thiên Du đang bùng bùng, sắc mặt Lâm Dật trầm xuống một chút. Ông Lâm nhìn thoáng qua Lâm Dật “Người gây rối vô cớ thì sau này ở đây sẽ không chào đón nữa. Con xử lý một chút đi, ta vào nhà nghỉ ngơi.” Ông Lâm căn bản là khinh thường loại người này.

Ánh mắt thâm thúy của ông ấy liếc qua Phạm Thiên Du, mang đầy sự lạnh lẽo, làm cô ta không rét mà run.

Phạm Thiên Du chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng đặt ở trên người Lâm Dật. Mặc dù chuyện này là do cô gây ra, nhưng mà dù sao hai người họ yêu nhau cũng lâu rồi, anh ấy nhất định sẽ giúp đỡ mình. Nghĩ thế, Phạm Thiên Du dịu lại đôi chút, bắt đầu ra vẻ uỷ khuất.

“Mẹ, chúng ta đi thôi. Nơi này không vui tí nào.” Điền Bảo Bảo thấy tình huống như thế, ai chẳng biết là mình vô tội cơ chứ. Cậu không tin chú Lâm sẽ không phân rõ trắng đen mà đổ oan cho mình đâu! Bởi vì chú chính là daddy của Điền Bảo Bảo này mà!

“Bảo Bảo, nhóc sao vậy?” Cảm giác được Điền Bảo Bảo bị oan ức, Lâm Dật bất giác nhớ đến chuyện Điền Bảo Bảo bị coi thường ở trường. Anh dùng hai tay vững vàng ôm Điền Bảo Bảo lên, “Em là người lớn, so đo với con nít làm gì!”

Lâm Dật rất không hài lòng với chuyện Phạm Thiên Du gây rối vô cớ. Đã nhiều lần anh dung túng, bao che cho cô, nhưng càng ngày cô ta lại càng được nước lấn tới.

“Em..... Dật, rõ ràng là thằng nhóc đó đổ nước trái cây lên người em!” Phạm Thiên Du tức muốn học máu. Lâm Dật là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của cô ta. Điều duy nhất cô ta muốn chính là sự tin tưởng của anh! Nếu không, những việc này giờ cô ta thật đúng là trò hề mà!

“Chú Lâm, con không làm” Điền Bảo Bảo kiên định nói rõ ràng từng câu từng chữ. Minh không làm thì chẳng việc gì phải nhận.

Lâm Dật nhìn Điền Bảo Bảo, sắc mặt hơi hoà hoãn, rồi nhéo nhéo mũi cậu nhóc, “Chú tin nhóc. Nhóc đã ăn no chưa? Chú đưa nhóc đi ăn đồ ngon được không? Không phải nhóc thích ăn kem ly nhất sao?”

Lâm Dật quả thật rất giống một người ba cung chiều con mình. Đây là hình ảnh Phạm Thiên Du chưa bao giờ gặp qua. Một cảm giác tuyệt vọng từ tận đáy lòng lan toả toàn thân cô ta.

“Dật, anh..... không tin em sao?” Quả thực bây giờ cô ta cảm thấy mình đang diễn một trò hề, một chút sức lực phản kháng cũng không có. Minh thế mà lại thua một đứa nhóc! Cô ta không phục!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47

Editor: Quỳnh

Beta: Vợ chồng nhà Heo

Lâm Dật lạnh nhạt nhìn Phạm Thiên Du, đánh giá khắp người cô ta một lượt. Cái váy ướt đầm kia làm cô ta có chút chật vật. Anh nhú nhú mày rồi mở miệng, “Anh kêu tài xế đưa em về trước.” Nói xong, anh không đợi cô phản ứng, ôm Điền Bảo Bảo rồi đi.

Phạm Thiên Du ngay lập tức trở thành trò cười trong mắt mọi người. Cô ta vừa xấu hổ lại vừa giận dữ.

“Thiên Du, không phải tình cảm của cậu và Lâm tổng rất tốt sao? Sao anh ta không chịu giúp cậu gì cả vậy?” Người bạn kia ở bên cạnh nghi ngờ mà hỏi. Nhưng đối với Phạm Thiên Du, câu nói ấy như thêm dầu và lửa. Sự tức giận của cô ta đối với mẹ con Điền Kỳ Kỳ lên tới đỉnh điểm.

“Chú Lâm ơi, cái đi lúc này là bạn gái chú à?” Điền Bảo Bảo hỏi. Nếu Lâm Dật không phải là daddy của cậu thì cậu nhóc cũng lười xen vào việc của người khác.

Lâm Dật từ một tiếng, rồi tỏ vẻ cam chịu. Chính anh cũng không rõ, trong tình huống vừa rồi đáng lẽ anh nên bảo vệ bạn gái của mình chứ? Nhưng khi anh nhìn thấy vẻ oan ức của Điền Bảo Bảo, không nhịn được mà giải vây giúp cậu nhóc. Thật ra anh cũng có chút cảm tình với Phạm Thiên Du, nhưng chuyện này anh chỉ làm theo cảm tính.

“Vậy chú với đi ấy sẽ kết hôn với nhau sao?” Cái này mới là quan trọng! Điền Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt nhìn Lâm Dật, cậu không hề muốn daddy của mình sẽ trở thành chồng và daddy của người khác. Huống chi người vừa rồi còn xấu xa như vậy.

“Tiểu quý, con hỏi nhiều như vậy làm gì! Cô nhóc bạn con đâu rồi!” Lâm Dật chỉ chỉ vào An Tiểu Mễ đang đứng chờ Điền Bảo Bảo lấy nước trái cây. Chắc cũng chờ lâu lắm rồi, cô bé nhìn có vẻ rất sốt ruột và tức giận.

“Áy chết!” Điền Bảo Bảo cũng ý thức được sự việc nghiêm trọng, vội vàng lấy đồ ăn với đồ uống chạy tới chỗ An Tiểu Mễ.

Lâm Dật nhìn bộ dáng lo lắng của thằng nhóc thì xoa xoa trán, khỏe môi nhếch lên, cười như có như không.

Anh nghĩ tới câu hỏi vừa nãy của Điền Bảo Bảo thì liền mờ mịt. Kết hôn sao? Từ sau khi Y Ninh chết, anh không còn muốn kết hôn nữa.

“Dật, anh có yêu em không? Anh không cần em nữa đúng không?” Phạm Thiên Du khóc lóc ò òi trong điện thoại. Lâm Dật xoa xoa mắt, nhìn đồng hồ thủy tinh treo trên vách tường, kim đồng hồ chỉ 1 giờ rưỡi sáng. Trong lòng anh chửi thề một tiếng. Người phụ nữ này rốt cuộc muốn cái gì!

“Em đang ở đâu?” Đoán ra được cô ta uống say, Lâm Dật nén lửa giận xuống, khó chịu hỏi.

“Anh còn quan tâm em ở đâu sao? Anh còn xem em là bạn gái của anh hả? Tại sao em lại không cảm nhận được? A..... Dật, anh nói cho em biết rốt cuộc anh có yêu em không? Anh xem em là cái gì?” Phạm Thiên Du có lẽ đã thật sự uống say, nói năng lung tung trong điện thoại.

Cô ta ôm lấy đầu, cố làm dịu cơn đau, giọng khàn khàn, “Dật, trước kia anh rất quan tâm em. Mỗi lần đi công tác về đều sẽ mang theo quà cho em, anh không hề để em chịu một chút thiệt thòi nào.....”

Lâm Dật rất muốn nói, bởi vì lúc trước anh xem cô ta là Y Ninh nên mới yêu thương, chiều chuộng như vậy. Nhưng mà ở chung một thời gian rồi, anh mới phát hiện ra Phạm Thiên Du chỉ có chút giống với Y Ninh thôi. Mà Phạm Thiên Du vĩnh viễn không phải là Y Ninh, ai cũng không thể thay thế được vị trí của Y Ninh ở trong lòng anh.

Lâm Dật mệt mỏi rồi, không muốn nói chuyện vô nghĩa với cô ta nữa. Nghe được không khí xung quanh khá yên tĩnh, Lâm Dật thoáng yên tâm. Cô ta không phải đang ở quán bar, vậy chắc là ở nhà uống rượu rồi.

“Dật, anh đến đây với em được không? Em rất nhớ anh.....”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit by Miuomin

Beta by Heo cute

“Dật, anh đến đây được không? Em rất nhớ anh.” Phạm Thiên Du hận chính mình vô dụng. Dù cho mình bị anh ấy làm cho tổn thương nhiều đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể giận hờn anh lâu được mà luôn là người cúi đầu xin lỗi trước.

Anh giống như một vị thần, từ trước đến nay đều chờ đợi người khác cúi đầu trước mình. Nhưng mà như thế thì có sao? Cô yêu anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã yêu, cô chỉ hận không thể đem tất cả những thứ tốt đẹp nhất của mình dành cho anh. Dù cho Rebecca có cười nhạo cô: “Cô biết không, cô yêu Lâm Dật đến nỗi chẳng có chút tự trọng nào cả.” Cô cũng không quan tâm.

Mặc dù là bạn trai của cô, nhưng Lâm Dật chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô. Còn cô thì không chịu được sự lạnh nhạt của anh.

Tất cả những lần trước đó, chỉ cần cô cúi đầu nhận sai thì anh sẽ bỏ qua cho cô. Cho nên lần này chắc cũng vậy.

“Anh đang mệt. Sáng mai còn có cuộc họp. Em nghỉ đi, đừng tự hành hạ mình nữa.” Lâm Dật nghĩ đến bộ dạng lúc say của Phạm Thiên Du thì hai hàng lông mày liền nhíu lại, đôi mắt cũng phủ một tầng sương lạnh.

Thấy Lâm Dật lạnh lùng từ chối, Phạm Thiên Du càng thêm tuyệt vọng. Anh chưa bao giờ từ chối thẳng thừng cô như vậy. Thế nhưng sao lần này lại quyết liệt đến thế cơ chứ? Cứ như bọn họ chỉ là hai người xa lạ. Không, cô không thể từ bỏ anh! Anh là nguồn sống của cô. Xa Lâm Dật, cô không thể sống nổi.

Sợ anh tắt máy đột ngột, Phạm Thiên Du nắm chặt điện thoại, run rẩy mở miệng: “Vậy.....anh đang ở biệt thự sao? Em đến tìm anh được không?” Cô không biết cái gì gọi là tự trọng, là tôn nghiêm nữa rồi. Chỉ cần anh đồng ý thì tất cả những thứ đấy cô đều không cần.

“Anh còn đang ở nhà riêng. Nếu không còn gì để nói thì anh tắt máy đây.” Lâm Dật thờ dãi. Sau thời gian lâu như vậy, anh nhận ra có lẽ hai người họ thật sự không hợp nhau. Lúc trước, anh lười so đo với cô, chỉ cần cô không làm gì quá đáng, anh vẫn có thể cưng chiều cô.

“Dật... Dật...” Nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, Phạm Thiên Du hét lên. Hai mắt tràn đầy nước mắt, cô ta tức giận ném điện thoại. Chỉ nghe một tiếng “bang”, chiếc điện thoại liền vỡ thành từng mảnh nhỏ. Cầm lấy bình rượu, cô rót từng ngụm vào miệng.

Từ khi Điền Bảo Bảo biết Lâm Dật là ba của mình, cậu nhóc vẫn luôn nghĩ cách để tác hợp cho ba mẹ đến với nhau.

“Bảo Bảo, cậu đang nghĩ gì vậy?” Giờ ra chơi, An Tiểu Mễ thấy Điền Bảo Bảo đang trầm ngâm suy nghĩ thì liền ngồi xuống đối diện với cậu nhóc, dịu dàng hỏi. Nếu là ngày thường, giờ ra chơi, Điền Bảo Bảo sẽ tìm cô nhóc chơi cùng.

Nhưng hôm nay cậu ấy thật lạ.

“Tớ đang suy nghĩ” Điền Bảo Bảo lẩm bẩm nói. Cậu tùy ý cầm bút vẽ bậy lên giấy.

“Không phải cậu nói cậu là thiên tài, không có việc gì làm khó được cậu hay sao?” An Tiểu Mễ chớp chớp cặp mắt to tròn như búp bê, cặp lông mi dài như hai cây quạt đang phe phẩy, nhìn rất đáng yêu.

“Việc này nằm ngoài phạm vi lí trí, thuộc về phạm vi tình cảm” Điền Bảo Bảo rầu rĩ nói, An Tiểu Mễ không hiểu cậu nhóc đang phiền lòng chuyện gì. Nhưng nhìn thấy vẻ buồn buồn của Điền Bảo Bảo, cô nhóc nghĩ đây nhất định là một vấn đề rất khó khăn mới có thể làm cho thiên tài vô địch như Điền Bảo Bảo bó tay.

“Hay là chúng ta đi hỏi cô giáo đi?” Trong suy nghĩ của An Tiểu Mễ, cái gì không hiểu thì phải hỏi cô. Thế mới là một đứa bé ngoan!

Điền Bảo Bảo lắc lắc đầu, vấn đề này cô giáo cũng không thể giải quyết. “An Tiểu Mễ, lúc ba mẹ cậu cãi nhau, làm thế nào mà hai người làm hoà?” Điền Bảo Bảo ngẩng đầu nhìn cô bé, hai cặp mắt to tròn đối diện nhau, giống như hai tấm gương phản chiếu.

“Điền Bảo Bảo, ba cậu đã trở lại rồi à? Hóa ra là vì ba mẹ cậu cãi nhau nên ba cậu mới không ở bên cậu...” An Tiểu Mễ tự cho mình thông minh, xâu chuỗi sự việc lại với nhau.

Điền Bảo Bảo cũng lười giải thích. Cậu cũng không thể nói là do mẹ mình lúc ấy mơ màng, hồ đồ không cẩn thận leo lên giường của ba, rồi không cẩn thận mà sinh ra mình. Chuyện phức tạp như vậy, An Tiểu Mễ chắc chắn sẽ không thể nào hiểu được. (ừ chắc nó hiểu ><)

“Mỗi lần ba mẹ tớ cãi nhau thì ba tớ sẽ mua quà tặng mẹ. Sau đó xin lỗi cho đến khi mẹ tha lỗi mới thôi.” An Tiểu Mễ sung sướng vì mình có thể giúp được Điền Bảo Bảo. Giọng nói cô nhóc ngọt ngào giống như đang kể chuyện cổ tích.

Mỗi lần Điền Bảo Bảo nhìn khuôn mặt của cô bé, đều cảm thấy nó giống như một ly kem ngon lành, ngọt ngào làm cho cậu chịu không nổi mà “ăn sạch”.

Hôm nay, vì chuyện giữa ba và mẹ, Điền Bảo Bảo thấy trong lòng nặng trĩu. Hai người này, ai cũng to con lớn xác rồi mà cứ để mình lo hoài!!! Xem ra không có mình thì mọi chuyện nát bét rồi. Điền Bảo Bảo bắt đầu đi thờ dãi...

Chương 49

Edit by Miuomin

Beta by Heo

Chuyện này thật khó giải quyết mà! Nếu làm như lời An Tiểu Mễ nói, để cho ba đi xin lỗi mẹ chắc chắn mẹ sẽ “xúc động dậy” luôn. Suốt cả tiết học sau đó, Điền Bảo Bảo vì chuyện này mà buồn rầu, mặt ủ mảy chau, bộ dáng thất thần khiến cho cô giáo đề ý. Cô giáo kêu Điền Bảo Bảo đứng lên, vì Điền Bảo Bảo không tập trung nên cô giáo phải nhắc lại câu hỏi. May sao cậu nhóc trả lời đúng nên mới không bị mắng.

“Được rồi, các em còn có vấn đề gì muốn hỏi hay không?” Gần tới giờ tan học, giáo viên sẽ trả lời những thắc mắc của học sinh.

Điền Bảo Bảo đắn đo mãi, cuối cùng cũng giơ tay.

Cô giáo kinh ngạc, đứa bé này không phải là thiên tài sao? Còn có bài mà nó không hiểu ư? Bài học hôm nay khá là đơn giản, hướng hồ trong giờ học cậu bé đều trả lời đúng câu hỏi mà cô đưa ra. Mặc dù hơi nghi ngờ nhưng cô giáo vẫn gật đầu, mời cậu bé đứng dậy.

“Cô giáo, em muốn hỏi làm cách nào để hai người bồi đắp tình cảm ạ?” Điền Bảo Bảo nghiêm túc hỏi. Sau đó cậu nhóc dùng ánh mắt mong chờ mà nhìn cô giáo, hi vọng cô có thể giải đáp thắc mắc của mình.

Các bạn học đều nhìn Điền Bảo Bảo bằng ánh mắt sùng bái. Vấn đề này thật thâm thúy. Bọn nhóc kia nghe mà chẳng hiểu gì. Điền Bảo Bảo quả nhiên là thiên tài.

Cô giáo rất ngạc nhiên với câu hỏi của Điền Bảo Bảo. “Vấn đề này không liên quan đến bài học em à.” Cô dạy toán mà...

“Nhưng mà em nghĩ không ra.” Điền Bảo Bảo nhăn nhó nói. Biểu cảm kia cho thấy cậu nhóc thật sự bị vấn đề này làm khó.

“Muốn bồi dưỡng tình cảm giữa hai người thì họ phải ở bên nhau một thời gian dài, hiểu nhau nhiều thì tình cảm tự nhiên sẽ tăng...” Cô giáo cho rằng cậu nhóc này chắc là muốn thân thiết với bạn nào nên mới hỏi, vì thế nên chỉ trả lời qua loa, rồi cho lớp tan học.

Thế nhưng Điền Bảo Bảo lại rất nghiêm túc mà suy nghĩ những lời của cô giáo nói. Hóa ra là phải ở bên nhau nhiều. ...Xem ra đích thân đưa con trai này phải tìm cách tạo cơ hội để mẹ và ba ở cạnh nhau nhiều hơn.

Điền Bảo Bảo là người theo trường phái hành động. Tối hôm đó, cậu liền chuẩn bị một chút. Sáng hôm sau liền gọi cho Lâm Dật nói muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn vì đã quan tâm đến mình.

Lâm Dật vốn không định nhận lời nhưng mà nghĩ đến Điền Bảo Bảo mới bảy tuổi, một đứa bé nhỏ như vậy nấu ăn cũng rất cực khổ. Nếu mà từ chối thì thật nhẫn tâm. Lâm Dật liền đồng ý đến ăn.

“Chú Lâm à, đến lúc đó chú chờ mẹ con về cùng luôn được không? Con sợ để mẹ tự về mà nhớ đi lạc thì trễ giờ ăn mất.” Điền Bảo Bảo sắp xếp hết. Cậu nhóc nôn nóng muốn tạo cơ hội cho hai con người ngu ngốc này. Thế nhưng hai người này chẳng ai biết được mưu kế của cậu. Đừng thấy Điền Bảo Bảo còn nhỏ mà xem thường, đầu óc của thằng nhóc này ghê gớm lắm!!!

Điền Kỳ Kỳ hoàn toàn chẳng hay biết gì. Điền Bảo Bảo vẫn chưa nói cho cô biết Lâm Dật sẽ đến nhà cô ăn cơm, cũng không nói là Lâm Dật sẽ chờ cô về nhà. Cho nên lúc Lâm Dật dừng xe bên cạnh cô, mời cô lên xe, cô liền từ chối. Đối với cô, lời nói của Lâm Dật là một sự mê hoặc, cô không thể khống chế nổi cảm xúc của mình.

Dù biết là như thế nhưng cô cũng sẽ tuyệt đối không để bản thân sa chân vào vũng bùn này. Giống như nhiều năm trước, anh thành công trong việc làm cô nhớ đến anh, đến nay vẫn không quên được. Lần đầu tiên của cô đã bị anh tàn nhẫn, cưỡng ép mà cướp đi. Anh không giống như cô, không hề nhớ đến cô gái xuất hiện vào đêm hôm đó bảy năm trước. Có lẽ cả đời này anh cũng chẳng nhớ đến...

“Hôm nay tôi đã đồng ý với một người, nhất định phải đưa cô về. Tôi không muốn nuốt lời. Cho cô ba giây suy nghĩ, một là cô tự mình lên xe, hai là tôi bế cô lên.” Lâm Dật ghét nhất phải phí thời gian vào việc vô bổ.

Điền Kỳ Kỳ tưởng anh nói giỡn. Cô đang chần chừ thì Lâm Dật bỗng mở cửa xe, bước xuống, đi về phía cô. Điền Kỳ Kỳ bị dọa cho khiếp đảm.

Trong đôi mắt kia không hề có một tia đùa giỡn mà là tràn đầy sự cảnh cáo. Anh muốn nói với cô rằng anh hoàn toàn có cách làm cho cô ngoan ngoãn lên xe.

Bị uy hiếp như vậy, Điền Kỳ Kỳ run sợ. Cuối cùng, cô vẫn chủ động leo lên xe. Đây là trước cổng công ty, cô không muốn có bất kì tin đồn nào.

Lúc Điền Kỳ Kỳ bước vào xe, cô hi vọng anh có thể nhanh chóng đạp chân ga rồi đi. Nhưng mà Lâm Dật lại như muốn đối nghịch với cô. Sau khi lừa cô lên xe, không hề vội vàng lái xe ngay. Điền Kỳ Kỳ vừa thẹn lại vừa bức. Trong công ty vẫn luôn có người đi ra. Người ta nhìn thấy nhất định sẽ nhận ra đây là xe của Lâm Dật.

“Ai nhờ anh đón tôi?” Điền Kỳ Kỳ nói ra thắc mắc trong lòng. Cô nghĩ nát óc cũng không thể đoán ra được ai có thể sai khiến giám đốc của tập đoàn Điền Lâm được cơ chứ.

Lâm Dật lười trả lời cô. Không muốn nghe cô ồn ào nữa, anh đưa tay bật nút, âm nhạc nhẹ nhàng liền vang lên.

Rốt cuộc cũng đến nơi. Sau khi xuống xe, Điền Kỳ Kỳ liền cúi đầu nói cảm ơn. Không nghe thấy tiếng động cơ xe rồi đi, Điền Kỳ Kỳ liền ngẩng đầu lên, phát hiện anh không những không nhấc chân ga rồi đi mà ngược lại còn xuống xe chung với cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit by Miuomin

Beta by Heo

Điền Kỳ Kỳ không biết anh định làm gì, đừng nói là anh ta đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Điền Lâm lại ở trong khu chung cư nhỏ bé này nha? Lắc lắc đầu, chắc chắn không thể nào có khả năng đó.

Điền Kỳ Kỳ không muốn ở khoảng cách gần với anh ta nên bước chân dần nhanh hơn, cô gần như là chạy đến thang máy. Nhưng mà Lâm Dật chỉ nhấc vài ba bước đã đuổi kịp cô, chen vào trong thang máy. Thấy anh không bấm chọn tầng, Điền Kỳ Kỳ càng thêm rối rắm không hiểu anh đến nơi này làm gì.

Hít sâu vài hơi để trấn an cảm xúc trong lòng, Điền Kỳ Kỳ ra vẻ không quan tâm lắm hỏi: “Lâm tổng, anh cũng ở nơi này ư?” Cô cực kì lo lắng, những hành vi hôm nay của anh khiến cô thấy rất hoang mang. Nhưng Điền Kỳ Kỳ không dám hỏi nhiều, sợ nhiều lời sẽ để lộ dấu vết nên đành phải giữ ở trong lòng.

“Không phải, tôi tới nhà bạn ăn cơm.” Vài giây sau, Lâm Dật mới nhàn nhạt trả lời. Anh nhìn biểu cảm rối rắm trên gương mặt kia thì cảm thấy thú vị vô cùng. Vốn định nói cho cô biết nhưng cuối cùng, không hiểu sao anh lại quyết định giữ im lặng.

Điền Kỳ Kỳ ra khỏi thang máy, cô lên lút nhìn người phía sau. Quả nhiên, anh ta vẫn đi theo cô. “Lâm tổng, nhà của bạn anh chắc không phải là nhà của tôi đâu ha?” Điền Kỳ Kỳ nói đùa.

Chờ mãi không thấy câu trả lời, Điền Kỳ Kỳ nhìn thẳng vào đôi mắt vô cảm của Lâm Dật thì đột nhiên cảm thấy phẫn nộ.... Anh ta dựa vào cái gì mà ngang nhiên vào nhà cô? Lúc trước anh lạnh lùng rồi đi, không một lời xin lỗi, chỉ để lại 10 vạn làm tiền bồi thường. Bây giờ anh ta lại muốn làm gì nữa đây?

“Cô không vào sao?” Lâm Dật duỗi cánh tay dài ra, không để ý đến câu hỏi của Điền Kỳ Kỳ, thẳng tay nhấn chuông cửa.

“Anh!” Điền Kỳ Kỳ không kịp ngăn động tác của Lâm Dật.

Tại sao cô càng ngăn cản Điền Bảo Bảo thân thiết với Lâm Dật thì bọn họ lại càng gặp nhau nhiều cơ chứ? Càng nghĩ, Điền Kỳ Kỳ càng bức bối trong lòng.

Lâm Dật cũng không thể hiểu nổi, tại sao cô gái này mỗi lần gặp anh là lại bày ra vẻ mặt sợ hãi như vậy? Càng tiếp xúc, anh lại càng nhận rõ sự chán ghét của cô đối với anh.

Thấy Lâm Dật trầm ngâm, đôi mắt thâm thúy kia như nhìn thấu tâm hồn cô, Điền Kỳ Kỳ không còn sức lực chống đỡ. Cô bỗng nhiên nhớ lại đêm hôm ấy, anh từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt mang theo sự thống khổ và dục vọng nhưng lại cực kì ma mị khiến cho cô mê mẩn...

“Chú Lâm, mẹ, hai người đã về rồi.” Điền Bảo Bảo chạy ra mở cửa, “Mẹ sao mẹ có chìa khóa mà không mở cửa?”

Điền Kỳ Kỳ không trả lời câu hỏi của Điền Bảo Bảo. Cô lấy bàn tay che lại khuôn mặt đang đỏ hồng, rồi chạy nhanh vào phòng.

Điền Bảo Bảo không hiểu gì mà nhìn theo bóng mẹ, rồi quay lại nhìn Lâm Dật. Trong lòng cậu nhóc liền sáng tỏ.

“Không mời chú vào sao?” Lâm Dật thấy Điền Bảo Bảo mặc một cái tạp dề hình Doremon, trên tay còn cầm một trái ớt xanh, nhìn rất có thần thái của

đầu bếp. Lâm Dật cười cười bế cậu nhóc lên, sau đó đóng cửa lại.

“Chú Lâm, chú ngồi chờ một chút, sắp có com ăn rồi.” Diên Bảo Bảo có cảm giác rất thành tựu. Đây là lần đầu tiên cậu trở tài trước mặt daddy, không thể xảy ra sơ suất.

“Chú ngồi trên sofa chờ một chút, nha, nhaa...” Diên Bảo Bảo mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đã học được cách chiêu đãi khách.

Trong lúc chờ com, Lâm Dật nhân cơ hội quan sát thật kĩ căn phòng này. Không thể không nói, mặc dù căn hộ không lớn nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác ấm áp lạ thường. Màu xanh nhạt làm chủ đạo khiến cho căn phòng dù đơn giản nhưng vẫn rất tinh tế, tạo được sự thoải mái.

Trên tường treo đầy ảnh chụp của Diên Bảo Bảo và Diên Kỳ Kỳ, từ ảnh Diên Bảo Bảo còn mang tã cho đến tận bây giờ. Nhìn những bức ảnh này, Lâm Dật tưởng như mình đang gián tiếp chứng kiến quá trình trưởng thành của Diên Bảo Bảo. Bỗng nhiên anh thấy những bức ảnh này còn quý giá hơn so với những bức ảnh nổi tiếng được trưng bày tại các phòng triển lãm...

Diên Kỳ Kỳ thay quần áo xong, từ trong phòng đi ra. Cô liền nhìn thấy Lâm Dật đang ngây ngốc nhìn ảnh trên tường. Cô nhìn ra nét tà mị và khí phách kia là vốn đã có sẵn bên trong xương cốt của anh. Anh ấy đồ sộ, sừng sững, uy nghiêm như một vị thần. Diên Kỳ Kỳ như bị sét đánh trúng, không có cách nào kiềm chế được nhịp tim đang đập liên hồi.

Thời gian như ngừng trôi, nhìn anh lặng lẽ ngắm nhìn từng bức ảnh của con, cô bỗng xúc động vô cùng. Bất giác, cô muốn tiến lên ôm lấy anh từ phía sau, tựa lên vai anh, cảm nhận cơ thể cường tráng của anh...

“Mẹ, chú Lâm, ăn com thôi.” Cho đến khi có tiếng gọi của Diên Bảo Bảo từ trong phòng bếp truyền ra, Diên Kỳ Kỳ mới bừng tỉnh. Cô mơ màng đi về bàn ăn, đầu óc có chút choáng váng, cảm giác giống như đang say, bước chân cô cũng trở nên mềm mại hơn. Chỉ đi một đoạn ngắn ngủn nhưng Diên Kỳ Kỳ lại có cảm giác như đi ngàn dặm...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit by Miuomin

Beta by Heo

“Tuy không có nhiều món lắm nhưng đây đều là những món sở trường của con. Ở đây chỉ có bốn món mặn và một món canh, chú đừng chê nha!” Diên Bảo Bảo ra vẻ đang hoàng nói, cũng khéo léo mà đưa đẩy. Nếu không phải biết thằng nhóc này không có đầu óc của người thường thì chắc chắn Lâm Dật sẽ nghĩ rằng câu này là có người dạy cho nó học thuộc rồi nói...

“Nếu nhóc nấu ngon, chú sẽ đáp ứng một yêu cầu của nhóc. Tất nhiên là sao trăng trên trời, vũ ngân hà thì chú không thể cho nhóc được!” Lâm Dật hào phóng nói. Nhìn những đĩa đồ ăn tràn ngập màu sắc kia, trong mắt Lâm Dật tràn ngập khâm phục. Anh đây còn chưa chắc đã làm được như Diên Bảo Bảo. Lâm Dật trầm nghĩ, trước đây lúc còn sống ở nước ngoài, anh đều tự mình xuống bếp. Nhưng mà phải công nhận một điều rằng, tay nghề của anh không bằng Diên Bảo Bảo.

“Thật hả chú... Yeahhh?” Diên Bảo Bảo rất vui vẻ, một bữa com đơn giản lại có thể đổi được một mong muốn. Chời ơi... Lòi quá lòi rồi...

“Con phải nghĩ kĩ mới được, không thể dễ dàng phỉ!” Diên Bảo Bảo bùng lên đĩa đồ ăn cuối cùng, sau đó nói mời cả nhà ăn com, lúc này ba người mới động đũa.

Diên Kỳ Kỳ ngồi đối diện Lâm Dật. Cô thấy không được tự nhiên lắm. Tự nhiên anh ta đến thế này làm cô hoang mang quá, chẳng chuẩn bị chút tâm lí nào cả.

Diên Bảo Bảo vô cùng nhiệt tình gấp đồ ăn cho Lâm Dật. Nhìn Lâm Dật vừa ăn vừa ngạc nhiên, Diên Bảo Bảo biết ngay daddy rất hài lòng với tài nấu nướng của mình. Cậu nhóc hưng phấn vô cùng, liền đem cả đĩa cà rốt chia đều cho Diên Kỳ Kỳ và Lâm Dật.

Diên Kỳ Kỳ sững sốt, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lâm Dật nhăn mày nhìn cà rốt trong chén. Tâm trạng của cô bỗng chốc tốt lên.

“Chú Lâm, sao chú không ăn?” Diên Bảo Bảo khó hiểu hỏi. Vừa rồi còn nhìn thấy chú ấy vui vẻ ăn mà, sao bây giờ về mặt của chú ấy lại kì quá vậy!!!

Diên Kỳ Kỳ vẫn luôn yên lặng. Nhìn thấy cà rốt chất đầy trong chén Lâm Dật, cô liền hiểu được mọi chuyện. Cô mỉm cười lắm nhưng vẫn phải nhịn.

Lâm Dật lên lút gấp cà rốt trong chén ra, Diên Bảo Bảo mới nhận ra “Hóa ra là chú Lâm ghét ăn cà rốt. Con xin lỗi, con quên mất!” Diên Bảo Bảo trộm nhìn Diên Kỳ Kỳ một cái, rồi gấp hết cà rốt trong chén Lâm Dật vào chén của mẹ.

“Mẹ, chỉ có mẹ thích ăn cái này thôi. Con tốn công sức nấu, mẹ đừng lãng phí.” Điền Bảo Bảo chớp chớp mắt bày ra vẻ mặt đáng thương

Điền Kỳ Kỳ trừng mắt nhìn cậu nhóc, lại nhìn đồng cả rớt trong chén mình, cô liền có cảm giác không muốn ăn nữa. Bọn họ là cha con máu mủ, Điền Bảo Bảo có vẻ rất thích Lâm Dật. Điều này làm cho Điền Kỳ Kỳ vô cùng khó xử. Trong lòng cô rất mong muốn Lâm Dật có thể nhanh chóng lấy vợ sinh con, có như vậy thì Bảo Bảo mới có thể ở lại bên cô.

“Mẹ no rồi. Hai người ăn tiếp đi.” Điền Kỳ Kỳ hét hừng, buông đũa xuống.

“Sao mẹ ăn ít vậy? Đây đều là món mẹ thích mà, mẹ đừng phụ công sức của con chứ!” Điền Bảo Bảo nói một câu nhưng lại mang hai ý nghĩa khác nhau. Điền Bảo Bảo dẫu miệng nhìn theo bóng dáng của mẹ. Mẹ à, con muốn hai người có nhiều thời gian ở bên nhau hơn! Mẹ thật là không biết quý trọng!

“Chú Lâm, hình như mẹ cháu không thích chú thì phải.” Điền Bảo Bảo bóng gió nói. Nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang ăn lấy ăn để, cậu nhóc vô cùng cảm động.

Tự nhiên từ trên trời rơi xuống một daddy ưu tú như thế này, cậu có đốt đèn lồng tìm cũng không thấy. Trong lòng cậu vô cùng sung sướng.

“Có vẻ vậy. Nhóc có biết vì sao không?” Lâm Dật cũng cảm giác được Điền Kỳ Kỳ không thích mình cho lắm. Nhưng mà anh cũng không quan tâm, chỉ nghĩ chắc có lẽ cô đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt. Bây giờ Điền Bảo Bảo tự nhiên nói ra như vậy, anh cũng tò mò muốn biết lý do.

Còn không phải bởi vì năm đó daddy đã vứt bỏ mẹ sao! Trong lòng Điền Bảo Bảo thầm than.

Điền Bảo Bảo sờ sờ mũi, “Có lẽ là do ba con làm mẹ tổn thương. Nên mẹ con mà thấy ai đẹp trai là ghét ngay!” Điền Bảo Bảo tùy tiện bịa ra nói.

“Nhóc chưa gặp ba nhóc mà.” Lâm Dật hơi ngạc nhiên, Điền Bảo Bảo không phải nói ba cậu nhóc vứt bỏ mẹ con cậu sao?

“Cháu đẹp trai, đáng yêu như vậy, ba cháu nhất định cũng là một soái ca.” Điền Bảo Bảo vận dụng định luật gen di truyền, tự luyện trả lời. Trong lòng cậu nhóc có chút buồn rầu. Quan hệ giữa ba mẹ mãi không tiến triển thêm cái gì cả. Mẹ vẫn còn không thích ba, cậu phải cố lên mới được.

Bữa cơm kết thúc, chuông điện thoại của Lâm Dật vang lên. Nhìn thấy cái tên hiện trên điện thoại, mặt Lâm Dật tối sầm lại.

“Bảo Bảo, thực xin lỗi, chú phải đi rồi. Cảm ơn bữa ăn của nhóc.” Biết rõ tính nết của Phạm Thiên Du nhưng Lâm Dật quyết định vẫn nên qua đó một chuyến. Nếu không cô ta nhất định sẽ làm loạn lên.

“Mẹ, chú Lâm phải về rồi, mẹ ra tiễn chú ấy đi.” Điền Bảo Bảo giống như một người chủ nhà, phân phó công việc cho Điền Kỳ Kỳ đang ngồi xem TV. Sau đó cậu bé tạm biệt Lâm Dật rồi lại chui vào phòng bếp dọn rửa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit by Miuomin

Beta by Heo

Điền Kỳ Kỳ hơi chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn tiễn Lâm Dật ra cửa. Thấy Điền Bảo Bảo không đi theo, cô suy nghĩ một chút rồi tiến gần về phía Lâm Dật. “Lâm tổng, thật ngại khi đã làm phiền anh. Sau này nếu Bảo Bảo có đưa ra yêu cầu vô lý gì, anh cũng không cần để ý đến nó.”

“Tại sao? Cô có vẻ rất ghét tôi thì phải?” Lâm Dật đột nhiên xoay người lại, nhốt Điền Kỳ Kỳ giữa bức tường với tay anh. Điền Kỳ Kỳ cố gắng dấn lưng sát bức tường để tránh né hơi thở của anh. Lâm Dật cúi đầu, nhìn thấy biểu cảm bất an của Điền Kỳ Kỳ, anh lại càng thấy thú vị.

Điền Kỳ Kỳ không nghĩ Lâm Dật dám làm việc này. Cái khí thế che trời lấp biển của anh ta bao vây, xâm nhập lấy cô. Điền Kỳ Kỳ căng thẳng thờ dốt, đang không biết nên làm thế nào thì Lâm Dật đã buông cô ra, đi vào thang máy. Bỗng nhiên, anh quay đầu lại nói một câu: “Điền Kỳ Kỳ, tôi thật sự rất hứng thú với cô!” Điền Kỳ Kỳ vật vả lắm mới bình tĩnh được, nhưng khi nghe câu nói đó thì đầu óc cô trở lại với sự hỗn loạn, quay cuồng.

Điền Kỳ Kỳ hoang mang đi vào nhà, rồi nằm duỗi thẳng chân tay trên sofa. Trong đầu cô liên tục xuất hiện những câu nói của anh “Cô có vẻ rất ghét tôi thì phải?”, “Điền Kỳ Kỳ, tôi rất hứng thú với cô.”

Anh ta nói như vậy là có ý gì chứ? Cái gì mà hứng thú với mình? Hứng thú cái con khi ấy! Cô thật hối hận sao lúc đấy mình không có can đảm ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm trên mặt của anh ta. Nhưng mà anh ta là dạng người không để lộ cảm xúc ra ngoài, cho dù có nhìn chắc cũng chẳng nhận ra được cái gì.

Nhớ lại sự việc vừa nãy, anh ta bá đạo chống hai tay lên tường, giam cô vào trong khoảng hẹp, Điền Kỳ Kỳ tự nhiên thấy mặt mình nóng ran. Trước mặt

cô đột nhiên xuất hiện ảo giác. Đó, là gương mặt đó, gương mặt mê hoặc người ta... Nguy rồi!? Mũi cô tự nhiên sao lại ngửi thấy mùi của Lâm Dật, cái mùi nam tính mà quyến rũ ấy... Còn cả cơ thể nữa, cô đột nhiên có cảm giác cả người mình được bao vây bởi độ ấm của anh... Đầu óc cô đột nhiên quay cuồng. Càng nghĩ, Điền Kỳ Kỳ càng không kiểm soát được trái tim mình đang đập mạnh mẽ.

“Mẹ, mẹ không khỏe sao? Sao mặt mẹ đỏ quá vậy?” Điền Bảo Bảo dọn dẹp phòng bếp xong thì lên phòng khách, liền thấy mẹ mình đang cuộn người trên sofa. Khuôn mặt vốn trắng nõn nhưng bây giờ lại đỏ như gấc. Đôi mắt thì mơ màng không biết đang thả hồn ở nơi nào.

Liên tục gọi mấy lần mà Điền Kỳ Kỳ vẫn không có phản ứng, Điền Bảo Bảo sợ hãi vội chạy đến dùng sức lay bờ vai của mẹ. Lúc này, Điền Kỳ Kỳ mới bừng tỉnh “Sao... Có chuyện gì vậy?” Ánh mắt Điền Kỳ Kỳ thoáng có chút bối rối, cứ như mình mới làm chuyện gì bậy bạ vậy...

“Mẹ sao vậy?” Điền Bảo Bảo vỗ vỗ ngực mình, may là mẹ không có chuyện gì.

“Mẹ đang suy nghĩ một số chuyện. Cũng trễ rồi, mẹ đi ngủ trước đây. Con cũng không được thức quá trễ đâu đấy.” Biết Điền Bảo Bảo thích chơi game, Điền Kỳ Kỳ cũng không ngăn cản cô luôn hi vọng Điền Bảo Bảo có thể sống như những đứa trẻ bình thường khác, vô tư vô lo.

“Con biết rồi.” Điền Bảo Bảo rất ngoan ngoãn trả lời. Trên thực tế, hai ngày nay cậu rất ít chơi game. Dồn hết tâm trí vào chuyện của ba mẹ rồi, có rảnh rồi đâu mà chơi! Sau này hai người mà yêu nhau cho thấm thiết vào, rồi đứa con trai cô đơn này xin tình nguyện chơi game cả ngày.

Lâm Dật khi trở về biệt thự thì đã thấy Phạm Thiên Du đang ở trước cửa đợi anh. Sắc mặt anh lập tức trầm xuống, tắt máy xuống xe. Trong bóng đêm, Phạm Thiên Du nhìn anh từng bước tiến lại gần mình. Vì trời tối nên không nhìn rõ sắc mặt Lâm Dật nhưng cô ta vẫn mơ hồ nhìn ra được dáng vẻ tuần tú khiến người khác say đắm. Trận đấu này, cô là người chịu thua. Cho nên, bây giờ cô đến nhận lỗi, cầu xin anh tha thứ.

“Dật, em đợi anh lâu lắm rồi.” Phạm Thiên Du ra vẻ ủy khuất mà nói. Cô ta cố ý không trang điểm, đôi mắt không có cặp lens nhìn rất ngây thơ, cũng rất đáng thương.

Lâm Dật bỗng sinh ra ảo giác. Anh có cảm giác Y Ninh đang đứng trước mặt anh. Ký ức xưa kia đột nhiên quay về. Lúc ấy, Y Ninh giống như một con mèo nhỏ ngồi chờ trước cửa nhà anh. Bộ dáng trông tội nghiệp đến đau lòng. Anh cúi người ôm lấy cô, lại không cẩn thận khiến cô giật mình tỉnh giấc. Đôi mắt to tròn mơ màng nhìn anh, khóe mắt cô còn lưu lại nước mắt, vừa nhìn đã biết cô ấy đã khóc rất nhiều. Thấy Y Ninh như vậy, anh muốn mắng, muốn chửi cũng không nổi...

Lắc lắc đầu ném hết tất cả những ký ức ấy đi. Lâm Dật thở dài một hơi, vuốt tay ôm Phạm Thiên Du vào biệt thự. Trong lòng anh cười khổ, chỉ là một bóng dáng nhưng lại có thể gọi dậy sự thương hại từ đáy lòng anh. Anh không biết bao giờ mình mới có thể tỉnh ngộ mà nhận ra rằng, cô ta mãi mãi không phải là Y Ninh. Anh có thể chấp nhận sống với cô ta cả đời sao? Không cần nghĩ cũng biết đáp án chính là không.

Khoé môi Lâm Dật cong lên tạo ra một nụ cười lạnh thấu xương, nhưng chỉ trong giây lát rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit by Miuomin

Beta by Heo

“Dật anh đừng giận em nữa, được không?” Phạm Thiên Du ôm chầm lấy anh, tìm kiếm sự ấm áp từ anh.

“Đã ở bên ngoài chờ bao lâu rồi?” Lâm Dật cảm nhận được cơ thể của Phạm Thiên Du đang rất lạnh. Anh bỗng nhớ lại trước đó, Y Ninh cũng ôm chầm lấy anh, khóc lóc cầu xin anh đừng tức giận.

“Em vừa tỉnh dậy thì chạy tới đây luôn. Có phải em quá rầy công việc của anh hay không? Em cũng không cố ý muốn gọi điện thoại cho anh, em.....” Nghe thấy câu hỏi của anh, Phạm Thiên Du liền bắt đầu giả vờ giả vịt. Cô biết anh thích đáng về ngây thơ vô (số) tội của cô nhất. Cô cũng biết, mỗi lần cô làm ra kiểu ngây thơ thế này, anh đều nhìn chăm chăm cô nhưng tâm trí lại đang nhớ tới người con gái khác. Nhưng cô đều mặc kệ hết thảy, chỉ vì cô say đắm sự dịu dàng đó của anh.

“Muốn ăn cái gì?” Lâm Dật cứ mặc kệ để cho cô ta ôm mình. Lúc này anh nhớ tới Y Ninh, anh bỗng liên tưởng đến Điền Bảo Bảo, rồi Điền Kỳ Kỳ. Và đặc biệt nhớ tới cái câu đen tối của anh nói với Điền Kỳ Kỳ vừa rồi. Nghĩ đến cô gái này, đầu óc anh tự nhiên hỗn loạn. Anh nhớ rõ, khi nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ đầu miệng lên vì tức giận, bộ dạng đáng yêu kia khiến anh không kiềm lòng được mà muốn ôm chặt cô vào lòng âu yếm. May là anh kiềm chế tốt, chứ không là nát bét rồi... Minh nhất định là điên rồi, mới có thể nói cảm thấy hứng thú với cô ta.

“Em không muốn ăn gì cả. Chỉ cần anh ở bên em hết đêm nay là được rồi.” Thật vất vả mới làm anh hết giận, Phạm Thiên Du không dám được đăng chân lên đăng đầu. À ta liền biến thành một con thỏ ngoan ngoan, ngây thơ, nũng nịu. Dật, chỉ cần anh không tức giận, nếu anh muốn, em sẽ tình nguyện diễn thành con người mà anh thích.

“Vậy em ở lại đây đi. Anh còn có việc, không thể ở lại với em.” Lâm Dật trực tiếp từ chối cô ta. Anh không thể tiếp tục lừa gạt chính bản thân mình nữa. Cô ta không phải Y Ninh, ngoại trừ vẻ bề ngoài hao hao nhau thì tất cả đều không giống. Anh đã nhận nhận rất nhiều lần tính cách ích kỷ, tự cao tự đại của Phạm Thiên Du rồi. Anh không muốn cả đời này sẽ phải gồng mình chịu đựng như vậy nữa.

Anh chấp nhận ở bên Phạm Thiên Du không phải là vì có bất cứ tình cảm hay điều gì khác, mà là bởi vì cô ta rất giống với một người. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng nhận ra cô là cô, Y Ninh là Y Ninh. Hai người vĩnh viễn không thể là một được. Cô vĩnh viễn cũng không phải là Y Ninh mà anh yêu sâu đậm.

“Anh phải đi sao?” Nghe được lời nói lạnh lùng của Lâm Dật, trái tim của Phạm Thiên Du nhói đau từng hồi. Cô vội vàng ôm chặt lấy anh, chỉ sợ cô thả lỏng tay một chút thì anh sẽ biến mất mãi mãi giống như giấc mơ của cô, cho dù cô đứng ngay phía sau anh, nhưng có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể chạm vào anh. Cô càng đuổi theo thì bóng dáng anh càng xa dần. Cô sợ hãi, thật sự rất sợ hãi, cho nên liền vội vã chạy đến nhà anh. Nhưng mà đến nơi rồi, cô mới phát hiện rằng, dù đã ở bên nhau lâu như vậy rồi nhưng cô vẫn không hề có chìa khóa nhà anh. Dù rất đau lòng nhưng Phạm Thiên Du cũng mặc kệ. Chỉ cần anh không rời bỏ cô thì bất cứ việc gì cô cũng đều có thể chấp nhận được.

“Thiên Du anh đã dung túng cho em rất nhiều lần rồi.” Lâm Dật dùng sức kéo cô ta ra khỏi người mình.

“Không! Em biết trước giờ em quá quậy phá, tùy hứng. Em sửa... em sẽ sửa mà. Anh thích kiểu gì, em sẽ thành kiểu ấy. Cái gì em cũng đều có thể sửa được. Xin anh, đừng bỏ em!” Phạm Thiên Du nhất quyết không chịu buông tay. Cô ta ôm lấy Lâm Dật mỗi lúc một chặt hơn. Cô không cần danh dự, không cần kiêu ngạo, không cần tự trọng nữa rồi. Cô chẳng cần bất cứ thứ gì cả, chỉ cần anh chịu ở lại bên cô, cái gì cô cũng không cần.

Thật xin lỗi nhưng cô không phải cô ấy. Cho dù cô có thay đổi thế nào cũng vậy. Tôi sẽ vĩnh viễn cũng không yêu cô. Ánh mắt Lâm Dật rất lạnh lùng, chuyện này anh đã quyết. Từ khi anh muốn thì không ai có thể thay đổi được.

“Buông tay đi.” Ánh mắt Lâm Dật lạnh lẽo khiến người ta không thở nổi, lạnh đến mức không hề có một chút lưu luyến nào.

“Không! Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy rồi, sao anh có thể nói buông tay là liền buông tay?”

Phạm Thiên Du giống như một người chết đuối, liều mạng bám lấy cây gỗ. Khuôn mặt cô ta trắng bệch, điên cuồng cầu xin Lâm Dật.

“Cho dù là tội phạm cũng có cơ hội để trở lại làm một người tốt. Tại sao anh không cho em một cơ hội?”

“Anh không yêu em, mãi mãi như vậy.” Nhìn thấy Phạm Thiên Du, anh sẽ theo thói quen mà nhớ đến Y Ninh. Nhưng mà dù cho có làm như thế nào đi nữa, anh vĩnh viễn vẫn không thể quên được cô gái thuần khiết, tốt bụng, xinh đẹp kia.

“Dật, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, mà anh nở lòng nào nói không hề yêu em? Hay là anh có người thứ ba? Có phải anh thích con nhỏ Điền Kỳ Kỳ kia không?” Lâm Dật đột nhiên nói muốn chia tay. Cô cứ như vậy bị vứt bỏ sao? Không, cô không cam lòng!

“Yêu được thì bỏ cũng được. Anh sẽ không dùng tiền làm nhục em.” Lâm Dật gần hết kiên nhẫn đối với cô ta. “Vội lại đây là cái lúc tay số lượng có hạn mà em thích. Xem như đây là món quà cuối cùng anh tặng cho em.”

“Không anh nói sẽ tặng cái này vào hôm sinh nhật của em mà. Em.... em còn có việc, em đi trước.....” Phạm Thiên Du thất tha thất thểu rời đi.

Lâm Dật có cảm giác như đã trút được gánh nặng. Anh thở dài một hơi, ánh mắt trầm xuống, cầm chìa khóa đi ra khỏi nhà.

Trong bóng đêm, Lâm Dật đạp chân ga hết cỡ, điên cuồng chạy băng băng trên đường. Bên ngoài là gió gào thét. Lâm Dật nắm chặt tay lái. Con người sâu không đáy cùng với biểu cảm cứng ngắc trên gương mặt khiến anh cực kì quỷ dị....

“Dật, thật xin lỗi, em phải đi trước rồi.”

“Dật, thật xin lỗi, em không thể giữ đúng lời hứa.”

“Dật, thật xin lỗi, em không thể ở bên anh được nữa.”

Từng tiếng xin lỗi văng vẳng bên tai anh. Lâm Dật lại một lần nữa hiểu được cái gì gọi là đau đớn đến tê liệt thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Một hình dáng cao lớn bước đi trong đêm đen. Lâm Dật đứng trước một bia mộ, tâm tình tĩnh lặng. Những kí ức xưa từ từ ập đến.

“Ninh, anh đã chia tay với cô ta rồi. Cô ta rốt cuộc cũng không phải là em. Không ai có thể thay thế được em cả. . .” Lâm Dật chậm rãi ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia “Đã bảy năm trôi qua rồi, vậy mà anh vẫn chưa thể quên được em. Ninh, sao em có thể tàn nhẫn như vậy? Sao em lại nhẫn tâm bỏ anh mà đi?”

“Anh đã từng gặp nhiều người giống với em và anh tự lừa gạt bản thân đó là em. Nhưng cuối cùng vẫn không phải. Không ai có thể thay thế được em cả. . . Ninh à. . . Sao em cứ quanh quẩn mãi ở trong tâm trí anh vậy? Anh chẳng quên nổi em được!”

Lâm Dật ngồi ở trước bia mộ của Y Ninh, cứ như vậy, một người cô độc ngồi ở nghĩa trang đáng sợ.

Một lần nữa, Lâm Dật chìm sâu vào dòng kí ức. . .

Khi đó anh mới vừa vào đại học, cũng đã bắt đầu tiếp nhận tập đoàn Điền Lâm. Lúc ấy, ban quản trị muốn mở rộng Điền Lâm, quyết định lấy đất của một cô nhi viện gần đấy.

Y Ninh bắt đầu xâm nhập vào cuộc sống của anh kể từ đó.

“Anh Lâm, chẳng lẽ anh không thấy xấu hổ vì việc làm của mình hả? Anh nhẫn tâm cướp đi nơi ở cuối cùng của những đứa trẻ không có gia đình sao? Nếu là vì tiền mà đánh mất lương tâm thì cho dù tài giỏi hay giàu có đi chăng nữa thì cũng chỉ là một con thú mất hết tính người thôi!”. Anh mới dự cuộc họp xong, chuẩn bị về nhà thay quần áo rồi đi học. Nhưng mới bước chân ra khỏi cửa công ty, đột nhiên có một cô gái chặn trước mặt anh, nói năng đầy lí lẽ. Lâm Dật ngu ngơ chẳng hiểu gì.

“Cô là ai?” Anh hơi bực mình. Tự nhiên lại vu oan cho người ta. Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi!

“Tôi là Hạ Y Ninh. Tôi đến đàm phán với anh chuyện của cô nhi viện.”

Anh mãi mãi sẽ không quên ngày hôm đó, có một cô gái mặc váy trắng mảnh mẽ đứng trước mặt anh, trách móc anh. Tuy bề ngoài rất nhu nhược, hiền lành nhưng ẩn sâu trong con người là sự kiên cường, bất khuất khiến cho anh phải kinh ngạc.

“Cô Hạ. Những câu nói của cô đều không có chứng cứ xác thực. Cô nên biết hành động ngu ngốc của cô có thể sẽ khiến bọn nhỏ hứng chịu hậu quả. Cô đã làm lãng phí mất 20 phút của tôi rồi. Nếu tôi chậm trễ công việc vì bị cô làm phiền, kế hoạch chuyển bọn trẻ đến ở cô nhi viện mới sẽ lùi lại vài tháng. Mà cái cô nhi viện mới so với chỗ ở cũ thì lớn gấp đôi, phương tiện đi lại thì. . . .” Lâm Dật cố ý hù dọa cô ta. Nhìn người trước mặt tròn mắt há mồm, anh sáng khoái vô cùng.

Hạ Y Ninh sau khi biết sự thật thì rất xấu hổ, mà chính cái bộ dạng đó làm cho Lâm Dật rung động. Từ đó, cô bước vào tim anh từ lúc nào không hay.

Rồi sau đó, bọn họ lại ở chạm mặt nhau ở trường đại học. Dần dần, hai người hiểu nhau hơn. “Lâm Dật, mặc dù em là trẻ mồ côi. Em không có gia thế đồ sộ, không xinh đẹp, tính tình của em cũng không tốt. Nhưng mà em thật lòng thích anh, cho nên anh không thể từ chối em được.” Đang lúc Lâm đang phân vân về tình cảm của mình đối với Y Ninh, thì cô ấy lại dừng cảm hơn, tỏ tình trước.

“Anh cũng là trẻ mồ côi. Những thứ em không có, anh đều không cần. Em chỉ cần yêu anh là được.” Anh thuận theo lời nói của cô, chấp nhận lời tỏ tình của Y Ninh.

Nhưng lời cô nói, những hành động của cô, anh đều nhớ như in. Trước đây đã từng sớm chiều bên nhau, mà nay lại âm dương cách biệt. Lâm Dật tuyệt vọng kéo kéo áo sơ mi. Anh lặng lẽ ngồi ở nghĩa trang suốt một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit by Miuomin

Beta by Heo

Sáng hôm sau, khi trở về công ty, Lâm Dật lại biến thành một giám đốc hồ mưa gọi gió trên thương trường, ai cũng phải kính sợ.

“Lâm tổng, anh tìm tôi?” Điền Kỳ Kỳ thấp tha thấp thỏm đi vào phòng giám đốc. Nhớ đến câu nói mờ ám hôm qua của anh, đầu óc cô cực kì hỗn loạn. Hít sâu một hơi, trấn an lại tinh thần, cô mới mở cửa phòng bước vào.

“Cô Điền, mời ngồi.” Lâm Dật rất nghiêm túc, không đùa với cô như trước. Điền Kỳ Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy kiểu cách lúc làm việc của anh, phân biệt rạch ròi giữa việc công và việc tư. Đúng là giám đốc trong truyện thuyết! Nhưng mà anh ta muốn làm cái gì? Cứ lúc thế này lúc thế kia thì làm sao cô có thể thích ứng kịp!

Lâm Dật đưa cho cô một tập tài liệu “Đây là đơn đặt hàng của bạn ba tôi. Họ rất thích thiết kế kia của cô nên muốn cô thiết kế riêng cho bọn họ.”

Tập đoàn Điền Lâm là một công ty có quy mô rất lớn, ngoại trừ buôn bán bên ngoài thì cũng sẽ nhận làm một số đơn hàng thiết kế của những khách quen hoặc có địa vị.

“A.” Nếu là chuyện công việc thì cô cũng không lo lắng gì nữa. Có lẽ những lời hôm qua là anh chọc cô thôi.

“Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước.” Điền Kỳ Kỳ chớp chớp mắt. Cô cảm nhận được hôm nay anh có chút khác lạ nhưng chẳng biết khác cái gì. Chắc là cô nghĩ nhiều.

Lâm Dật cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu ý bảo cô có thể rời đi.

Phạm Thiên Du suy nghĩ một đêm. Mặc dù tính tình Lâm Dật vẫn luôn không nóng không lạnh nhưng anh ấy lại rất bao dung, cung chiều cô. Vậy nên cô ta nghĩ chuyện lần này chắc là do anh hiểu lầm chuyện gì đó. Ngày hôm qua, anh đột nhiên nói lời chia tay khiến cô không kịp phản ứng. Trải qua một ngày một đêm, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định đến công ty anh. Cô nhất định phải làm cho anh thay đổi ý định.

Nhưng mà vừa mới bước chân ra khỏi thang máy, Phạm Thiên Du liền nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ từ trong văn phòng Lâm Dật đi ra. Tâm trạng đang thoải mái của Phạm Thiên Du lập tức biến mất. Phạm Thiên Du trừng mắt nhìn Điền Kỳ Kỳ. Tại sao lại để cô bắt gặp cảnh mày cơ chứ. Con nhỏ Điền Kỳ Kỳ thì có gì tốt chứ. Vì nó mà Lâm Dật nở chia rã với cô ư? Không! Cô nhất định không cho phép chuyện như vậy có thể xảy ra!

Phạm Thiên Du cao ngạo bước tới trước mặt Điền Kỳ Kỳ. Điền Kỳ Kỳ cũng nhìn thấy cô ta, liền nhớ đến bữa tiệc sinh nhật của ông Lâm trước kia, Phạm Thiên Du vô cớ gây sự với Điền Bảo Bảo. Cô có chút không thích Phạm Thiên Du dù cô ta xinh đẹp thật.

Nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ có vẻ ghét mình, Phạm Thiên Du lạnh lùng cười khinh một tiếng. Đúng là nực cười! Kim nén cơn giận trong lòng, Phạm Thiên Du nở một nụ cười giả tạo: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Nói chuyện? Điền Kỳ Kỳ ngạc nhiên, hôm nay mặt trời mọc phía Tây sao? Bọn họ thì có gì để nói với nhau? Cô ta muốn bôi nhọ con mình, nói con mình vô lễ, hay là muốn vĩnh viễn khuyên mình nên dạy con thật tốt?

“Cô Phạm, tôi không nghĩ chúng ta có chuyện để nói. Với lại bây giờ đang là giờ hành chính, tôi phải làm việc.” Điền Kỳ Kỳ lạnh lùng từ chối. Cô thật sự không muốn phải tốn thời gian với cô ta.

“Cô không cần lo, chuyện đó không phải là vấn đề. Tôi sẽ nói với Dật một tiếng, anh ấy sẽ không phạt cô đâu.” Phạm Thiên Du cố ý gọi tên Lâm Dật một cách thân mật, cô muốn cho tất cả mọi người trên thế giới này đều biết được quan hệ giữa cô với Lâm Dật.

Điền Kỳ Kỳ chỉ thấy mắc cười. Hoá ra Lâm Dật lại yêu một người có nhan sắc mà lại không có não. Cô càng thêm chán ghét cô gái trước mặt mình.

“Thật xin lỗi, công việc của tôi không phải là nói chuyện với cô. Mời cô đi tìm người khác.”

Điền Kỳ Kỳ không thêm quan tâm biểu cảm hung tợn trên gương mặt xinh đẹp của Phạm Thiên Du. Cô đi vòng qua cô ta, bước vào thang máy. Cô không muốn dính dáng gì đến người phụ nữ này.

Phạm Thiên Du tức giận nhìn theo bóng dáng Điền Kỳ Kỳ. Cô ta kiêu ché cảm xúc. Lúc quay đầu chuẩn bị bước vào phòng giám đốc, trên mặt cô ta đã trở nên ngây thơ, ngọt ngào và đơn thuần.

“Dật...” Đột nhiên Lâm Dật bước ra từ trong phòng, Phạm Thiên Du liền nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Sao em lại tới đây?” Lâm Dật ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô ta. Mặc dù hai người đã qua lại rất lâu rồi nhưng anh không hề yêu Phạm Thiên Du, bởi vì cô ta mãi mãi không phải là Y Ninh. Hơn nữa, ba của anh cũng không thích cô. Vậy nên anh không thể ở bên Phạm Thiên Du cả đời.

Lâm Dật chỉ lạnh lùng hỏi một câu, trái tim Phạm Thiên Du bỗng chốc lạnh giá. Cô nhìn khuôn mặt vô cảm của Lâm Dật, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Em mang đồ ăn mà anh thích nhất, anh.....”

“Anh sắp họp.” Không chờ cô nói xong, Lâm Dật đã từ chối ngay, trái tim Phạm Thiên Du vỡ thành từng mảnh vụn nhỏ.

Thư ký của Lâm Dật và trợ lý Alan đứng bên cạnh nhìn thấy tất cả mọi việc, nhận ra có chút khác thường. Hai người này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Bọn họ vốn không thích cô gái cao ngạo, tự cao tự đại này. Nhưng mà Lâm tổng đã ngầm đồng ý cho cô ta ra vào tự do, cũng mất nhấm nhát mở đối với mấy hành động quá lỗ của Phạm Thiên Du, cho nên bọn họ cũng đành nhìn. Tuy nhiên hôm nay lại khác, thấy Lâm tổng lạnh lùng cự tuyệt cô ta như thế, bọn họ rất ngạc nhiên. Xem ra quan hệ của hai người đang gặp trục trặc, hahaha, trừ cho họ chia tay.....

Thật sự bọn họ vẫn luôn thắc mắc, tính tình của Lâm Dật như thế, đào hoa cũng là chuyện hiển nhiên. Nhưng mà anh ta lại yêu Phạm Thiên Du lâu như

vậy, ai cũng khó tin. Người phụ nữ chỉ ham vật chất như Phạm Thiên Du có rất nhiều, xinh đẹp như cô ta cũng có rất nhiều. Chẳng lẽ bây giờ Lâm Dật đã tỉnh ngộ, nhìn thấu bản chất của cô ta, hoặc là anh ấy đã chán cô ta rồi.

“Em. em có thể chờ anh họp xong. ” Phạm Thiên Du cắn răng, cô biết giờ phút này bản thân rất chật vật. Cô ta cũng biết Lâm Dật và Alan cũng cảm thấy cô thật hèn mọn, nhưng cô không quan tâm. Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, tất cả cô đều không quan tâm.

“Tùy em” Đã đến giờ họp, Lâm Dật không muốn cãi nhau với Phạm Thiên Du. Anh quăng lại một câu rồi bước về phía phòng họp.

Nghe từng tiếng giày của Lâm Dật lộp cộp vào nền gạch, Phạm Thiên Du cảm thấy bầu trời thật u ám. Anh cứ như vậy, từng bước từng bước rời xa cô. Không, anh là của cô, là niềm kiêu ngạo của cô, cô tuyệt đối sẽ không chịu thua. Cô nhất định sẽ không buông tay!

Mở cửa bước vào phòng giám đốc, cô sẽ ở đây chờ anh về. Cô sẽ làm cho anh đổi ý. Trong lòng Phạm Thiên Du vẫn thắc mắc vì sao anh lại chia tay với cô. Chẳng lẽ là vì chuyện xảy ra ở buổi tiệc mừng thọ kia sao? Ngón tay thon dài nắm chặt lại, phát ra một tiếng giòn vang.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit by Miuomin

Beta by Vợ chồng nhà Heo

Cuộc họp diễn ra đến lúc trời tối. Phạm Thiên Du chờ đợi trong sự vô vọng.

“Em chưa đi sao?” Lâm Dật vất vả lắm mới kết thúc xong cuộc họp. Lúc anh trở lại văn phòng, phát hiện ra Phạm Thiên Du vẫn chưa đi, trong lòng không khỏi khó chịu.

Vốn dĩ anh không muốn kết thúc mối quan hệ với cô bằng cách dùng người thứ ba.

Nhưng mà bây giờ, xem ra chỉ còn cách đó mới khiến cô hoàn toàn buông tay.

“Dật! Em vẫn đợi anh.” Tâm tình đang phiền chán của Phạm Thiên Du vì Lâm Dật xuất hiện nên liền hứng khởi trở lại. Cô ta cắn cắn môi. Do phải ngồi một tư thế quá lâu nên lúc đứng dậy, Phạm Thiên Du có chút mất thăng bằng.

“Đi thôi.” Lâm Dật nhàn nhạt nói ra một câu, làm cho người nghe không đoán ra được tâm trạng hiện tại của anh. Đặt tài liệu xuống bàn, anh cầm áo khoác, bước ra khỏi căn phòng.

Phạm Thiên Du sững sốt, anh đây là. Chẳng lẽ anh đã tha thứ cho cô rồi sao? Khóe mắt xẹt qua một tia sung sướng.

Cô ta bắt chập hai chân còn đang tê rần, vội vàng xách túi đuổi theo anh. Cô từ từ đi sau anh, không dám vượt qua, cũng chẳng dám nói gì.

“Em tự lái xe tới đúng không? Cái này em cầm đi, sau này chúng ta không còn quan hệ gì nữa.” Tới bãi đỗ xe, Lâm Dật nói ngay vào vấn đề. Tâm trạng của Phạm Thiên Du như đồng tro tàn.

“Anh. anh nói cái gì?” Phạm Thiên Du nhìn chiếc lắc trong tay anh, cảm thấy hết sức choáng váng. Giờ phút này, cô vô cùng hối hận, vì sao hôm nay mình lại lái xe tới? Nếu cô không lái xe tới thì chắc có lẽ anh sẽ đưa cô về nhà rồi. Anh cũng sẽ không tuyệt tình như vậy!

Phạm Thiên Du cảm thấy bản thân đang rơi vào vực sâu vô đáy, đau đớn thấu tận tim gan.

“Chúng ta chia tay vui vẻ đi.” Thấy cô không nói gì, Lâm Dật trực tiếp đặt chiếc lắc tay số lượng có hạn lần trước lên xe thể thao của cô. “Sau này em cũng đừng tới công ty nữa, nhân viên lễ tân sẽ không cho em vào đâu.”

Lâm Dật vô tình nói, từ trước đến nay anh đã quyết việc gì thì không ai có thể đổi được. Nếu anh đã quyết định muốn chia tay, thì cho dù trời sập đất lở, anh cũng sẽ không thay đổi quyết định. Lâm Dật đã lãng phí rất nhiều thời gian với người phụ nữ này rồi, anh không có hứng thú chơi đùa với cô nữa.

“Rốt cuộc vì sao? Tại sao anh lại muốn chia tay với em? Chẳng lẽ vì con nhỏ Điền Kỳ Kỳ và thằng oắt con của cô ta sao? Cô ta cùng lắm cũng chỉ là con đàn bà đã cũ, cô ta có cái gì tốt cơ chứ? Trước kia em quậy phá, em gây rối, anh đều tha thứ cho em. Nhưng bây giờ sao anh lại nỡ....”

Lâm Dật không còn kiên nhẫn để nghe cô ta nói tiếp. Anh bước vòng qua cô, mở cửa xe, vừa ngồi vào trong liền dẫm chân ga rồi đi. Để lại Phạm Thiên Du vừa rơi lệ vừa ngơ ngác nhìn theo.

Sau khi từ bãi đỗ xe đi ra, Lâm Dật liền nhìn thấy Điền Kỳ Kỳ đang đứng cùng một người đàn ông mặc âu phục, đi giày da ở trước cửa công ty. Tuy không thấy rõ mặt của người đàn ông đó, nhưng nhìn chiếc xe BMW đang đậu bên cạnh cũng biết, đây hẳn không phải là một người tầm thường.

Sắc mặt Lâm Dật trầm xuống. Anh đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước Dịch Thần cũng tới công ty tìm Điền Kỳ Kỳ....

Thì ra, cô gái Điền Kỳ Kỳ này hóa ra chẳng hề giống với vẻ bề ngoài ngây thơ vô tội, mà lại nhiều thủ đoạn đến thế. Dù mới về nước chưa được nửa năm nữa mà lại có nhiều đàn ông theo đuổi như vậy. Lâm Dật lạnh lùng hừ một tiếng, rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit by Miuomin

Phía bên này, Điền Kỳ Kỳ đang không biết làm thế nào để thoát khỏi vị khách không mời mà đến này.

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không muốn đi. Anh giúp tôi chuyển lời đến ông ta, nói ông ta hãy từ bỏ ý định đó đi.” Sắc mặt Điền Kỳ Kỳ cực kỳ khó coi, cô không muốn ở trước cửa công ty mà rước lấy sự chú ý của mọi người.

“Cô Điền, nếu cô không đi thì tôi không có cách nào trở về báo cáo với chủ tịch.” Người đàn ông tỏ vẻ mặt khó xử. Vốn dĩ anh ta cho rằng làm chuyện này sẽ rất dễ dàng. Tự nhiên mà có một người cha gia tài bạc triệu xuất hiện, người bình thường sẽ sung sướng đến nỗi quên hết tất cả. Nhưng mà bây giờ mới phát hiện ra suy nghĩ của anh chẳng đúng tí nào. Vi diệu quá!! Trên đời này vẫn còn có người không bị đồng tiền làm cho mờ mắt.

“Tôi không cần biết, đó là việc của anh. Ông ta có đầy đủ con trai lẫn gái rồi. Tôi chẳng qua chỉ là đưa con do không cẩn thận mà sinh ra thôi. Ông ta có tư cách gì mà bắt tôi phải hiểu thảo với người cha đã bỏ mặc mình mấy chục năm trời? Anh về nói với ông ấy, tôi không có người ba như ông ta và ông ta cũng không có đứa con gái là tôi.” Điền Kỳ Kỳ tức giận nói. Cô tưởng Kim Mậu Sâm lâu rồi không tới tìm cô là do ông ta buông tha cô rồi. Không ngờ hôm nay lại cho người đến. Thiệt là phiền hết sức.

“Cô Điền, chủ tịch đã ra lệnh, nếu cô chưa đồng ý đi, tôi vẫn phải ở chỗ này chờ. Chắc cô không muốn mỗi ngày tôi đều đến làm phiền cô đâu nhỉ?”

Người đàn ông vô cùng mệt mỏi đối với sự cứng đầu của Điền Kỳ Kỳ nên chỉ có thể dùng chiêu này. Thôi kệ liều đại đi, dù sao chủ tịch cũng đã nói, nếu không mời được cô ấy thì bát cơm của anh ta cũng không giữ được.

“Anh..... Cho là anh lợi hại!” Điền Kỳ Kỳ tức giận trừng đôi mắt. Tròng mắt trong trẻo như lưu ly, đôi môi cô vì tức giận mà hơi trắng trắng.

“Đi nhanh về nhanh!” Điền Kỳ Kỳ mở cửa, bước vào xe. Nếu ông già ấy muốn gặp mặt cô như vậy, thì cô sẽ chiều. Chỉ gặp lần này rồi chấm dứt mọi chuyện luôn.

Cô gọi điện cho Điền Bảo Bảo và Lôi Vũ, nói mình sẽ về muộn một chút, nhờ Lôi Vũ chăm sóc Điền Bảo Bảo. Điền Bảo Bảo tò mò đang định hỏi Điền Kỳ Kỳ về trẻ có phải là vì hẹn với trai hay không, nhưng mà chưa kịp hỏi thì Điền Kỳ Kỳ đã ngắt điện thoại.

Một giờ sau, xe chậm rãi dừng trước cổng một biệt thự tráng lệ. Điền Kỳ Kỳ cười trào phúng. Hóa ra đây là nhà của ba cô, là nơi mà mẹ cô cả đời đều muốn bước chân vào nhưng đến chết vẫn không thể thực hiện được.

“Chắc đây là cô Điền. Tôi là quản gia, chủ tịch chờ cô rất lâu rồi. Cô mau vào đi.” Điền Kỳ Kỳ mới bước xuống xe đã nhận được một sự tiếp đón nồng nhiệt.

Điền Kỳ Kỳ đưa mắt đánh giá nơi này. Trong lòng cô nghĩ, mẹ mình hi sinh cả đời mà chẳng được ở nơi này, cũng không có được trái tim của người đàn ông kia. Thế thì sự hi sinh đó đáng giá sao?

Biệt thự này đúng thật là xa hoa. Nếu không phải trước đây cô đã nhìn thấy biệt thự của ông Lâm rồi, chứ nếu không chắc bây giờ đang khiếp đảm mất. Tuy ý đưa mắt nhìn xung quanh, trên mặt đất trải thảm nhập khẩu từ Australia, dẫn lên tựa như đi trên bông thượng hạng, cũng có thể nói là giống như đi trên mây. Có thể thấy được đâu đâu cũng toàn là đồ quý báu, nhìn cả ngôi nhà hệt như là bảo tàng trưng bày đồ quý hiếm. Bộ sofa nhập khẩu từ Italy, đến cả từng cái ly, cái tách hay cái tủ cũng đều mang phong cách châu Âu. Còn có bức màn cửa màu sắc hài hoà, càng nhìn càng thấy đẹp. Nhìn thôi cũng có thể hiểu được chủ nhân của nơi này nhất định là một người cực phẩm. Chắc đây là lý do mà ông ta không muốn ly hôn với người vợ kia.

“Mọi người đang chờ cô ở phòng khách.” Quản gia có vẻ rất hiếu khách, đi trước dẫn đường cho Điền Kỳ Kỳ.

Cái gì mà “mọi người”? Chẳng lẽ hôm nay cô không chỉ gặp một mình Kim Mậu Sâm sao?

“Cô Điền, đây là bà chủ, đây là cậu cả, đây là cô hai.”

Điền Kỳ Kỳ nhìn một nhà bốn người ngồi phía trước. Bốn họ đều là những người có bề ngoài xuất sắc, khí chất hơn người. Cô tự nhiên cảm thấy mình chẳng phù hợp ở đây. Điền Kỳ Kỳ đứng ngây ra đó, không biết nói gì, cũng không biết làm gì.

Cô thắc mắc tại sao bốn họ lại gọi mình đến đây. Tự nhiên bốn cặp mắt trung trung nhìn cô như thế, Điền Kỳ Kỳ thấy hơi bối rối.

“Cô là Kỳ Kỳ à? Mời ngồi.” Người vừa mở miệng nhìn qua rất ung dung. Khó trách ông già kia có chết cũng không chịu ly hôn. Đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ này, Điền Kỳ Kỳ tự nhiên mơ hồ cảm thấy, sự xuất hiện của cô đã làm cho một gia đình hạnh phúc tan vỡ.

“Chị Kỳ Kỳ! Sau này chúng ta sẽ là người một nhà. Đây là nhà của chị, chị đừng có khách sáo. Nghe nói chị có một thằng nhóc bảy tuổi nữa, lần sau nhất định phải đem nó đến cho em xem nha. Thằng nhóc chắc là đáng yêu lắm nhỉ?” Một cô gái xinh đẹp, trẻ trung nói tới tấp.

“Nếu Lâm, con nói nhiều quá.” Bà Kim đưa ánh nhìn trách móc về phía cô gái kia. Cô gái thề lười với mẹ, rồi nói tiếp “Em là Kim Nếu Lâm, chị có thể gọi em là Nếu Lâm. Còn người đàn ông nhìn có chút lạnh lùng này là anh trai của em.”

“Xin chào Kỳ Kỳ, tôi là Kim Diệp Lâm.” Giọng nói ôn nhu cắt ngang lời giới thiệu của Kim Nếu Lâm. Anh ta nhìn cô cười ôn hòa. Nụ cười ấy khiến cho người ta nhìn vào cảm thấy rất yên lòng. Người này, chính là anh trai cùng cha khác mẹ của cô sao? Còn cô gái xinh đẹp kia, là em gái của cô sao?

“Khụ khụ..... Kỳ Kỳ, hai mươi năm qua ba thật sự rất có lỗi mẹ con con. Nhưng mà từ hôm nay trở đi, ba sẽ đền bù cho con. Chúng ta đều là người nhà của con, con có thể mang con trai về đây được không? Đây là cách duy nhất mà ba có thể bù đắp cho con.” Kim Mậu Sâm thành khẩn mà nói. Điền Kỳ Kỳ suýt chút nữa quên mất người ngồi trước mặt mình và người đàn ông vô tình lúc xưa là một.

“Chị Kỳ Kỳ, hoan nghênh chị về nhà. Để em đưa chị đi xem phòng của chị nha.” Kim Nếu Lâm lôi kéo cô đi lên lầu.

“Tôi.....” Điền Kỳ Kỳ chưa kịp thích ứng với mọi thứ xung quanh. Trước khi đến đây, Điền Kỳ Kỳ chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ lọt vào tình thế này. Cô thấy mình giống như mình là đứa con ruột bị thất lạc nhiều năm chứ chẳng phải là đứa con riêng nữa rồi.

“Mẹ em biết rõ mẹ chị là tình nhân của ba mà không tức giận, thế mà lại còn đồng ý cho chị ở đây nữa. Chị không thắc mắc gì à?” Kim Nếu Lâm đoán trúng tâm tư của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit by Miuomin

Kim Nếu Lâm thao thao bất tuyệt: “Thật sự thì mẹ em rất để ý đến chuyện này. Nếu không thì cuộc sống của hai mẹ con chị trước kia cũng sẽ không vất vả như vậy. Lúc mẹ chị mất, ba càng thêm áy náy với chị. Nhưng chị tự nhiên đi nước ngoài, làm ba tìm khắp nơi. Tuổi tác càng lớn, thân thể của ba cũng ngày càng kém, mẹ em cũng dần dần gỡ bỏ khúc mắc. Mấy tháng trước ba phát hiện chị về nước, nên xin mẹ tha thứ, hy vọng mẹ có thể đón nhận chị. Mẹ nói đã qua hơn nửa đời người, cũng rất mệt mỏi rồi, không muốn so đo nữa. Vậy nên mẹ mới đồng ý đấy.”

Điền Kỳ Kỳ nghe thế thì đột nhiên thấy cảm thông với bà Kim. Chẳng có người phụ nữ nào có thể chịu được thói trăng hoa bên ngoài của chồng mình. Nhưng mà phản tình cảm này đến với cô bất ngờ quá, cô vẫn còn đang hoang mang.

“Thật ra là lúc đầu mẹ định tự mình đến mời chị về nhà đấy. Nhưng lỡ mà chị sợ quá xách dép bỏ chạy thì mọi chuyện lại rắc rối thêm. Hehe” Điền Kỳ Kỳ thích Kim Nếu Lâm ngay từ lần gặp đầu tiên bởi sự hồn nhiên và ngây thơ vô số tội ấy.

“Chị nhìn nè, đây là phòng của chị. Tất cả đều do em và mẹ trang trí nha! Chị thấy thế nào?” Kim Nếu Lâm dẫn cô tới một căn phòng, rồi hào hứng hỏi.

Điền Kỳ Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh. Có vẻ như người thiết kế đã đặt hết tâm tư vào cách bày trí căn phòng này. Từng chi tiết, từng cách trang trí, bày bố đều được làm cực kì cẩn thận. Còn cả mấy cái hoạ tiết được khắc trên tường nhìn sơ qua cũng biết là rất đắt tiền. Truyện được dịch duy nhất ở trang web.dichngontinh.com, copy trái phép là súc vật.

Điền Kỳ Kỳ rất ấn tượng, cả căn phòng như là tác phẩm của một nhà thiết kế tài năng nào đó. Nhìn cái giường hai mét kia kia, thật sự cô muốn trèo lên đó rồi ngủ “giấc ngủ ngàn thu” luôn. Trên trần nhà có treo cái đèn thủy tinh lớn, nhìn rất nổi bật mà không thô thiển, tạo được sự hài hoà cho người nhìn.

“Căn phòng này tốt quá!” Điền Kỳ Kỳ buột miệng nói.

“Vậy chị ở đây nhé?” Kim Nếu Lâm mang vẻ mặt chờ mong hỏi. Cô vẫn luôn muốn ngôi nhà của mình náo nhiệt một chút, nhưng mà cha luôn bận công việc, một tháng cũng không gặp nhau được mấy lần. Anh hai cũng có công việc riêng. Trong nhà chỉ còn cô và mẹ. Cái cảnh hai mẹ con dùng bữa trên

cái bàn ăn vừa to vừa rộng, thật sự rất thể lương. Nếu chị ở lại đây, còn đem theo thằng nhóc con bảy tuổi nữa, căn nhà này nhất định sẽ vui hơn nhiều.

“Cám ơn ý tốt của mọi người, nhưng mà tôi còn chưa kịp suy nghĩ... cũng chưa có chuẩn bị gì cả.” Việc này đến quá bất ngờ khiến cô vẫn còn hơi choáng. Nghe Điền Kỳ Kỳ nói còn muốn suy nghĩ, Kim Mậu Sâm và bà Kim không khỏi có chút thất vọng. Lúc Điền Kỳ Kỳ định ra về, bọn họ nhất quyết muốn cô ở lại dùng bữa. Điền Kỳ Kỳ từ chối không được, đành phải ở lại.

“Kỳ Kỳ, cảm ơn con đã chịu về đây. Cảm ơn con cho ba một cơ hội. Ba nhất định sẽ dốc hết sức để bù đắp cho con.”

Bàn tay Kim Mậu Sâm nâng ly rượu lên, hướng về phía Điền Kỳ Kỳ nói lời xin lỗi và lời hứa hẹn. Nói không cảm động là nói dối. Nhưng có lẽ việc này quá tốt đẹp khiến cho cô cảm thấy không chân thật. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng lúc này của Kim Mậu Sâm. Thứ gọi là tình cảm gia đình này vô cùng xa lạ với cô, làm cho cô có cảm giác “thụ sung nhược kinh”. Đây chính là gia đình sao?

“Kỳ Kỳ, lần sau đến con nhất định phải đưa thằng bé theo nhé. Con xem anh hai đã ba mươi tuổi rồi mà đến bạn gái cũng không có. Chờ nó cho mẹ bồng cháu thì không biết phải chờ đến bao giờ.” Về mặt bà Kim rất mong được gặp cháu trai, thật giống như là mẹ của cô... Điền Kỳ Kỳ hơi hơi mỉm cười, gật gật đầu.

“Mẹ, sao mẹ nhắc đến việc này hoài vậy?” Kim Diệp Lâm nhú nhú mày, vẻ mặt vừa xấu hổ lại vừa khó chịu.

“Con xem, bên cạnh con bóng dáng của một người phụ nữ cũng không có. Mẹ không giục thì phải chờ đến khi nào? Chờ đến khi mẹ chết sao?” Bà Kim oán trách. Mọi người trên bàn ăn đều không nhìn được mà phì cười. Không khí gia đình hòa thuận vui vẻ này Điền Kỳ Kỳ chưa bao giờ được hưởng thụ. Tự nhiên cô thấy rất hâm mộ Kim Diệp Lâm và Kim Nêu Lâm được sống trong gia đình có đầy đủ ba mẹ như vậy. Không giống như cô, từ nhỏ đã mang danh là đứa con ngoài giá thú.

Ăn cơm xong, bà Kim có bảo Điền Kỳ Kỳ ở lại thêm một chút. Nhưng mà Điền Kỳ Kỳ nghĩ tới Điền Bảo Bảo đang ở nhà một mình liền từ chối. Kim Diệp Lâm tỏ ý muốn đưa cô về. Điền Kỳ Kỳ không tiện từ chối, đành phải ngồi trên xe BMW của anh về nhà.

“Kỳ thật chúng ta gặp nhau rồi, nhưng mà lúc đấy anh không hề em là em gái của anh.” Ở trên xe, Kim Diệp Lâm bất thành linh mở miệng, nghe giọng điệu của anh giống như là đang cảm thán định mệnh thật thần kỳ.

“Vậy sao? Tôi không nhớ rõ.” Điền Kỳ Kỳ chẳng có chút ấn tượng nào với Kim Diệp Lâm cả. Lúc này lần đầu nhìn vào mắt nhau, cô có phát hiện ánh mắt ngạc nhiên vô cùng của anh ta. Bây giờ, nghe nói thế thì liền tin ngay. Có lẽ hai người họ đã từng gặp nhau nhưng do cô không nhớ thôi.

“Không nhớ cũng không sao.” Kim Diệp Lâm nhẹ nhàng nói, nụ cười khổ thoáng qua trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit by Miuomin

Beta by Nhi Nhi

Bảy năm trước, Kim Diệp Lâm muốn đi nước ngoài học y nhưng không được gia đình cho phép. Anh cãi nhau với họ rồi bỏ nhà mà đi. Tối hôm ấy, nhờ sự giúp đỡ của một người bạn, anh nghỉ trong khách sạn. Tình cờ, anh thấy một cô gái bước ra từ trong thang máy. Cô ta đi đứng không vững, nghiêng ngả, lao đảo, trên mặt thì đầy nước mắt. Một người vừa đi vừa khóc, nhìn thật tội nghiệp mà cũng thật đáng yêu. Thế nhưng, đôi mắt đang rơi lệ kia lại mang đầy sự kiên cường. Cô ấy bước đi nhưng đôi mắt ấy vẫn khóc nhoà. Bộ dạng ấy khiến người ta không thể khinh thường cô được. Anh đã rất muốn xông lên, hỏi rằng cô có cần giúp đỡ gì không. Cô gái ngày ấy đã làm anh ấn tượng rất sâu sắc. Sau lần gặp thoáng qua đó, anh có đi tìm, nhưng mà không tìm được cô.

Dạo này anh bận rất nhiều việc ở công ty, cũng chỉ nghe loáng thoáng là trong nhà có thành viên mới nhưng chẳng ngờ được, em gái cùng cha khác mẹ của mình, Điền Kỳ Kỳ, chính cô gái mà anh tìm kiếm bảy năm qua.

Ký ức này cũng không phải là ký ức tốt đẹp gì, có lẽ là nên quên đi. Kim Diệp Lâm yên lặng lái xe.

Điền Kỳ Kỳ thấy anh không mở miệng thì cũng im lặng. Thật sự là cô còn chưa thoát khỏi bầu không khí gia đình ảm áp vừa rồi. Cảm giác tốt đẹp như vậy khiến cho cô thấy rất quen thuộc.

“Nhà mình rất chân thành hoan nghênh em trở về. Vậy nên hãy suy nghĩ cẩn thận.” Đưa Điền Kỳ Kỳ đến trước cửa nhà, Kim Diệp Lâm nhìn mặt đường đen tối phía trước, trầm thấp nói ra hy vọng của mình.

“Cám ơn, tôi sẽ suy nghĩ kĩ.” Điền Kỳ Kỳ cười dịu dàng. Tuy rằng trong lòng cô vẫn còn nhiều khúc mắc với Kim Mậu Sâm, nhưng mà sự chân thành của họ làm cho cô cảm nhận được sự ảm áp chưa từng có. Điền Kỳ Kỳ dù không thể tiếp nhận hoàn toàn nhưng cũng không thể làm ngơ trước sự ảm

áp ấy.

“Anh... có thể lên nhà em chơi một chút được không? Anh muốn gặp cháu trai...” Kim Diệp Lâm giương mắt nhìn chung cư cao ngất kia, rồi lại nhìn bóng dáng nhỏ bé của Điền Kỳ Kỳ càng lúc càng xa. Anh đột nhiên mở cửa xe xuống xe.

Điền Kỳ Kỳ kinh ngạc quay lại, thoáng suy nghĩ vài giây, rồi gật đầu. Kim Diệp Lâm vui vẻ đuổi theo cô.

“Mẹ, mẹ về rồi à!” Mở cửa bước vào nhà, không nhìn thấy người đầu mà chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo của Điền Bảo Bảo, Điền Kỳ Kỳ biết ngay là cậu nhóc đang chơi game.

“Con đừng chơi nữa, mau ra đón khách.” Điền Kỳ Kỳ vừa cởi áo khoác ngoài, rồi mời Kim Diệp Lâm vào nhà.

“Điền Kỳ Kỳ, mày giỏi lắm. Bảo tao ở nhà trông con cho mày, còn mày lại đưa giai về nhà.” Lôi Vũ dù miệng ngậm nho nhưng vẫn cố trêu chọc Điền Kỳ Kỳ.

Điền Kỳ Kỳ gạt gạt khóe miệng, đành lấy chùm nho trong tay Lôi Vũ, nhét thẳng vào miệng cô. “Lo mà ăn nho của mày đi, ăn xong rồi thì biến về nhà.”

Sau đó, Điền Kỳ Kỳ ngượng ngùng mỉm cười, quay sang Kim Diệp Lâm mà nói “Đây là bạn của tôi.” Diệp Lâm cười ôn hòa, không để ý đến lời trêu ghẹo của Lôi Vũ.

“Chào em. Anh là Kim Diệp Lâm là anh trai của Kỳ Kỳ.” Nói xong, anh ta chẳng màng quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của Lôi Vũ, đi vòng qua hai cô, bước về phía Điền Bảo Bảo đang chơi game khốc liệt.

Bàn tay Điền Bảo Bảo lướt nhanh hơn tốc độ ở trên màn hình, cuối cùng kết thúc trò chơi với số điểm cao chói vọt.

“Chú nói chú là anh trai của mẹ con, vậy chú là cậu của con sao?” Điền Bảo Bảo đặt ipad sang một bên, rồi giương mắt đánh giá người đàn ông trước mặt. Mặt mũi đẹp trai, khỏe mạnh có chút giống mẹ, mày kiếm, mũi cao, dáng người thì không thể chê, không hề thua kém chú Dịch Thần. Điền Bảo Bảo không so sánh với Lâm Dật, bởi vì từ khi biết Lâm Dật là ba ruột của mình, Lâm Dật chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Điền Bảo Bảo, không ai có thể sánh bằng.

Kim Diệp Lâm kinh ngạc với sự thông minh lanh lợi của Điền Bảo Bảo. Vừa nãy thấy thằng nhóc cầm cúi chơi game, vậy mà vẫn nghe thấy lời anh nói. Đứa nhỏ này môi hồng răng trắng, miệng trái tim cong cong. Khuôn mặt tròn tròn rất đáng yêu, nhìn khá giống với Điền Kỳ Kỳ. Không hiểu sao, anh cảm thấy đứa nhỏ này giống một người khác nữa. Kim Diệp Lâm hơi mỉm cười: “Đúng vậy, con có thể gọi ta là cậu.”

Điền Bảo Bảo bĩu môi, không hiểu mẹ muốn làm gì. Chẳng phải mẹ nói không thể tha thứ cho ông ngoại sao? Sao lại đột nhiên mang cậu về thế này??

“Anh muốn uống gì?” Điền Kỳ Kỳ nhận thấy được sự nghi ngờ của Điền Bảo Bảo, nghĩ thầm không thể lừa gạt được con trai mình. Cũng không thể nói với nó là mình bị làm cho cảm động nên muốn tha thứ được. Lúc này, trong lòng cô vẫn rất loạn. Có lẽ nỗi oán hận của cô vốn dĩ không quá lớn, cô chỉ là thương xót cho cuộc đời của mẹ mình mà thôi.

“Không cần phiền đâu. Anh chỉ đi lên nhìn cháu mình một chút. Anh phải về liền nếu không mẹ và Nếu Lâm sẽ nghĩ rằng anh lừa hai mẹ con em đi bán mất.” Kim Diệp Lâm trêu ghẹo cô. Chung cư này không tồi, anh cũng có chút yên tâm.

Về trên xe, anh có chút tự giễu mà cười. Nếu cô làm việc ở tập đoàn Điền Lâm thì cuộc sống cũng sẽ không khó khăn lắm vì từ trước đến giờ, phúc lợi của nhân viên ở Điền Lâm rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit by Miuomin

Beta by HH

“Mẹ, lúc trước không phải mẹ kiên quyết nói sẽ không liên quan tới bên ngoại nữa sao. Sao chỉ mới một thời gian mà đã thay đổi ý định rồi? Đúng là phụ nữ, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.” Điền Bảo Bảo quở trách. Tất nhiên cậu sẽ không phản đối quyết định của mẹ, nhưng mà đột nhiên mang cậu về nhà thì khiến người ta hoang mang quá. Lần sau nếu còn đưa người khác về thì cậu phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng.

“Bảo bối à, cái cậu lật mặt nhanh hơn lật sách không phải dùng trong trường hợp này.” Điền Kỳ Kỳ đẩy Điền Bảo Bảo ra một chút, rồi ngồi bên cạnh cậu nhóc.

“Mẹ bảo, mẹ có cảm giác bị lừa hay sao ý. Bọn họ chỉ dùng có một bữa cơm mà đã khiến mẹ thoải mái, khiến mẹ thấy ấm áp với không khí gia đình ấy.

Có phải mẹ vô dụng quá không?”. Hai người một lớn một nhỏ đều dẩu miệng, bộ dạng, tư thế giống nhau mà chìm trong suy nghĩ. Thật lâu sau, Điền Bảo Bảo híp mắt nói:

“Chuyện này tùy mẹ thôi. Dù sao sau này chúng ta cũng sẽ có một gia đình như vậy, có con, có mẹ và có ba. Mẹ à, không cần phải lo đâu. Con đi ngủ trước đây.” Điền Bảo Bảo ngáp một cái, vỗ vai Điền Kỳ Kỳ, chạy lon ton vào phòng ngủ trước.

Điền Kỳ Kỳ mơ màng “Sau này chúng ta cũng sẽ có một gia đình như vậy, có con, có mẹ và có ba.” Điều này có thể xảy ra ư??

“Kỳ Kỳ, giám đốc cho mời cô đây!”

Mấy ngày nay, đây là câu nói mà Điền Kỳ Kỳ nghe được nhiều nhất từ Rebecca.

“Kỳ Kỳ, cô chạy qua chạy lại nhiều như vậy, tôi nghĩ cái ghế trống nhà thiết kế chính của Điền Lâm sớm muộn cũng sẽ là của cô thôi. Đến lúc đó cô đừng quên mình đã từng làm dưới trướng của tôi đó.” Rebecca dựa trên vai cô, bộ dạng mình đang rất cần bao dưỡng. Điền Kỳ Kỳ cạn lời...

“Thôi đi, đừng đùa. Tôi thấy Lâm tổng nên chuyển qua phòng chúng ta làm việc cho rồi!”

Điền Kỳ Kỳ trên trán chảy đầy mồ hôi. Trời mới biết Lâm Dật tìm cô vì chuyện gì. Sao cô lại có cảm giác anh ta đang chơi mình nhỉ?

“Sai rồi, Kỳ Kỳ. Tôi lại nghĩ cô nên ôm đồ đến phòng giám đốc ở luôn... Haha...” Một người đồng nghiệp khác cũng chồm miệng vào trêu chọc. Nếu không phải bọn họ biết Điền Kỳ Kỳ có một đứa con bảy tuổi thì bọn họ nhất định sẽ cho rằng Lâm Dật và Điền Kỳ Kỳ có quan hệ mờ ám với nhau.

“Muốn tôi cả ngày đối mặt với cái người tâm trạng thay đổi như thời tiết kia thì thà chết còn hơn.” Điền Kỳ Kỳ miễn cưỡng cầm lấy bản thiết kế đã bị chỉnh sửa tới n lần, đi tới phòng giám đốc.

Tuy rằng trong lòng cô cực kì khó chịu, nhưng không thể không thừa nhận mỗi lần Lâm Dật đưa ra ý kiến đều rất đúng trọng tâm. Điền Kỳ Kỳ không thể không nghĩ ngợi rằng, Lâm Dật thật sự rất có năng khiếu ở mảng thiết kế trang sức, chẳng qua là anh ta không muốn làm thôi.

Bước ra khỏi thang máy, Điền Kỳ Kỳ đầu óc tê dại.

“Kỳ Kỳ, giám đốc đang ở bên trong chờ cô.” Lâm Dật cho cô một ánh mắt hơi khác thường, nhưng cô không thể hiểu được. Vì tần số đi lên đây rất nhiều, nên cô cũng có quen biết với Lâm Dật và Alan.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

“Mau lại đây. Cô nên biết, mỗi một nhà thiết kế, nếu tác phẩm của họ bị phê bình nhiều thì cần phải coi lại, có lẽ chính mình mới là thứ chưa thích hợp.” Lâm Dật nhìn bộ dáng ngầy ngốc của Điền Kỳ Kỳ, trực tiếp giật lấy bản thiết kế trên tay cô.

Điền Kỳ Kỳ đứng hình, câu nói kia của anh cứ quanh quẩn mãi trong đầu. Trước giờ cô bị anh phê bình nhiều như vậy, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng câu nói đó khiến cô có chút hoài nghi về năng lực của bản thân.

Lâm Dật nghiêm túc nhìn chăm chú bản thảo mà hôm qua cô tặng ca để hoàn thành nó, ánh mắt quá nghiêm khắc làm trong lòng Điền Kỳ Kỳ có chút căng thẳng. Sợ anh vừa mở miệng lại làm sụp đổ tâm cô.

Trước giờ cô cũng biết người đàn ông này có sức hấp dẫn rất lớn, cho dù là lúc đang làm việc. Dáng người cân đối, vẻ mặt rất nghiêm túc, mọi cử chỉ đều ung dung tao nhã, khiến cho người khác không thể rời mắt được. Văn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật bản thảo của anh.

“Nhìn đủ chưa?” Lâm Dật vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải ánh mắt mơ màng của cô, nhìn anh chằm chằm. Lâm Dật ho nhẹ một tiếng, nói với giọng điệu ngông cuồng. Mỗi lần nói chuyện cùng cô, cô đều cúi đầu rù rù, giờ thấy cô nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, bỗng nhiên có ý nghĩa không muốn gọi cô tỉnh lại. Không biết cô suy nghĩ gì khi nhìn anh chăm chú như vậy?

Nghe được âm thanh trầm thấp như ngọc của anh, Điền Kỳ Kỳ mới bừng tỉnh. Vì bị vạch trần mà có chút xấu hổ, gương mặt đỏ ửng lên có vẻ lúng túng.

“Lâm —— Lâm tổng, còn..... Có vấn đề gì khác không?” Điền Kỳ Kỳ nói lảng sang chuyện khác, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, đã tiết lộ sự hoảng loạn của cô.

“Bản thảo này coi như đã ổn rồi. Cô về thu xếp công việc và chuẩn bị đi. Tuần sau Milan bắt đầu có triển lãm châu báu cô đi với tôi.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Trong đầu Điền Kỳ Kỳ nhất thời trống rỗng, ý của anh là cô cũng có thể đi xem triển lãm châu báu ở Milan sao?

“Tôi..... Tôi có thể đi sao?”

“Điền Kỳ Kỳ, tôi đã nói rõ với cô rồi. Nếu cô không muốn có thể từ chối.” Không biết từ khi nào, Lâm Dật xưng hô với Điền Kỳ Kỳ từ “Cô Điền” biến thành “Điền Kỳ Kỳ”. Lúc đầu anh cũng không định cho cô đi, nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ cô mừng rỡ, anh cảm thấy quyết định của mình rất chính xác.

“Không có, tôi không có từ chối.” Điền Kỳ Kỳ chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói ra, cơ hội khó có được như vậy, giống như miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Chỉ là.....Về mặt Điền Kỳ Kỳ lập tức xụ xuống, làm Lâm Dật không biết vì sao.

“Vậy cô đang lo lắng chuyện gì?”

“Tôi ——”

“Lo lắng Bảo Bảo? Nếu vậy thì đưa cậu nhóc theo cùng.” Lâm Dật như đoán được suy nghĩ của cô. Nhớ lại gần đây bận nhiều việc cũng đã lâu rồi không gặp cậu nhóc kia, không biết có lớn thêm được tí nào không.

Điền Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không thích hợp. Vì thế từ chối đề nghị của Lâm Dật.

“Dường như cô rất sợ tôi tiếp xúc với Bảo Bảo?” Lâm Dật đã sớm cảm thấy được điều này, Điền Kỳ Kỳ phòng anh giống như phòng cướp vậy.

“Tôi.....Tôi không có.” Lại bị nói trúng ý nghĩ trong đầu làm sắc mặt Điền Kỳ Kỳ cứng lại. Cũng không nghĩ lại, ai đồng ý để người khác nhớ đến con trai mình chứ, không chừng lúc nào đó còn bị người ta cướp mất nữa.

Trong lòng Điền Kỳ Kỳ đuối lý, thấy Lâm Dật không còn yêu cầu gì, liền vội vàng chào rồi khỏi. Lâm Dật nhìn bộ dáng rón ra rón rén kia của Điền Kỳ Kỳ, lười biếng dựa vào ghế vịn trán, cô gái này.....

Lúc Điền Kỳ Kỳ hào hứng nói cho Rebecca biết cô có thể đi Milan, Rebecca lại trưng ra bộ dạng như đã biết trước.

“Cô đã biết trước?” giữa lòng mây Điền Kỳ Kỳ nhăn lại.

Đáp án của Rebecca ngoài dự đoán của cô, “Trước đó tôi cũng không biết, Lâm tổng cũng không nói qua với tôi. Nhưng mà lần này Lâm tổng cho cô đi tôi cũng không thấy ngạc nhiên. Thiết kế lần này của cô rất xuất sắc, vì lẽ đó nếu như cô không chính mắt nhìn thấy kết quả của mình, tôi nghĩ cô sẽ rất hối tiếc.” Tuy rằng chưa từng có một người mới nào có thể nhận được cơ hội như vậy, nhưng mà Điền Lâm luôn công bằng, đều coi trọng những người tài. Thiết kế chủ yếu là dựa vào sức sáng tạo, mà sức sáng tạo không có liên quan gì tới kinh nghiệm.”

Rebecca nói xong, trong lòng Điền Kỳ Kỳ càng mong đợi hơn. Milan được mệnh danh là thiên đường của thiết kế, kiến trúc, thời trang, nghệ thuật, hội họa, ca kịch, kinh tế, bóng đá.....tiếng tăm khắp thế giới, ngành thời trang có sức ảnh hưởng nhất thành phố. Cô vẫn luôn muốn đến đó, nhưng mà chưa có cơ hội.

Điền Kỳ Kỳ không ngờ được rằng, trước lúc đi Milan, đã xảy ra một chuyện lớn.

Ngày đó tập đoàn Kim thị mở một cuộc họp báo, sau cuộc họp sẽ có một bữa tiệc tối, lúc đầu Kim Mậu Sâm quyết định nhân cơ hội này tuyên bố với mọi người Điền Kỳ Kỳ là con gái lớn của Kim gianhung mà Điền Kỳ Kỳ thấy sự việc quá nhanh với lại cô chưa kịp chuẩn bị gì nên từ chối. Kim Mậu Sâm cũng không ép buộc, cuối cùng cũng từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Đêm đó Lâm Dật lại đột nhiên đến thăm, làm Điền Kỳ Kỳ rất bất ngờ.

“Chú Lâm, sao chú tự nhiên lại tới đây?” Bởi vì bận việc nên đã lâu rồi Điền Bảo Bảo không gặp được Lâm Dật, bây giờ nhìn thấy Lâm Dật, cậu sung sướng chạy lại, mặt mày hớn hờ.

“Chú có thể mượn mẹ nhóc một chút được không?” Lâm Dật mới vừa nảy nhớ ra mình có nhận lời một người bạn tham dự bữa tiệc tối, nhưng bận quá nên quên mất. Lúc nhớ ra thì cũng sắp tới giờ, nhất thời không tìm được bạn gái. Anh đột nhiên nghĩ tới Điền Kỳ Kỳ.

“Đừng nói mượn một chút, mượn cả đời cũng được luôn ý.” Điền Bảo Bảo mắt nét, chỉ ôm Lâm Dật một cái nhỏ xíu thôi mà đã bán cả mẹ nó. Trong lòng cậu nhóc cao hứng vô cùng, lần trước nấu cơm gần chết cũng chả được cái gì cả, lần đầu tiên trong đời cậu nhóc nếm mùi vị thất bại. Bây giờ tự nhiên daddy muốn tăng tiến cảm tình giữa hai người, điều này đối với Bảo Bảo mà nói là cầu còn không được.

Nghe được con trai vì một cái ôm, không cần nghĩ ngợi mà chấp nhận yêu cầu của Lâm Dật, Điền Kỳ Kỳ rất bất mãn.

“Chuyện gì thế? Tôi cũng không phải là đồ vật, ai cho các người mượn tôi mượn lui?” Điền Kỳ Kỳ đen mặt lại. Cô là nhân vật chính, làm ơn có thể hỏi qua ý kiến của cô được không?

“Mẹ, mẹ xem chú Lâm soái ca đẹp trai ngồi ngồi, phong lưu phóng khoáng như thế, chẳng lẽ mẹ không thể giúp chú ấy một lần được sao? Dù sao thì chuyện này cũng không làm hại mẹ cái gì cả.” Thấy bộ dáng không tình nguyện của Điền Kỳ Kỳ, Điền Bảo Bảo vội vàng rời khỏi vòng tay Lâm Dật, ôm lấy chân Điền Kỳ Kỳ làm nũng.

“Đã trễ rồi, không đi.” Điền Kỳ Kỳ quyết tâm cực kì. Thật ra hôm nay cô đã từ chối dự buổi tiệc tối của Kim Mậu Sâm mặc cho Kim Diệp Lâm và Kim Nều Lâm năn nỉ rất nhiều lần. Cô sợ rằng bọn họ sẽ nói ra thân thế thật sự của mình. Vậy nên tốt hơn hết là từ chối.

“Bây giờ mới 7 giờ rưỡi, muộn đâu mà muộn. Mẹ, nếu mẹ không giúp chú Lâm, ngày mai con sẽ dán thông báo tìm daddy.” Điền Bảo Bảo uy hiếp.

“Con——— thằng quỷ, mẹ khổ cực nuôi con lớn lên, con báo đáp mẹ hế hả.” Nghe Điền Bảo Bảo nói muốn tìm daddy, Điền Kỳ Kỳ sợ tới mức tìm muốn nhảy ra ngoài. Truyện được dịch duy nhất ở trang web dichngontinh.com, copy trái phép là súc vật. Cô không thể nghi ngờ lời nói của Điền Bảo Bảo, từ trước đến nay nó nói được là làm được. Huống hồ bây giờ nó thân thiết với Lâm Dật như vậy, cô thật sự rất sợ.

“Mẹ.....” Điền Bảo Bảo giương đôi mắt long lanh, một bộ dáng lả chã chực khóc làm cho lòng Điền Kỳ Kỳ mềm nhũn ra.

“Được rồi được rồi, mẹ đi. Con đừng ra vẻ đáng thương nữa.” Điền Kỳ Kỳ thở phì phì ném gối ôm, đi đến phòng ngủ. Vừa hay Kim Mậu Sâm đưa cho cô một bộ lễ phục, giờ là lúc để mặc nó.

“Yeah!” Điền Bảo Bảo đập tay với Lâm Dật. “Tiểu quỷ này, nhóc gan thật, lại dám uy hiếp mẹ.” Lâm Dật nhéo mũi Điền Bảo Bảo, nhớ tới bộ dạng vênh mặt hất hàm sai khiến và bộ dáng điềm điềm đáng yêu, không thể không phục cậu nhóc tinh quái này.

Điền Bảo Bảo không nói chuyện, xoay người bò lên sofa. Rầu rĩ không vui mà nghĩ, nếu không phải bởi vì chú là daddy còn lâu cậu mới giúp đỡ uy hiếp mẹ! Nghĩ như vậy, Điền Bảo Bảo bất giác cảm thấy tội lỗi. Rõ ràng là daddy không cần bọn họ, thậm chí daddy còn không nhớ rõ mẹ, tại sao mà cậu còn muốn giúp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

“Chúc mừng sản phẩm mới của Kim thị đã thành công đưa ra thị trường.” Lâm Dật khách sáo nói.

Thái độ không lạnh không nóng của Lâm Dật làm cho Kim Diệp Lâm có chút xấu hổ. Đúng lúc này, Kim Nều Lâm lôi kéo Điền Kỳ Kỳ xuất hiện, không thêm đề đến hình tượng, hưng phấn hét lên với Kim Diệp Lâm: “Anh hai, chị Kỳ Kỳ tới.”

Nhìn thấy Kỳ Kỳ, đôi mắt lạnh lùng đằng sau mắt kính gọng mạ vàng của Diệp Lâm liền trở nên dịu dàng. Phát hiện này khiến cho Lâm Dật rất là khó chịu. Anh liền hỏi hặn, vừa rồi lúc Điền Kỳ Kỳ nói muốn rời khỏi đây anh nên đi ngay chứ. Thật không biết thằng cha này đang có ý định gì. Cô gái này thì có quan hệ gì với bọn họ cơ chứ?

“Con nhóc này, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng. Mau đến đây, anh giới thiệu cho em đây là giám đốc tập đoàn Điền Lâm, Lâm tổng. Đây là em gái tôi, Kim Nều Lâm.” Bởi vì biết rõ Điền Kỳ Kỳ đang làm việc ở bộ phận thiết kế của anh ta cho nên Kim Diệp Lâm cũng không làm điều thừa.

“Hóa ra anh chính là Lâm tổng sao? Chị Kỳ Kỳ đang làm việc ở công ty anh sao?” Kim Nều Lâm trên mặt trước sau đều mang theo nụ cười. Trên hai má trắng hồng hiện lên hai lúm đồng tiền, trông rất giống với ai đó. Sự liên tưởng ấy làm cho Lâm Dật đột nhiên hiểu ra cái gì đó. Anh nghi hoặc nhìn về phía Điền Kỳ Kỳ.

Điền Kỳ Kỳ bị anh nhìn đến đỏ mặt, nên liền quay mặt đi.

“Kỳ Kỳ, anh còn tưởng rằng em sẽ không tới. Em có thể tới, anh..... Chúng ta đều rất vui.” Kim Diệp Lâm thấy Điền Kỳ Kỳ xuất hiện, thực sự rất ngạc nhiên. Một thân lễ phục màu lam nhạt bằng tơ lụa quý giá, làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của cô, bờ vai nhỏ mịn màng tinh tế, làm cho người ta mơ màng, mà làn váy thêm tầng tầng sa mỏng. Bộ lễ phục này lột tả hết vẻ đẹp của cô, nhìn cô trong giây thơ, đơn thuần nhưng cũng không kém phần gợi cảm, làm người ta không thể dời mắt.

“Thấy chưa chị Kỳ Kỳ, em nói đúng mà chị đến là anh hai sẽ vui ngay.” Kim Nều Lâm không sợ người khác đàm tiếu, âm thầm mà quan sát Lâm Dật.

“Kỳ Kỳ, tôi mang cô đi gặp vài người.” Lần này mở miệng chính là Lâm Dật, nói xong cũng không cho Điền Kỳ Kỳ cơ hội từ chối, lập tức kéo cô rời đi. Kim Diệp Lâm nhìn chằm chằm Điền Kỳ Kỳ ánh mắt rõ ràng dấu diếm quá nhiều lời không rõ được cũng không tả rõ được gì đó, làm cho tâm Lâm Dật

không khỏi hoảng loạn.

Có lẽ nơi này ánh đèn hiệu quả quá tốt, khiến cho Điền Kỳ Kỳ giống như một tiên nữ từ trên trời rơi xuống, da thịt mềm mại, căng bóng như tơ lụa.

Kim Diệp Lâm nhìn bóng dáng xa dần của Điền Kỳ Kỳ và Lâm Dật, có chút hơi thất vọng. Trong đầu bỗng nhận ra cái gì, làm anh kinh ngạc không thôi. Lúc trước anh cảm thấy Điền Bảo Bảo giống một người, hóa ra chính là Lâm Dật. Chẳng lẽ Điền Bảo Bảo là.....

“Anh, anh sao vậy?” Nhìn biểu tình kỳ lạ của Kim Diệp Lâm, Kim Nếu Lâm không nhịn được kêu một tiếng.

“Không có việc gì.” Kim Diệp Lâm cầm ly rượu, lẳng lặng đi ra ngoài, trong lòng như nổi lên giông bão.

Điền Kỳ Kỳ thật sự không thích những bữa tiệc, chỉ cảm thấy quá giả tạo, khoe miệng lúc nào cũng phải mỉm cười đến nỗi cứng đờ.

“Được rồi, gần xong rồi. Chúng ta đi trước đi.” Điền Kỳ Kỳ đang suy nghĩ xem nên nói thế nào với Lâm Dật thì Lâm Dật đã nói trước. Điền Kỳ Kỳ dường như được giải phóng, vội gật đầu đáp ứng không ngừng. Trước hết phải đi tìm Kim Mậu Sâm để chào tạm biệt, Điền Kỳ Kỳ vui vẻ đi trước, Lâm Dật nhìn cô vui sướng giống như chim nhỏ trong rừng được tự do thoát mái, khoe môi không tự chủ mà cong lên.

Trời tối đen như mực, từng dòng xe vội vã lưu thông trên đường, tạo thành những ánh sáng khác nhau. Một cơn gió thổi qua mang theo không khí có chút lạnh lẽo, nhiệt độ càng ngày càng thấp khiến cho Điền Kỳ Kỳ tự vòng tay ôm lấy mình với hi vọng có được chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Bỏ Qua Cho Daddy Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.